پرښته

محمدآصف عمر

د کابل د غازي سټېډيوم په پای کې د لويو نغريو او رتيت او ديګونه چپه وو. له خاورو او ايرو څخه د کباب او پلو بوی پورته کېده. په چمن کې زرګونه خلک جمع وو. هغوئ ستومانه ښکارېدل. د ټولو سترګې ځلېدلې. لکه همدا شېبه چې يې بد خوب ليدلی وي. هغوئ د نندارچيانو لپاره د زينه ډوله چوکيو منځ ته کتل. هلته څو تنه ولاړ وو. زخمي زخمي، ټوک ټوک برېښېدل. په منځ کې يې نری، سپينه پېغله هم وه. سا يې سوزېدله. د مخ وينې يې په لستوڼي پاکولې. يو ځوان د خلکو له منځه غږ کړ:

– ای خورې! دا په موږ څه بلا لګېدلې؟ اخېر به څه کېږي؟ لږ خو مو پوی که نه!

له هرې خوا نارې شوې «رښتيا وايې. رښتيا وايې» پېغلې په مايکروفون کې وويل:

– جنتي شئ! د بنيادم تاريخ د نېکۍ او بدۍ د ټکر کيسې دي. يو ه پکې بله زياته شوه. دغه تېره جوزا وه. د عيدګاه مخ ته لکه د موټرو سيالۍ چې وي. د زينتي لوښو د کراچۍ هلک له سرک څخه د اوښتو موقع کتله. سپينه ټوپۍ يې پر تندي کېکاږله. له وروځو يې خولې وڅڅېدلې. د پنجرې دننه په شين جومات کې نه انسان ليدل کېده، نه مرغۍ، نه حشره. فضا ډېره وه ډېره. تا به ويل له ډېر فشار څخه به وچوي. مګر د دېوالي ساعت نرۍ ستنې لاهم د چيندرو ټوپونه وهل. درېواړه ستنې په دولسو بجو ودرېدلې. وچه فضا ولړزېدله. په جومات کې لکه آسماني ستورې چې راپرېوځي، سپينه رڼا شوه. د خلکو سترګې وبرېښېدې. شمال ولګېد. پر سرک ځينې موټر له واکه ووتل. باربري ګاډی د زينتي لوښو په کراچۍ ورغی. هلک ځان بچ که. د لوښو ټوټې پر سرک وشرنګېدلې. هلک په موټر پسې لنډه منډه واخيستله. له ډک ستوني يې نارې کړې:

– ای ای! ودرېږه! ای د سپي زو!

زه له جوماته ووتلم. شمال مې شيرچايي جامې او ټيکرى کشوه. ځان راته درونډ ښکارېده. ځمکه مې په پښو شخه لګېدله. قدمونه مې ټکني وو. د خلکو سترګې را واوښتلې. ببرسرې ټکسيوان لکه چرسي وښنګېد «قسم چې سمه د ګلو لښته ده» ما ځان ناکاره ونيو. هلک په ځمکه پوخ ناست و. تخته تخته يې ژړل. زه راچنګه شوم. ما ويل جنتي شئ! ولې؟ هغه غلی شو. زه يې سرترپايه وڅېړلم. سپينه ټوپۍ يې په ګنجي سر کېښوده. په ورو ورو سلګيو يې ماتو لوښو ته اشاره وکړه:

– امدا مې زيندګي وه. دادا مې مظايره کې شهيد شو. د تقاوډ پيسې وې.

زما يې هم زړه راډک که. د زرګونو کاغذي [illegible] بسته مې وباسله. ما ويل شوک چې ته راغب [illegible]. هه، [illegible] راواخله! بل [illegible] جوړ که! د هلک باور نه کېده. لکه لمر [illegible] موبايل غوړ ته ونيو. لېرې لاړم. هغه کړه کراچۍ ټېل وهله. کړينجي شو. ما د مټک راډيو خاوند ته وويل زرګله وروره زر راشه! تازه خبر دی. په عيدګاه کې عجيبه رڼا شوه. هغه پو ښتنه وکړه چې ته څوک يې؟ ما ويل بيا غږېږو. شاته مې وکتل. هلک لاړ. مات لوښي يې په سرک پرېښودل. نور خلک هم بې غمه تېرېدل. زه يې په ټولو لو اخته شوم. خبريالانو ته نو خدای ورکړه. ډله ډله عيدګاه ته راخوشې وو. د خړو جامو چاغکی ځوان هم له سپين سراچه موټر څخه کېوت. د کميس د تنۍ په شان ګردې ورې سترګې يې ګرځولې. ما غږ که:

– زرګله وروره! ټلېفون ما کړی و.

د ځوان وروځې بره لاړې. د تندي دپاسه ګنجي سر يې وسولوه. په چټکو ګامونو نژدې راغی. غږېدل يې هم چټک وو:

– زه تا نه پېژنمه. او دونه مشهورام ولاکه يمه چې جينکۍ سيلفي ته رې شي.

ما وخندل. يوه منګوله د لوښو ټوټې مې په ډېرې وغورځولې. په آرامه مې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– جنتي شې! زه دې پېژنم. د لغمان یې. دوه بچي لرې.
– دقه سې! که زما د خوښې خوراک دې وو ایه ضوف کومه.
– ماهیان.
د زرګل خندا نه وه سم د آس شیشنې و. ما د لوښو پاتې ټوټې راوړې. هغه رانه سترګې نه اړولې. ما شا وخوا وکتل. هلته نزدې د تورې لونګۍ او تورو عینکو سړی په موبایل کې چوخ و. هاخوا ډنګر هلک د یو ټایروالا کراچۍ ګرځوله. په وچې ډوډۍ یې لکه وړی لېوه، چکونه لګول. ما ورته زرګون ونیو:
– ای وروره، هه! دا مات لوښي ډېران ته وېسه!
هلک لاره دوه ګامه کړه. د زرګل وروځې بره لاړې:
– وه بابا صیبه ی! چې دونه دې ورکولې ما په لمنې کې چلول.
ما ته بیا خندا راغله. زرګل سر نزدې که. وپسېد:
– ای خورې ای! رښتیا وو ایه! ابا خو مې بله پیسه داره ښځه نلرله؟ څنګه مې پېجنې؟
ما ته د هغه طنزي لهجې خوند راکوه. له هلک سره د کراچۍ په بارولو لګیا شوم. زرګل ته مې کړ:
– په یاد که! د هارون کتابچه چې دې پټه کړه. معلم هغه په لښته ووهه چې ولې دې نه ده راوړې. لاس یې وینې شو.
د زرګل ګردې ورې سترګې لکه د اوبو پوکانۍ راووتلې:
– وه بابا صیبه ی! لس کاله مخکې و. ما بیا د کارخانګي کتابچه ورکړه کنه.
– جنتي شې! هارون په قهر شو چې نه بهٔ دې راکوله. ته خو به بچ وې.
د زرګل سترګې او تندی راټول شو. وبنګېد «څه د کُفر لور ده؟» د شهادت پېړه ګوته یې وښنډله:
– هی هی هی چلبازې! هارون درته ویلي دي. ما نشې غولولی!
ما ونه خندل. سودا مې وه چې په خپل باور پښېمانه نه شم. له خلکو مې لېرې بوت. ومې ویل:
– وعده وکه چې زما راز چاته نه وایې!
– ویمه په بابا صیب قسم ده! زما دې زړه کورت کورت راتوی که. تړی دې کړمه.
ما ورته له سیار دکان ګوټې څخه د اوبو بوتل راوړ. زرګل رډ رډ وکتل. توکل مې په خدای که. ما ویل:
– وروره! زه آسماني پرښته یم. دا رڼا چې شوه، دا زه ځمکې ته راغلم.
زرګل پخ وهل. اوبه یې له خولې وشیندلې. نزدې یې په ستوني کې بندې شوې وې. وټوخېد. سر یې کوږ ونیو:
– ډېره ورانه یې. زه درسره دسې ټوقې لرمه؟
ما ټیکری ښه په ځان تاو که. لاس مې د تخرګ په تیارې کې وښود. رڼا یې کوله. هغه بیا وخندل:
– دقه سې! ته خو سمه جادوګره یې.
ما ویل وه خدایه دا څه مصیبت شو؟ څنګه یې وپوهوم؟ کوشش ته مې دوام ورکه:
– وروره! زه له کرام الکاتبینو څخه یم. ما د لکونو بنیادمانو عملپاڼې لیکلي دي. اخېرنی کار مې هارون و.
– ههههه. دا د هوسۍ سترګې، په وروځو لګېدلي بانه، ښایسته پوزه، تازه شونډې. دا نو د چا وي؟ د زړې بوډۍ وي کنه.
– جنتي شې! پرښتې نه زړېږي.
– نه نا، کله؟ دا پوست غړ. دا صفا مخ. کالي دې ام لړلړ بلېږي. د کشمیالي بوی ده پکې. پرښته څه ښکر لري؟
زرګل بیا د آس د شیشنې په شان وخندل. زه خوشحاله وم چې د غو فرقونو ته یې پام شو. ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما د هارون غوندې پاک زړه په بل بنیادم کې لیدلی نه و. پې مېینه شوم. ما ویل کاش چې ما وویني. چې خو بنه یې شم. پرښتې خو داسې نه وي. په ما بل څه کېدل. د هارون نیکه چې مړ شو ما هم ژړل. پرښتې راته حیرانې وې. بیا زما سودا هارون ته شوه. د خدای پاک نه مې د هغه د تقدیر پوښتنه وکړه. د الله غږ مې واورېد. ویل د جوزا په شلمه په مظاهره کې سخت ژوبلېږي. خو بېرته روغېږي. د میزان په اتلسمه په یوولس نیمو بجو په مظاهره کې مري. په ما قیامت شو. ما ویل تقدیر یې څنګه بدلېږي؟ ویل چې دغو مظاهرو ته لاړ نشي. یا سیاسي ډلې سوله وکي. ما ویل اجازه را که چې بنیادم شم. له هارون سره د تقدیر په بدلولو کې کومک وکم. ویل هاروت او ماروت په یاد که! زما په امر ځمکې ته د کمک لپاره کېوتل. مګر بنیادم یې له درسونو غلطه ګټه واخېستله. ستا به مشکلات لا زیات وي. که هارون سا اخېستله ته به یې هم اخلې. که نه ته هم مرې. بېرته آسمانو ته هاغه وخت راتلی شې چې د هغه تقدیر بدل شي. ما ویل هرڅه مې قبول دي.

په زرګل کې وینه وچه شوه. په تندي یې خولې راغلې. د تورو عینکو او تورې لونګۍ کس موبایل غوږ ته ونیو. وپسېد:

– زمونږ ګرانه پاچا! دا جینۍ مونږ ته خطرناکه ده.

ما واورېدل. پوه نه شوم چې څوک یادوي. خو چې کتل مې سړی تللی و. د زرګل سا سوزېدله. غږ یې وکه. غږ یې نری شو:

– ته رښتیا پرښته یې؟ عقل یې نه مني. نو دا ولې ماته وایې؟ هارون ته به غږ کمه.

– نه کنه. هغه به تر احسان لاندې شي. مینه به ونکي. بې مینې ورسره ژوند نشم کولی. بل، زه دا رازیو بنیادم ته ویلی شم. دا دی تاته مې ووایه. که دویم بنیادم پوه شي، د پرښتو طاقتونه مې ځي.

– د پرښتو طاقتونه؟

– هو، لکه ټیټ غږ اورېدل، شیطانان لیدل، نه خیرنېدل، نه وږې کېدل. نو په تا باور لرم.

د زرګل ګردې وږې سترګې وځلېدلې. چې پرښته پرې باور لري نو خدای پاک هم ترې راضي دی. موسکې شو. لکه د جنت ټکټ چې اوس په لاس ورغلی وي. بوتل یې په یوه سا تش که. خو زما سودا وه. ومې ویل:

– وروره! د جوزا شلمې ته ټولې پینځه ورځې دي. چې هارون بچ کو.

– ری مه وهه! سیاسیونو ورته ډېپېر ویلي. اغه خیریه کارونه نه پرېدي. ځکه خو ورته ټیکټر ویمه. هههه.

– جنتي شې! په تقدیر کې چې دي.

د زرګل اوس پام شو. خبره ډېره جدي وه. خندا یې بیا وتښتېدله. ګردې وږې سترګې یې تېرې شوې:

– چې مظاېرې ته لاړ نشي تقدیر یې بدلېږي، کنه؟ څه چې ځو! زمونږه وروري ده. زما مني.

هغه موټر ته وخوت. زه اوس پر ځمکه سمه تللی شوم. دې کې مې یو غږ واورېد. لکه له ډېرې ستریا چې سوزېدلی وي:

– ای بچې! دا ځوان وایي چې رښا شوه ته عیدګاه کې وې.

شا ته مې وکتل. په شنه چپنه کې پوخ سړی و. شمال یې د شناوې لونګۍ شمله رپوله. چپ لاس یې د ببرسري ټکسیوان پر اوږه و. په بل یې تورې عینکې سمې کړې. په برګه اوږده ږیره یې راکاږه. شناوې تسبیح وشرکېدلې. دا پیر السبې و. خلکو ویل له عربستانه راغلی. د پیغمبر اولاده ده. هاغه پېښې یې ټکي په ټکي ویلې چې پکې حاضر نه و. له ولسمشره تر ولسکشره ټولو یې لاسونه ښکلول. ما سترې مشې وویله. پیرصیب په موسکا سر وخوځوه:

– خیر یوسې بچې! ښه نو رښا د څه شي وه؟

زه راګیره وم. نه مې رښتیا ویلی شول نه دروغ. د خپلې وارخطایۍ د پټولو چل هم نه راته. زرګل د اوبو تش بوتل په موټر کې وغورځوه. تېز راغی. د پیر السبې لاس یې ښکل که. ویې ویل:

– رښا ته ددې شا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه دې کېږي بچی؟
– ایغ. د اسلامي همکاریو د سازمان ماموره ده. غواړي عیدګاه سمه جوړه کي. د ثواب دپاره.
ما د هغه له دروغو مخ واړوه. پیرالسبي هم وخندل. د زرګل رنګ زېړ شو. پیرصیب ماته ټیټ او پاس وکتل:
– ثواب ګټې بچی؟ راشه لاس مې مچو که!
ما ویل دا څه وایي دا؟ ثواب په لاس مچولو کې نه، په لاس نیوي کې دی. زرګل ته مې د کمک په امید وکتل. مګر هغه لکه د مېرمني او مور په منځ کې چې وي. نه دېخوا کېده، نه اېخوا. پیرصیب موسکی شو. برګه اوږده ږیره یې وربېږدله:
– هسې ټوکه مې وکړه.
زه وویرېدلم چې ویې پېژندلم څه بلا؟ دلته و چې شیطان مې ولید. د عیدګاه پنجرې ته لکه سکروټه ولاړ و. زړه مې ولګېد. که پیرصیب پېژندلې وم شیطان به مې نه لید. په آسمان کې توري وریځې راغلې. ما زر لاس ته وکتل. ښه و. د بدن رڼا مې پام نه اړوه. ساتونکو عام خلک پیرصیب ته نږدې نه پرېښودل. خو خبریالان لکه شوخ ماشومان ترې راتاو شول. مایکروفونونه یې جیګ ونیول. سترګې او غوږونه یې بند او خولې یې وازې کړې «تاسې څنګه خبر شوئ؟ ولې دلته راغلئ؟ دا رڼا د څه شي وه؟ تاسې ته ولې مهمه ده؟» داسې شور یې جوړ که لکه د مکتب د رخصتۍ زنګ چې ووهل شي. پیرالسبي وخندل:
– وه بچیانو! یوه دیقه مې پرېدئ! دغې جینۍ سره دوه خبرې کوم.
د هغه مخ ته نو څوک درېده؟ ګناه وه. ټول شاته شول. پیرصیب داسې کتل لکه زما ماغزه چې لولي. نه پوهېږم ولې مې په زړه کې ګرځېدل چې راخبر دی. هغه راروان شو. ورسره آسمان وغورېد. د باران لا نښه نه وه. ساتونکو ورباندې لویه چترۍ ونیوله. هغه یو دم لاره بدله کړه. موټر ته ننوت. زما پر ذهن بوج هم کم شو. پیرصیب لاړ. خبریالان وازه خوله پاتې شول.
زه او زرګل «مهرباني موسسې» ته ورسېدو. غریبان شولې ته په قطار کې ولاړ وو. باران د څپرې او سپنیزې تختې ټکولې. موږ سپینې ودانۍ ته ننوتلو. پر دېوالونو د سوېې تغذي بنیادمانو تصویرونه وو. هارون په تنګ دفتر کې د کار پر مېز شوله خوړله. تر پیکي لاندې غټو خړېخنو سترګو یې زما په سینه کې دربه هار جوړ که. غلی کولی مې نه شو. ما ویل دا زړه لا څه بلا دی؟
هارون د کوچ او وړوکي میز تر منځ راغی. زرګل یې په خپله پراخه غېږه کې ونیو. ماته یې سر وخوځوه:
– په خیر رالئ! زه هارون یمه. د مهرباني موسسې رییس.
ما په زړه کې ویل «اخ قوربانکه دې شم! معرفۍ ته ضرورت نشته» مګر په خوله مې جواب ورکه:
– جنتي شې! زه پرښته نو مېږم. مورکۍ، پلارجان، عایشه خورکۍ، دواړه خوریان ښه دي؟
هارون په خندا شو. ما یې ټوله کورنۍ پېژندله. هغه د شولې له قاب سره تېز ووت. زما زړه ایله لېږ مهار شو. د وړوکي میز په ښیښه دوړه پرته وه. په کاغذي دسمال مې پاکه کړه. زرګل ته مې کړ:
– د خوار کار ډېر دی. دې ته یې پام نه کېږي.
– دقه سې! ما خو چیشی ویلي ندي.
د زرګل له رمزه ډکه څېره موسکې وه. ما نه ورکتل. شېبه پس هارون د ملګري د خوښې ماهیان او مستې راوړې. مخامخ کېناست. زه یې په دیدن نه مړېدم. زرګل وښنګېد «دسې مه ګوره!» سترګې مې دسترخوان ته کړې. یوه قاشقه مستې مې وسکلې. خوله مې یخه او تروه شوه. ټوله وربېږدېدلم. حیرانه وم چې بنیادمان دا څنګه خوري. زرګل غږ که:
– مایان وخوره! چې د ځمکې د ډوډۍ په مزه پوه شې! تا التـه...
ما ویل هله خدایه! ده خو رسوایي را اخېستې ده. په خبرو کې ورګډه شوم:
– غلی کېنه وروره! په بوی او خوند کې خپلوي نه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زرګل پام شو. رنګ یې وتښتېد. هارون ته یې په خندا خوله جینګه کړه:
– تېوقې ورسره کومه. دا د اسلامي همکاریو د سازمانه راغلې ده. اصل کې پښتنه ده.
ما ویل وه پاکه خدایه! دروغو ته څه حاجت؟ لوی لاس یې پام اړوي. مګر نه، هارون تازه شو. شروع یې وکړه چې څو پروژې لرو؟ له څومره بې وزلو سره مو مرسته کړې؟ څومره مو د عاید خاوندان کړل؟ که ستا سازمان پروژه راکې څومره بې کاران به په کار شي؟ زه پوه شوم چې په ما یې د ډونر خیال کړی. خندا راغله. هارون د میز له جعبې لپټاپ واخېست چې د خپل کار ساحې وښیي. له ډېرې وارخطایی یې فولډر نه مونده. ما ویل:
– جنتي شې! د «روان کارونه» فولډر ته لاړ شه! په «اي» ډرایف کې دی.
هارون او زرګل رډ رډ را وکتل. زه شاته شوم چې دا مې څه بد وکړل. زرګل بیا کمک ته را ودانګل:
– دا خپلو کارو ته امدقه نوم ورکوي. وایې ستا به ام امدقه سې وي.
هارون په شک کتل. ما له زرګل څخه په سترګو کې مننه وکړه. خو هغه پټ پټ خندل. هارون نقشه وموندله. لنډه یې تشریح کړه. زرګل یې په اشاره د هلېز ته بوت. وپسېد:
– دا دې څوک را وستې ده مره؟ ماله یې مخ کې ځان لوڅ لېږ ښکاري. چې جاسوسه نه وي.
– دقه سې! بله خبره نه وه؟ تا ښه په رسمیاتو پېجني. بېخي درپسې مړه ده. ههه خدای درکړي.
هارون کټ کټ وخندل:
– ته خو د سې لګیا یې لکه رېبار. او ناوې دې ام له مخې را وستې ده.
– ای! لړ ځان ته ام جوند وکه! څو پورې به ټیکټرېږې. د سې ښایسته جلۍ بیا نه پیدا کېږي؟ پاکه ده لکه کمکۍ حیوان.
– وه میالي صیبه ی! دا خو جدي دی. کېنه مره! اغه په نااشنایۍ کې زما جوند ته دونه ننوتې ده. روستو به څه حال وي.
زرګل یې له لاسه کش که. دواړه د دفتر ته وګرځېدل. خو هارون او س را ته مخامخ نه کتل. ویې ویل:
– خیر ویسئ چې ماله رالئ! زه ولا د ډاکټر صیب د قیق سره غونډه لرمه.
خو ما د دیدن تنده ماتوله. دا مې لویه آرزو وه چې د خپلو آرمانونو له شاهزاده سره کېنم. خبرې وکم. خوږ آواز یې واورم. ښایسته سترګې یې وګورم. دا آرزو مې پوره شوه. د نن لپاره همدومره خو ښې بس ده. بیا به یې وړلی نه شم. مخ مې زرګل ته کړ چې اصلي خبرې ته را شي، چې له مظاهرې یې منع کې. مګر هغه ژوره سا اخېستله. د جامو د تڼۍ په شان ګردې ورې سترګې یې بې واره تاوېدلې. ما اشاره وکړه چې څه خبره ده؟ زرګل مخ هارون ته وګرځوه. ویې ویل:
– د سیکولر غورځنګ د مشر سره دې چیشی کار ده؟
زما په مغزو کې کړنګ شو. وی خدایه، هارون سیاست ته ځي. د زړه مراندې مې سستې او سینه کېکاږل شوه. لکه د هوا اکسیجن چې کم شوي وي. د هارون غږ مې پام واړوه:
– له ډاکټر صیب د قیق سره؟ الته په خیریه کارونو غږېږو. پیر صیب تشویق کړی دی.
زما له خولې بې واکه ووتل:
– مه ځه! هیله کوم!
هارون په غټو غټو وکتل. ما نو کله ویلی شول چې د جوزا د شلمې په مظاهره کې سخت ژوبلېږې، او د میزان د اتلسمې په مظاهره کې مرې. وایې به ته څه خبره یې؟ ما ویل:
– جنتي شې! تا ته ښه ندی.
هارون وخندل. دې کې زرګل را مخ ته شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مطلب یې دا ده چې بې طرفي به مو تا واني شي. ډونران به کومک ونکي.

– مو شکل نیشته. په خیریه کارو کې هر څوک برخه اخیستلی شي. نه شي؟

– دقه سې! سیاست ته دې کاږي ګوره. زما همصنفی دې هېر ده؟ امقه سې به دې کافر کي. جوندی به دې خښ کي.

هارون دا ځل کاږه وکتل. سترګو یې ویل ما خپل کار ته پرېدئ! زرګل نه پرېښود:

– وه خدایه پاکه، مونږه خو پوېږو کنه. نه تګ ستا په ګټه ده.

هارون خپل تېره نظر د هغه په سترګو کې خښ که:

– تاسې د پیر صیب نه ښه پوېږئ؟

– په دې کې؟ هو.

هارون کړس کړس وخندل. ویې ویل:

– ولا وبښئ! زه درسره وتلی نشمه. غونډې له باید ځان تیار کمه.

سخته بې وسي وه. زړه مې وپړسېد. زرګل وروستي زورونه وهل:

– ای ای! مه کو ګوره! خبره ومنه کنه! په بالله، په ثمت الله، په جوند کې چې لویه غلطي کوې امدا ده.

هارون موسکی و. لکه له ضدي ماشوما نو سره چې ګیر وي. دروازه یې خلاصه ونیوله. موږ مجبور وو چې ووځو. زه په خپل عمر کې اول ځل په لانجه او ښتې وم. له خولې مې سوړ اسویلی وخوت «اخ خدایه! هیڅ کار دونه سخت ندی لکه بنیادم په خپله ګټه پوهول» زرګل مړه موسکا وکړه:

– دسې ام نده. وخت ورته لرو. زما دفتر امدلته قلعه فتح الله کې ده. راځه یو چای مای به وسکې!

زما زړه ستړی و. خدای پاماني مې وکړه. په سېرښنا هوټل کې د خپلې کوټې کړکۍ ته ودرېدلم. د لمر اخېرنۍ پلوشې د ملي بانک او د افغانستان بانک په لوحو لګېدلې. نه پوهېدم چې د پیسو او قدرت حرص هارون سیاست ته کشوي، که زړه ته یې کینه ننوتې ده؟ چې د زرګل خبره نه مني، نو د چا مني؟ پیر السبي رایاد شو. په وړوکي مېز باندې لپټاپ ته کېناستم. په نېټ کې هم د پیر صیب توري عینکې وې. خلکو په خورا شوق دده د بزرګۍ او سخاوت کیسې کولې. مګر د ټلیفون شمېره یې نه وه.

سهار زرګل ټلیفون ته جواب نه وایه. ما د هوټل اعتمادي ټکسي را وغوښت. مټېک راډیو ته لاړم. زرګل نه و. له مظاهرې څخه یې ګوزارش ورکوه. زه کوټې سنګي ته پسې ورغلم. مظاهره ختمه وه. د وینې بوی مې زړه سست که. د ترکاریو، بوټونو او جامو کراچۍ دړې وړې پرتې وې. خاوندان یې ګرځېدل که کوم دکارشی روغ پاتې وي. شمال کاغذونه او پلاستیکان ځغلول. ما شیطانان لیدل. تر هوا یې سرک لاندې مستې موسیقۍ ته نڅېدل. زرګل له ماتې چوکۍ څخه پاڅېد. نژدې راغی. ویې ویل:

– جنګ لاړ. په جای یې بل غضب پیدا شو. ګوندونه په سیکولر او بنستپاله غورځنګ ووېشل شول. هریو خپل پلویان دسې کړي چې د بل وینې سکي. مظایرې ام په امقه وخت په امقه جای کې کوي. بیادا حال شي. مونږه یا نه کوو، یا د خره کوو.

– جنتي شې! په دې کې د مظاهره چیانو ګټه څه ده؟

– چې مشران یې قدرت واخلي.

– وروره پام پام! ښیښې دي. پښو کې دې لاړې نشي. نو مشران دومره پې ګران دي؟

– نه، دونه د بل غورځنګ نه کرکه لري.

– بیا زور یې د کراچیوان نه باسي؟ دوئ خو په دغه کار هم خپله دونیا خرابوي هم آخرت. څوک نشته چې پوه یې کي؟

– دقه سې! خبره کله اوري؟ هارون ته ګوره کنه! دا یې اغه اوښیار ده. بېګاه بیا ورسره وغږېدلمه. نه یې مني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاته شیطان روان و. خو ما ورکتل هم نه. خپله په لانجه ککړه وم. د جوزا شلمې ته څلور ورځې وې. باید د هارون مخه ونیسم. ټانکر راغی. په اوبو یې سرک پاکوه. شیطان ترپ وهل. موږ هم حرکت وکه چې لامده نه شو. ما زرګل ته کړ:

– پیر صیب هارون له سیاسته ګرځولی شي. خو هغه ته به دوه میاشتې مخکې وار نیسي. زر نه کېږي؟

– کېږي. مونږه خبریالانو ته یې خاصه شمېره راکړې. زه به یې درکمه. خو ګومان نه کومه.

ما سمدلاسه ټلیفون را واخیست. پسته یا پیر السبي کیسه وکړه چې هغه دا وخت د کوټې په سر کې په شنې چپنې کې تاو ناست و. توري عینکې یې سمې کړې. ګرد چارپېر ټولې نالی مریدانو نیولې وې. یو ې معلمې له ذهني ودې څخه پاتې زوی راوست. په سترګو کې یې شک و. لکه چا چې په زوره راښکلې وي. پیر صیب په سوزېدلي غږ وویل:

– بچیه! دواړه کرېټه ناک دې بېرته ویسه! د معلمیه څو نه ماش دی؟ خپلو اولادونو ته یې ورکه!

هغې ناک په اوله تلاشۍ کې ورکړي وو. حیرانه وه چې دی چا خبر که؟ پیرصیب ته زما زنګ راغی. هغې داسې کتل لکه د غولولو راز چې یې کشف کړی وي. خو پیرصیب موبایل بند که. د ښځې د زوی په سر یې شناوی تسبیح ووهلې. ویې ویل:

– ځه خدای دې جوړ که بچیه!

معلمې په شک کتل. دا وخت د غټ تور ټیکري ښځې خپله لور راوستله. کلیوا له ښکارېدله. پیر صیب غږ که:

– دغې بچیه یو کوټ ناک راوړي، او تا پینځه کولچې لغماني پنېر. څه ضرور؟ تش لاس راتلی نشئ!

د معلمې سترګې له خپلې دایرې راووتلې. په پیر صیب یې عقیده پخه شوه. په ښنو کې یې پرېوتله. مریدانو په زوره له کوټې ووېستله. ما بیا زنګ ووهه. دا ځل پیرصیب موبایل غوږ ته ونیو. موسکی شو:

– د پاسته غږ نه مې وپېژندلې بچیه. اغه د عیدګاه مخ ته چې وې کنه؟ امر وکه!

– نامه خدا پیرصیب! دغه دی ذهن! امر نه دی، هیله ده. ما ویلې د مهرباني موسسې مشر بې وزلو ته غنیمت دی. اوس یې په دماغ د سیاست شمال لګېدلی. د چا خبره نه مني. که تاسې یې راوګرځوئ ثواب به وګټئ.

– هههه، په دونه ثوابونو څه وکم بچیه؟ وېشل کېږي ام نه. ځه خیر! سبا اته بجې دواړه ورځو. زه یې پې منم.

د زرګل خوله وازه شوه. پیر السبي د هېچا لپاره دومره وخت نه درلود. زه په موسکا ترماتو پېټیو واوښتم. وړاندې د برق د پایې پناه د تورو عینکو او توري لونګۍ سړي ټلیفون غوږ ته ونیو. وپسېد:

– زموږ ګرانه پاچا! که اجازه وي، د هارون کار به د حوزې آمر ته وسپارم!

زه پوه نه شوم چې کوم هارون یاد وي؟ او دا پاچا څوک دی؟ ماته د هوټل په کوټه کې ترسبا انتظار سخت و. په تروږمۍ کې مې هنداري ته وکتل. بدن مې ځلېده. څراغ مې ولګوه. د بدن رڼا مې پټه شوه. په توره چپنه کې مې ځان تاو که. د هوټل د هر کلي ځای ته لاړم. له یو خارجي سره په ویتنامي، له بل سره په هندي وغږېدم. د هر کلي د ځای مسئول هزاره ځوان وخندل. په انګلیسي یې وپوښتل چې څو ژبې موزده دي. ما ویل د افغانانو په هره ژبه غږېدی شم. ځوان هزارګۍ لهجې ته شو. په کیسو کیسو کې یې وویل چې زه او د ماما لور سره مینه لرو. خو ماما مې هغه بل چاته په پیسو ورکوي. ځینې دوستان وایي وتښتئ. ځینې وایي عریضه وکئ. حیران یو د چا ومنو؟ ما ویل د زړه ومنئ!

سبا زه او پیر السبي د هارون دفتر ته ننوتلو. لکه د منډې د مسابقې شپېلک چې وشي. هغه او پیت پزې نجلۍ سره وغورځېدل. د پیر صیب په لاسونو پرېوتل. لار ترې ورکه وه چې څه خدمت وکي. پیرصیب کېناست. هارون ته یې کړ:

– ای بچیه! وایي د سیاست هوس دې ځان ته راکاږي. مه کوه! خیریه کارونه مه پرېده!

هارون ما ته په شک وکتل. خو پیرصیب ته دومره خوښ و لکه د کلونو مجرد ته چې دسمال راوړي. ویې خندل:

– نه چرته یې پرېدمه. زه د سیاست نه د خیریه کارونو د پراخېدا دپاره کار المه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیټ پزې نجلۍ زرزې سترګې ورپولې. چای یې واچوه. پیرصیب سمدلاسه ګیلاس پر سر واړوه. ما پزه مونجه کړه چې ستونی به یې وسوزي. مګر هېڅ پېښ نه شول. ما ویل که نور نه وي غړخو یې خراب کړی دی. مخ مې هارون ته کړ:

– جنتي شې! چې خیریه کارونه سیاسي شول بیا نو خیریه ندي.

هغه کاږه وکتل. پیرصیب سر وخوځوه:

– پربښته بچۍ رښتیا وایي. مه کلکېږه!

– په سر سترګو پیرصیب. څه چې تاسې وایئ.

دا خبره په ما لکه په غنم لو کې د اوبو غړپ ولګېدله. ما ویل هارون به د جوزا په شلمه په مظاهره کې برخه وانخلي. تقدیر به یې بدل شي. اوس نو باید زه د بنیادم د ژوند له خوږو او ترخو سمه خبره شم. څو خپل ګران ته د نږدې کېدو لار پیدا کم. سبا غرمه اول ځل د هوټل رستورانت ته ننوتلم. د پکتیا والو ډنډکي مزه کوله. ایله پوه شوم چې بنیادمان ولې د ډوډۍ په خوند پسې ګرځي.

ډېرور سړي ته مې پام شو. د غټو سترګو ښایسته ښځه یې وه. مګر ده غلي غلي ماته کتل. د بنیادمانو بې وفایۍ خفه کړم. د هارون لیدو ته مې زړه وشو. حرکت مې وکه. خو نصیب خپل کار کوي. د هرکلي په ځای کې د حوزې خېټور آمر ودرولم.

پاسپورټ او ویزه یې وغوښتله. ما ویل زه خارجۍ نه یم. آمر نه منله. فورمې یې ډکولو ته راکړې. ویل څو موږ اجازه درکړې نه وي له هوټله به نه وځې. زما لاسونه لکه لستوڼي وځړېدل.

د جوزا شلمه وه. ما له کړکۍ څخه په پښتونستان واټ کې مظاهرې ته کتل. له تودې هوا سره د «الله اکبر» نارې راتللې. زما سودا وه چې بیا به جنګ وشي. خو د هارون له خوا بې غمه وم. هغه د پیرالسبي خبره په ځمکه نه غورځوله. د بنسټپالو د مظاهرې په سر کې موټر ښکارېده. په خلاصې باډۍ کې ډېرور کسان ولاړ وو. د سپینې لونګۍ والا په لوډسپیکر کې چیغه کړه:

– قسم په خدای چې شریعت بالکل کامل قانون دی. خو سیکولران د دین او حکومت بېلول غواړي. موږ دا د یهودو او نصارا جاسوسان پېژنو. د پرمختګ تر نامه لاندې فحاشا او اخلاقي فساد خپروي. اصل هدف یې د اسلام ختمول دي...

د هغه د خبرو په منځ کې به بل سړي غاړه اوږده کړه «ناره ی تکبیر» د الله اکبر درنده چیغه به پورته شوه. ماته د عیدګاه په مخ کې هاغه ډنګر دکاندار رایاد شو چې زرګل ته مې د اوبو بوتل ترې واخېست. ما ویل کاش چې له هغه ځایه تللی وي. مګر نه. هغه ویل په دې خیال کې وم چې مظاهرې به مخامخ مکرویانو ته ځي. هارون بیا ویل د میوند د جادې د سیکولرانو مظاهرې ته زه هم شوقي راغلی وم. یو تن په لوډسپیکر کې خبرې کولې:

– خویندو او ورونو! بنسټپال خو تل ټاپې لګوي. موږ شوکر مسلمانان یو. لمونځ کوو، روژه نیسو. خو موږ وایو هر سړی پیدا دی خپل خپل کار لره کنه. لکه په کلي کې ملا او ملک، په دولت کې به هم علما د خلکو د عقایدو اصلاح کوي. او حکومت به نورې چارې مخ ته وړي. ټکر به نه راځي. دواړه به یو بل تکمیلوي. امدا د پرمختګ یوازینۍ لار ده...

هغه د پرمختګ باټې ویشتې. شاته یې پلویانو د موټرو ښیښې ماتولې، دکانونه یې چورول. ډنګر دکاندار ویل بنسټپال په پُلې محمودخان کې د عیدګاه لور ته راتاو شول. زه ګېږۍ ونیولم. پر خپل سیار دکان مې زر زر ترپال کشوه. مګر هغوئ را ورسېدل. د سپینو جامو او تور واسکټ شیخ را وګرځېد. ما ویل خیر کې خدایه! شیخ په شور کې نارې کړې:

– معدني اوبه!

ما د ترپال څنډه جیګه کړه چې بوتل ورکم. د ښځې میراثمړې تصویر ښکاره شو. مټې او پښې یې لڅې وې. شیخ چیغه کړه:

– ای دا خبیث ام سیکولر دی.

څلورو ډېرورو سوټیان را واړول. ما سر په لاسونو پټ که. چیغې مې وهلې. بنسټپالو دکان چپه که. د انرژیانو بوتلونه وکولېدل. د سګرېټو، ژاولو او جوسو قطیان ډېرۍ شول. هرچا د خوښې شی چوروه. دې کې زه عیدګاه ته ننوتلم. د پنجرې دروازه مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان پسې وترپله. چنګ ودرېدم. هم مې دکان ته ژړل، هم دتشي او ملا درد ته. بنستپال راته سره او شنه کېدل. لکه زه چې يې د پلار دښمن يم. دروازه يې وجړکوله چې راپسې ننوځي. په لوډسپيکر کې غږ شو:

– زما مومنانو! موږ په چمن کې د مظاهرې رسماً اجازه لرو. سيکولران که په پينځو ديقو کې ونه وځي په زور يې باسو.

د عيدګاه د مخ بنستپالو هم «الله اکبر» که. د حضوري چمن په لور وخوځېدل. په سيکرولرانو کې د سرې درېشۍ څښور ځوان پر بنستپالو غږ که «اې ځناورو! که چمن ته ننوځئ وهل به وخورئ!» يو دم په زرګونه خلک سره ونښتل. منډې او کريکې شوې.

يو پوليس هوټل ته زما موبايل راوړ. ويل «ته آزاده يې» ما هارون ته زنګ ووهه. ټليفون يې بند و. زرګل په وزير اکبرخان روغتون کې د راډيو لپاره مرکې کولې. ټليفون يې نه جيګوه. زه پسې ورغلم. هلته د چا سر ترلی و. د چا لاس په غاړې پسې زانګل. څوک ګوډ ګوډ کېده. ټخې ښځې په چيغو د زوی قاتل ته ښېرا کولې. ما غېږه ورکړه. هغې اول ځان کشوه. وروسته يې سر پر سينه راکېښود. موږ لکه مور او لور سلګۍ ووهلې. په پای کې مې د اوږد ګلدان پر دېوال نرمه کېښوله. زه ودانۍ ته ننوتلم. په دهلېز کې مې د پايوازانو ترمنځ لار باسله. دې کې مې د خوک په څېره شيطان وليد. له لويې کوټې څخه ووت. بدن يې لکه سکروټه سور و. ما ته موسکی شو. زه په منډه هماغې کوټې ته ننوتلم. ورسره سم مې زړه لاااار. پښې مې سستې شوې. هلته هارون پروت و. ټولې کورنۍ ورته ژړل. خور يې خوله بنده کړه. له خوشې کولو سره بېرته وازه شوه. د هغې اوښکې د غومبرې پر غټ تور خال وکولېدلې. دوه نرې نرې بچيان يې سونګېدل. نجلۍ د مور توره لمن کش کړه. ويې پوښتل چې په ماما يې څه شوي؟ هغې يوازې په سلګيو جواب ورکه. سپينږيرې اوږده پزه په غټو ګوتو کېکاږله. مخ يې آسمان ته که:

– يا الله! زوی مې مېړی ندی ځورولی مېړی. دا نو ولې؟

زما ستونی ډک شو. زرګل نمجنې سترګې کړکۍ ته واړولې. زړې ښځې په وچ او ګونجې لاس هارون وښوروه:

– ای زويه! پاڅې! خوريان دې وايي مونږ سره مستې وکه!

د هارون يو رګ ونه خوځېد. ما د ژړا له حملې سره مقاومت کوه. د هارون مور سلګۍ ووهلې. غږ يې بيا جيګ شو:

– ستا خو موظايرې ميراتمړې نه خوښېدلې. خور دې پکې کونډه شوه. چا وغولولې؟ الله دې تبا کي!

ما خپل حواس کنټرول کړل. د دواړو يتيمانو پر سر مې لاس راکاږه. ټولو ته مې سلام واچوه. د هارون پلار ته مې کړ:

– غفورماما! جنتي شي! ته لاړه وکه چې زه او عايشه هارون په بل اړخ کو! خوبانې ترورې! ته دېخوا شه!

هغوئ حيران وو چې دا نجلۍ مو څنګه پېژني. د هارون خور عايشې راسره ورور ونيو. ما چاغې نرسې ته وويل:

– جنتي شي! نيم نيم ساعت پس يې بل پله اړوه! شخېږي.

هغه موسکۍ شوه چې دا خبرې موږ درښيو. سېروم يې وباسه، لاړه. غفور ماما مړاوی مخ ما ته کړ:

– ډاکټر صيب! خدای له وګوره! هرڅنګه چې کېږي زوی را له بچ که!

ما ويل ډاکټره نه يم. خو پوهېږم. دا ډول مريض سل په سلو کې جوړېږي. هغه ټول را وګرځېد. ويې ويل:

– ښا؟ ډاکټران خو وايي دسې فلج دی چې د بچېدو امکان نيشته.

– نه ماما. ډاکټران بنيادمان دي. اشتباه کولی شي.

زرګل تېز وکتل. ټول د هارون د جوړېدو امکان ته خوښ وو. زما د خبرې راز ته يې پام نه شو. غفور مخ مړاوی که:

– خير ويسې لورې! اغو خو راله زړه باسلی و.

ما سر وښوروه. ماشومانو را څخه سترګې نه اړولې. ورته موسکۍ شوم. هغوئ هم وموسل. خوبانې ترور دعا وکړه:

– خدای دې ښاده که لورې! آرمانونه دې پوره شه!

زما آرمانونه په هارون پسې ترلي وو. زړه مې لا ډک شو. د ځان د کلکولو لپاره مې له ترور سره غاړې واچوله. ما ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ځئ تاسې ډوډۍ وخورئ! غم مه کوئ! زه دلته یم. همدا مې وظیفه ده.
– وی، ډوډۍ مې دې زهر شي!
– خدای دې نکي! خیر دی! اتل او زلما به وږي وي. خوریان په هارون جان ګران دي.
کله چې هغوئ ووتل، زه یودم سلګیو په مخه کړم. د هارون لاس مې ونیو. خوله مې غوږ ته ورنږدې کړه:
– ای ګرانه! که په ځان نه یې، لږ په ما مهربانه شه! ستا د غم زور نلرم. زړه مې اوراخلي.
د زرګل اوښکې وبهېدلې. مګر هارون سترګه هم ونه رپوله. ګنجې ډاکټر راغی. د هارون نبض یې وکوت. ما ته یې کړ:
– جړا پرېږده جلکۍ! دوعا کوه دوعا! مېړه دې پېژنم. ښه سړی ده. خو سرېې داخیلي خونریزي کړې.
د مېړه کلیمې زما ټټر تود که. له موسکا سره مې اوښکې لا زیاتې شوې. ومې ویل:
– جنتي شې ډاکټر صیب! د مېنې اوبه یې خوښېږي. که نرسانو ته ووایئ چې وریې کي!
– داه! ساده کېږه مه جلکۍ! دا ایچای نسي خوړی. چې د بلې دونیا عاجل ټیکیټ ورنکې!
ډاکټر لاړ. زه هم ووتلم. له جوسو ډکه کڅوړه مې راوړه. دروازې ته نږدې سپینږیری مریض د «مرم، مرم» نارې وهلې. کورنۍ یې وارخطا تاوېدله. یو کس یې په ډاکټر پسې ولېږه. ما د سرې ټوپۍ له ځوانه وپوښتل:
– وروره! پلار دې څه تکلیف لري؟
– زړه یې تاښتي. شېربت توثیر نه کا. نه پېږو څخلې کور وکو؟
ما د مریض په تندي لاس کېښود. ومې ویل:
– جنتي شئ! دا جوړ تیار دی. دوا یې زور اچولی. د مېنې اوبه ورکئ ټک او پتری به شي!
له کڅوړې مې جوس ورکه. سړی ورو ورو آرام شو. ډاکټر هم وکوت. ویل خیر و خیریت دی. هغوئ په ما راوګرځېدل. دومره پاتې وو چې پښې مې ښکل کي. ځوان وپوښتل چې ته څنګه پوه شوې؟ زه یې په غوږ کې وپسېدم:
– پلار دې ویرېده چې مري. ما تش زړه ورکه.
ځوان کټ کټ وخندل. ما په زړه کې ویل د خدای نه جار شم. دلته په ځمکه خلک بل ته ښې مشورې ورکوي. خو ځان ته حیران وي. زرګل د هارون د پښو تلي سولول. د تندي دپاسه نیم ګنجي سرېې ځلېده. چاغ لاس یې وغځوه چې کڅوړه واخلي. ما ور نه کړه. خپله تاوه شوم. د وړې الماری دپاسه مې کېښودله. زرګل په ګردو سترګو مړې کتل. ویې ویل:
– اسې نده چې ما کوشش نده کړی. زه کاله ته ورغلمه. په کوټه کې مې بندي که.
– همالته به ناست وي! مظاهرې ته به دې نه پرېښوده!
– دقه سې! ناست ومه کنه. ټولو راسره جنګ وکه. وارونه، کنځا. پولیس غیبي پیدا شول. حوزې ته یې بوتمه.
ما په غټو غټو وکتل. دا خوار بندي شوی دی. ښځه او بچي به یې څومره وارخطا وو؟ زرګل دوام ورکه:
– غفور کاکا اوس پښېمانه ده. مونږه افغانان په خپلو ښو او بدو پسته پوېږو.
– جنتي شې! که بې ځایه غرور پرېږدئ، او په خپلو باورونو شک وکړئ، دا مشکل به کم شي.
زرګل تلي سولول ودرول. په چورت کې لاړ. هارون شټ وهل. ما یې ورغوي سولول پیل کړل. زرګل وپوښتل:
– تا ویلې تقدیر یې بدلومه. ونشوه؟
– نه کنه، د تقدیر بدلول د بنیادم خپل کار دی. بل کس یوازې کومک کولی شي.
زرګل زما خبرې ته بیا چورت یوړ. ما ته خپله کم عقلي را یاده شوه. ومې ویل:
– پولیسو زه هم کوټه قولفي کړم. ما ویل څه هارون د پیرصیب سره وعده نه ماتوي. بې غمه کېناستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګل د هارون پښې پټولې، تندی یې راټول شو. وبنګېد «لکه لوی لاس» زه پوه نه شوم. هغه وپوښتل:
– پولیسو ولې مونږه دواړه بندي کړو؟ او چې مظایره وشوه بېرته یې خوشې کړو. آ؟
ما ویل له ده څخه هم لاره ورکه ده. خپلو کمزوریو ته پردې علتونه لټوي. موسکی شوم. زرګل جدي و:
– ټوقې نه کومه. تقدیر خو هوایي نه راځي. لاره ورته جوړېږي کنه.
زما په زړه کې وګرځېدل «رښتیا وايي. لاره بدله که، تقدیر خپله بدلېږي» زرګل د هارون په مخ لاس کښښود. ویې ویل:
– مړی مې بنده وه. ده په یوه سا ډاکټر ته ورسولمه. چې دا مریض ده، زه ورته رېږې ګورمه. ته خو چیشی وکه کنه!
– جنتي شې! زما څه په وس دي؟
– ته ام ورسره مرې کنه.
– پرېده یې! د میزان اتلسمه لېږې ده. او ما په بلا وهه! دا دې زر جوړ شي! چې خپلوان یې ځورېږي. زما څوک دي؟
– ولې زه دې ورور نه یمه؟
زما په رګونو کې اول ځل د خپلوی عاطفي تارونه وځغلېدل. اوښکې مې وبهېدلې. سر مې وخوځوه. وبنګېدم «ورور. هو، ورور» غږ شو چې د پایوازانو وخت ختم دی. زه وروستی ووتلم.
د جمعې په سهار پایوازان جوپې جوپې ننوتل. د غفور ماما کورنۍ هم راغله. هارون بې حاله پروت و. هغوئ یې د غږولو کوشش کوه. زه په کونج کې په جاینماز کېناستم. په غرمه کې پایوازان ووتل. ما زرګل ته اشاره وکړه چې ته هم ځه، زه یم. د امام په غږ پسې مې د ماسپښین لمونځ وکه. وروستی دعا مې کوله. زرګل له جوماته راغی. هارون ته غلی کېناست. په چورتونو کې یې د هغه مخ ته کتل. ناڅاپه هارون په چیغه پاڅېد. زرګل شټ وهل. سترګې یې ټېغې ټېغې وختلې. ما ته یې غږ که. زما له خندا سره سترګې ډکې شوې. هارون تېزه تېزه سا اخېستله. سترګې یې شاوخوا ګرځولې چې چېرته دی. ډوډی یې وغوښتله. زه په منډه ووتلم. د چرګ یخني مې راوړه. زرګل ډاکټران راوستل. ګنجي ډاکټر د څټ وښتان وګرول. په خندا یې وویل:
– نه، په خدای که یې ومنم! ای خیرات وکئ ظالمانو! دا ډول زوبل په دونیا کې جوړ سوی نده.
سپین سري ډاکټر غږ که:
– ما یې دوا بدله کړه.
ګنجي پرته له مخ تاوولو وویل:
– ښه ده چې زبه د غوښې ده. په اسانه اوړي را اوړي.
ډاکټرانو هررر وهل. سپین سری تریو شو. ما په ټلېفون کې غفور ماما خبر که. هغه ویل نږدې یو. د شفاخانې مامورین لکه د معجزې لیدو ته راتلل. خو هارون وږی و. ډوډی یې وخوړه، وغځېد. زرګل د منې جوس ورکه. ویې ویل:
– ای ټیکټېره! په خبره نه یې کنه. ودې لیدل؟
هارون د مظاهرې کیسه وکړه. په پای کې یې سر وخنډه:
– کاش چې مې ستاسې منلې وه.
– خیر ده. دې نه پس سړی شه! چیشی چې درته وایو امقه کوه! جوند به دې کوچ او پېروی شي.
موږ دربواړو وخندل. زما غوږ ته د غفور ماما غږ راغی. دهلېز ته لاړم. ټوله کورنۍ تېزه راروانه وه. ما ته یې ویل ستا خبره رښتیا شوه. دوعاګانې یې وکړې. دننه زرګل له هارون څخه وپوښتل:
– درد مرد خو نشته؟
– په سر کې مې څړیکه ده. او بدن مې هډو زور نه الي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دقه سې! ټيکټېر وي. زړه قچره شوې. زور د کمه شي؟
– اې وروره! مړې جوندي شومه په ذالجلال.
– د پرښتې د برکته کنه. دوعا يې درته د اسرافيل شپېلۍ شوه.
هارون سترګې تنګې کړې. موسکی شو:
– يره نووو...
– وه بيا يې نه منې؟ څنګه دې پوی کمه؟ اغه په تا بل ډول مېربانه ده. که ته مړشې اغه ام مري.
هارون پخ وهل. موړ ورسېدلو. خوبانې ترور زوی کلک ښکل که. شکرونه يې ووېستل. غفورماما، عايشې او خوريانو هم غاړې واچوله. زما پام شو چې هارون را نه سترګې نه اړوي. له ما لاره ورکه شوه چې څه وکم؟ هغه وويل:
– خير ويسې چې ماله دې دوعاګانې کولې.
زما بدن له خواږه احساسه ډک شو. سترګو مې نم وکه. موسکۍ شومه:
– وی، ته نېک بنيادم يې. هرڅوک درته دوعا کوي. په تېره غريبان.
زرګل نېغ شو:
– دقه سې! د غريبو دوعا ته خو مه کېنئ! د اغئ پرونۍ نېکي هېره وي. ننني ياد وي.
– جنتي شې! نور پرېږده! ستا نېکي ستا خپل زړه او وجدان خوشحاله کوي. په دونيا کې تر دې لويه ګټه نه شته.
خوبانې ترور اوږد مخ را وړاندې که. ګونجې شونډې يې زما په مخ ولګولې:
– ښاده شې! ته څونه ښه جينۍ يې؟
ما اول ځل ښکلول احساسول. په بدن مې خوږه څپه تېره شوه. بېرته مې د هغې لاس ښکل که. مخ مې هارون ته واړوه:
– دوئ وېرېدلي وو. سا پکې نه وه. تر دا ناڅاپي شوقونو تېر شه! خپل خيريه کارونه کوه! تاوان دې څه دی؟
– بد به وکمه.
– وعده ده؟
– سل په سلو کې.
ټولو وخندل. خو هارون ما ته په مينه کتل. ما ويل اوس به يې د نظر په خوږو کې ويلې شم. کړکۍ ته لاړم. تر شا مې د هغه نظر احساسوه. د روغتون ونې تر پخوا ډېرې شنې ښکارېدلې. د هوا په تنفس کې هم بېل خوند و. مخ مې بېرته را وګرځوه. ټول په خپلو کې غږېدل. هماغه د خوک په څېره شيطان راغی. بدن يې له قهره لمبې کولې. په سوکانو يې د هارون د وهلو تمثيل وکه. زه ورته له لېرې وبنګېدم «شيطانه په لعنت شې! ځه!» هغه غاښونه وچيچل، لاړ. هارون وليدلم. زرګل ته موسکی شو. وپسېد:
– مړه! دا څه وو؟ لېونۍ خو نده؟
ما واورېدل. ما ويل کاش چې زرګل يې شک لېرې کي. مګر نه، هغه تش وخندل. هارون دوه ورځې نور بستر و. زه لکه د ديدن ملنګه، شپه او ورځ په حويلۍ کې پرته وم. له هرې موقع سره د ننه ورتللم. د هغه زړه تنګ و. د وخت تېرولو لپاره يې خپلې کيسې کولې. که څه هم ما ته معلومې وې، لېکين دده له خولې يې بېل خوند کوه. بله ورځ يې رخصت که. بې اندازه خوشحاله و. په سبا يې زه او زرګل له ځان سره دفتر ته بوتللو. همکارانو يې د کېک په غوڅولو ولمانځه. ما ته يې په خپلو ګوتو د کېک ټوټه را کړه. اخ! عجيبه خوند پکې و. بس، ژوند هماغسې روان شو چې ما غوښت. بل سبا مې کاغذونه په مېز وغړول. ما ويل:
– دا د يوې پروژې طرحه ده. ته يې وګوره!
هارون پاڼې واړولې. ويې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خیرویسې! پروجه به را له څوک را کي؟ د اسلامي همکاریو سازمان؟
– نه نه. د خوراک نړیوال سازمان.
– ښه ښا. دا خو ماله زېردسته ښکاري. لږ کار پکې شته. زمونږ د موسسې قوتونه سم ندي راغلي. زه مصروف یمه...
– جنتي شې! زه یې تکمیلوم. ته بس، مشورې را کوه!
ما ځان ته بیا پلمه جوړه کړه. هره ورځ دیدن ته ورتلم. د هغه له نزدېوالي مې خوند اخیست. بالاخره طرحه تکمیله شوه. زه پوهېدم چې هغه به ډېر خوښ شي. ما ویل نن یې ورځ ده. لږ ذره به د مینې خبره هم وکم. وګورم چې څه وایي؟ توله لار مې زړه ډېبېده. مګر هلته بل ښویه سړی ناست و. پر مېز پخوانۍ دوسیې او کتابونه نه ښکارېدل. دفتر له ډېر پاکوالي ځلېده. سړی په موسکا پاڅېد. لاس یې روغبړ ته وغځوه. د بُست د دروازې مرمرینه نمونه ولګېدله. هغه چټک ونیوله چې ماته نه شي. ما وپوښتل:
– جنتي شې وروره! ریس صیب چېرته دی؟
– هارون؟ اغه استیفا وکړه. زه ریس یم. امر وکئ جان!
زما رنګ بدل شو. وه خدایه زه یې ولې خبره نه کړم؟ کاغذونه مې په مېز کېښودل. ومې ویل:
– موږ د پروژې طرحه جوړه کړې وه.
ریس کاغذونه خلاص هم نه کړل. ما ته یې خواږه خواږه کتل:
– په سترګو جان! د داسې ښایسته جینۍ طرحه به وي زه به یې ردوم.
زړه مې ویل لاړه د موسسې ادې بوره شوه! کارونه ها غه وخت شړېږي چې مخ تر مغزو مخکې شي. خدای پاماني مې وکړه. دروازه وازه شوه. هما غه پیت پزې نجلۍ راغله چې له هارون سره مې لیدلې وه. زرزې سترګې یې ورپولې. نری غږ یې نرم که:
– ایجازه ده؟ باح باح! موبارک موبارک!
له موسکا سره یې په ګرد مخ کې غتې شونډې ویتې او وړه پزه لا پیته شوه. ویې ویل:
– مال یوازې ریس صاب بدل سوی دئ. دا خو ورسره توله دفتر فیشن کړی دئ.
– غریبانه هڅه ده جان.
– شه؟ دا غریبانه ده؟ دفتر ګرسره نوی نزی سو. مال زه ساجیده نومېژم. هره میاشت د بې وزلو دپاره مرستې اخم.
– وبه ګورو جان. کېدی شي مرستې زیاتې کو. چای، قهوه؟
ساجدې سترګې په ناز ورپولې:
– بلا دې پر چای سي! په هر کور کې سته.
دواړو کټ کټ وخندل. زه ووتلم. هارون ټلیفون ته جواب نه وایه. ما ویل خدای دې وکي چې روغ وي. زه متک راډیو ته لاړم. ځوانان پر جیګري کوچونو شخ ناست وو. زرګل د مېز له شا څخه سپار ښتنې کولې. زما په لیدو پاڅېد. ویې ویل:
– نن امدقه کار ضرور ده. ځئ نو ویې کئ!
هغوئ سخ سخ ووتل. ما په دېوال باندې د کلیوالو تصویر ته کتل. د غنمو لو یې کوه. د زرګل غږ مې واورېد:
– هارون سیکولرانو ته لاړ. د ارتباطاتو د څانګې مشر دی. ډېرې پیسې اخلي. ما کوشش وکه. نه راګرځي.
زه د همدې پتې اخېستلو ته راغلې وم. ښښه مې وغوښته. چټک ووتلم. هارون مې د سیکولرانو په مرکزي دفتر کې د لوی مېز شا ته وموند. له څو تنو ښکتابي والو سره یې د پوستېرونو نمونې غوره کولې. ما وپوښتل:
– جنتي شې! تا سره یوازې غږېدی شم؟
نور کسان ووتل. هارون موسکی و. موږ په کوچونو کېناستو. هغه له ترموز څخه چای واچوه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خوشاله شومه چې دلته را الې ښاپېرۍ!
– زه پر ښته یم.
– پو پېږمه مرې. واله چای واله! ښځې د ښایست په صفت چاغېږي.
– جنتي شې! اصلي ښایست پاک زړه دی. تا وعده کړې وه چې خیریه کارونه به نه پرېږدې. هېره دې شوه؟
– هههههه تاسې جونې چې هره وعده ماتوئ هلو خبره نده. چې الک یوه ماته کړه آسمان پرېوتو؟
– نه کنه. تاته خدای پاک بیا ژوند درکه! شوکر وباسه! مه یې بربادوه! خپل کار ته بېرته لاړ شه!
– اغه کار ته؟ گټه مې څه ده؟
– گټه دې بې اندازه ډېره ده. پسته پو پېږې.
– ولا زه دستي گټه غواړمه. دلته پیسې دي، بره تګ دی. مزې دي.
هره خبره یې زما په زړه گوزار و. ما له بدن څخه د قوت وتل احساسول. ژوره سا مې واخېستله. ومې ویل:
– جنتي شې! درې زره کاله مخکې په کندهارا کې یو عادل مشر و. قوم یې هره خبره منله. بله ورځ یې زړه ته هوس راغی. ویل زور لرم، زر لرم. پېغلې مې خوښېږي. ولې یې نه کوم؟ نو هره میاشت یې یوه په زور ودوله. سپینږیرو که څو مره ویل مه کوه، نه یې منله. بالاخره د خلکو د زغم تنها که وچوه. سره کېناستل. جرگې ځوانانو ته امر وکه چې کور یې وسوزوئ او له ملکه یې وشړئ.
هغه چیغې وهلې چې تاسې زما عسکر یئ. زما خبره ومنئ! ځوانانو ویل موږ د عدالت عسکر یو. هغه په تا کې نشته.
هارون وخندل:
– څه مرې! دا خوشې افسانه ده. زه نه د چالونې په زوره المه، نه مال.
– د زر او زور دپاره سم کار پرېږدې کنه؟
– هه، ستا سم کار ماله څه را کړل؟ نه مې څه ولیدل، نه وخوړل. ځان مې هېر و. شپه او ورځ مې نه پېجندله. چې مړ کېدمه څوک مې تپوس له راغی. ښه، که مړ ومه؟ اغې دونیا کې به ملایکو امراپورې خندل. نه نه، بس دی. نور ځان له جوند کومه.
ما لیدل چې هارون د خپل ضمیر خلاف غږېږي. ومې ویل:
– جنتي شې! ته خو پو پېږې؟ ښه ژوند په عزت کې دی.
– ههها او ایزت په پیسو کې دی. که چرته وزگاره یې کېنه چای وسکه! زما کارونه دي. اوبو سکلو له وخت نیشته.
هغه مېز ته تاو شو. زما د پښو لاندې ځمکه وزانگېدله. سربداله ووتلم. سیخ د هارون مور او پلار ته ورغلم. هغوئ وویل چې زموږ هم سودا وه. خو زوی قناعت را که. ما په ټلیفون کې له پیر السبې څخه کمک وغوښت. هغه وخندل:
– بچی! زه فکر کوم انتخاب د هارون حق دی. دلته خو دېموکراسي ده.
زه بیخي ناامیده شوم. یوه هفته له هوټله ونه وتلم. ټلیفون مې هم بند و. زرگل پو ښتنې ته راغی. د هرکلي مسئول وویل:
– بلا جینۍ ده. دوه ورځې شخه پخه ناسته وي. لکه نانځکه. نه ولړه، نه تنده. ههههه.
زرگل کوټې ته راغی. د تخت په ژۍ راسره کېناست. ما له یخچاله اوبه ورکړې. هغه بوتل ته کاږه وکتل:
– په دونه نام او نشان کې تشې اوبه؟ اینرجیانې، جوسان وباسه! زما وږې خورې!
– وښه وروره! ماته الله پاک د میاشتې خرچه مقرره کړې. هغه خلاصه ده.
– ښه ښا. ټوقه مې وکړه. پیسې به زه درکمه. ورور نو چیشته په کارېږي؟
– نه خیر یوسې! هسې خو لږې راسره شته. خوراک ته خاص ضرورت ام نه لرم.
– هو، تا ویلې پر ښتې نه وږې کېږي. ای راځه دا معده بدله کو. هههههه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هم ورسره وخندل. سر مې وښوره:
– جنتي شې! تاسې عجيبه مخلوق يئ. په دونه غمونو کې خاندئ.
له هارون سره د ليدو مې ورته ووېل. په پای کې مې په دې ختمه کړه:
– هاغه پخوانی هارون ندی. چې ټولو ته يې په يوه سترګه کتل. اوس د يو چا په ضد د بل چا سره ودرېد.
– زه ويمه امقه کس يې بيا د مغزو سويچونه بدل کړي دي. د خوبانې ترور ښېرا ته دې پام نه و؟
– تا د هارون نه پوښتنه ونکړه؟
– ومې کړه! سور شو. ويلې زه خپله ښه پوهېږمه او، ماسترې لرمه، داده او اغه ده. مګر نه، څوک شته.
– جنتي شې! که دا کس پيدا کو بېرته يې ګرځولی شو.
– بالکل. ګوره خورې! کار کوه، خبرې زړه ته مه اچوه! زمونږه زياتره مرضونه د غمه دي.
د سرطان پينځمه شوه. د ميزان اتلسمه په منډه نژدې کېدله. ما په پوښتنو پوښتنو ډېرې کوڅې سترې کړې. د هارون تشويقګر پيدا نه شو. نو په چادرې کې مې څار پيل که. سر مې دروند و. خولې مې کولې. زړه مې تنګېده. لاره مې سمه نه ليدله. ما ويل آفرين هاغو ته کې چې ټول عمر چادرې ګرځوي. ماسپښين د هارون موټر له دفتره ووت. زما ټکسي هم حرکت وکه. هغه زاړه ښار ته لاړ. څادر يې له ځانه تاو که. په تنګو کوڅو ګډ شو. زه ورپسې وم. هغه د ډېوال له کونجه ګلابې دروازې ته وکتل. خلک راغلل. هارون شاته لاړ. زه يې په هدف پوه نه شوم. همدا کار سبا بيا تکرار شو. ما له زرګل څخه وغوښتل چې د کور په باب معلومات وکي. هغه ماښام ټېلېفون وکه. له خندا شين و. ويې ويل:
– ګل دې په مخ، التبه ښځې ځان خرڅوي.
زه خوشحاله شوم چې هارون هلته په تګ شرمېږي. لا يې د اخلاقو ډېوال ساتلی دی. که نه، زما د مينې د کلا ډېوال به هم چپه و.
بله ورځ د فراغت د کليزې په پلمه دفتر ته ورغلم. سور چرګ مې اخيستی و. د دفتر مامورينو وخندل. هارون راته حيران شو چې دا نېټه مې څنګه په ياده ده؟ په خندا يې چرګ په غېږ کې ونيو. لاس يې ورباندې نرم کش که. ويې ويل:
– په ورکوټوالي کې مې امدغه شان چرګ لرلو. سخت راباندې ګران و.
ماته ياد وو. هاغه چرګ بيا ورک شو. هارون ورپسې پوره يو کال خفه و. ما سر وخوځوه:
– خبره يم. ستا دوه شيانه ډېر خوښېږي– له غريب سره کمک کول، او چرګ ته په ورغوي کې دانه ورکول.
هارون له خندا شين شو. پخې ښځې د منې جوس او رنګارنګ وچه مېوه راوړه. موږ مخامخ کېناستو. هارون نه راکتل. د چرګ په شا يې لاس کشوه. موسکی موسکی کېده. شونډې يې ورپېدلې:
– ما ويلې ته دونه پې مخې د کومه شوې؟ د آسمانه خو راکېوتې نه يې؟
زما زړه وښوېيد. چې زرګل مې راز افشا کړی که څنګه؟ د هارون غږ مې واورېد:
– که د اسلامي همکاريو په سازمان کې ټولې جونې امداسې خياليګرې دي؟
ما د هوسايی سا واخېستله. شکر چې خبر نه دی. هغه سر په موسکاکوږ ونيو:
– ولا چې رېښتيا شي دا زړه مې په تا خدايي باور لري.
اخ، ما همدا له خدايه غوښتل. ستونی مې ډک شو. ځان مې ټينګ که. ومې ويل:
– زړه دې غلط شوی ندی. خو زه د اسلامي همکاريو په سازمان کې نه يم.
هارون ته ټوکه ښکاره شوه. ما ويل رښتيا وايم. هغه بيا وخندل. چرګ يې خوشې که. زما لاس يې ونيو. محرمانه وپسېد:
– دا پرېده! زما او ستا خبره کوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما لاس لکه وینه سور شو. پوستکي مې له ناپاک تماس سره حساسیت وښود. ما ویل د خدای تعالی له کارونو جارشم! په دونیا کې هر خوسا شی یا رنګ لري یا بوی. یوازې خوسا فکر نه لیدل کېږي، نه بوی کېږي. لاس مې کش که:

– جنتي شې! ځان مه ګونا کاره کوه!

– کېنه مرې! دې کې نو څه ګونا ده؟

– ده کنه. ته پاک زړه لرې. په ناپاک فکریې مه ځوروه! هاغه په زوړ ښار کې خراب کور ته هم مه ځه!

هارون تک سور شو. اول ځل ورته د بد اخلاقۍ ګوته نیول کېده. دروازې ته یې وکتل چې چا اورېدلي نه وي. غږیې ټیټ که:

– ای چاله ونه وایې! التمه مې کار و. دې کې نو څه خبره ده؟

زه د هغه د پاک ضمیر وارخطایۍ ته موسکۍ شوم. خو د هارون په مخ کې یو دم قهر راوخوټېد:

– ودرې ودرې! ته څنګه خبره شوې؟ ما څارې؟ آ؟ بل ډول جینۍ یې ولا. تاله یې څه؟ آ؟ پاڅې وځه! چرګ دې ام وله! وځه!

– جنتي شې! ته خبره واوره! ته کېنه!...

خو هارون خبره نه اورېدله. له متې یې کلکه نیولې وم. دروازې ته یې کشولم. زما هم حوصله تنګه شوه. ټېل مې وهه. ما ویل خوشې مې که! د هارون غټ ځان لکه توپ وار شو. د چرګ کټکټاک وخوت. ترڅو پخه ښځه رسېدله، ما جیګ که:

– وی، خدایه! ژوبل شوې؟ زما دې لاس مات شي...

د هارون سترګې له خپلو دایرو راوتې وې. سایې سوزېدله. په څخېدو شاته لاړ. ویې ویل:

– لرې شه! ته جینۍ نه یې. شیشکه یې. وځه!

څه مې کولی شول؟ ووتلم. ما ویل خدایه نو! دلته خوښې ولې تل مېلمنه وي؟ له راتګ سره سم د تګ فکر کوي.

سبا هارون د شهرنو پارک کې منتظر و. ساجده راغله. زرزې سترګې یې ورپولې. څه یې وویل. دواړه له خندا چپه چپه واوښتل. ترڅنګه څپرې لاندې آیس کریم ته کېناستل. ما له لېرې څارل. اور راباندې بل و. په خولو کې جبه جوپه وم. آیس کریم ختم شو. هارون د موټر دروازه خلاصه کړه. ساجده ونه ختله. روانه شوه. هارون یې مخه ونیوله. ما پولیس ته غږکه:

– ډګروال صیب! ډګروال صیب! هلته څه خبره ده؟

پولیس سیخ ورغی. ویې پوښتل چې مشکل څه دی؟ هارون له ناراحتۍ سره سره موسکی شو:

– ایڅ خبره نیشته. په خپلو کې غږېږو.

ساجدې د رسوایۍ له وېرې زر خدای پاماني وکړه. ما ځان ورسوه. چادرې مې جیګه کړه. ایله مې دونیا ولیدله. ومې ویل:

– جنتي شې! ودې پېژندلم؟

ساجدې په تګ کې ټیټ او پاس وکتل. ما وریاد کړل:

– په مهرباني موسسه کې مو دوه ځله لیدلي.

ما خو بده خبره هم کړې نه وه. د هغې تندړه تروه شوه. ما ویل ځه خیر! خپل مطلب ته راغلم:

– وبښه خورې! تا خو هارون ته ندي ویلي چې خیریه کارونه پرېده؟

ساجدې شونډې ویتې کړې:

– چیشي چیشي؟ زما پشکې څه کار دئ؟

– ښه؟ نو چا ورته ویلي؟

– نېخه.

ما د هغې په خبرو باور وکه. ودرېدلم. ساجده د برګرو له غرفې تېره شوه. بیا مې ورمنډه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وبښه خورکۍ! ما ویلې که هارون دې ځوروي پلار ته یې ووایه!
ساجدې پخ وهل. وړه ټیټه پزه یې بېخي پیته شوه. ویې ویل:
– پر ما شه لګېږي.
زما سترګې دوه برابره شوې. له ځان سره مې ویل ځورول څنګه ښه لګېږي؟ ساجدې کاږه وکتل:
– تا ته لکه چې نه ګوري.
ما له شرمه په غومبرو کې ګرمي احساس کړه. ومې ویل:
– وی، جنتي شې! زما هدف دا نه و.
– ځان ملایکه مه کوه بالا. هارون جان را ته ویلي دي.
ساجدې پیکي ته څنډ ورکه. تېزه روانه شوه. زه ګنګسه ولاړه وم. یو موټر نابېره زما څنګ ته ودرېد. زه له ډاره شا ته لاړم. چادري مې په مخ راغله. هارون کېوت. غټې خړېخنې سترګې یې تېرې وې. برک یې وهل:
– ته لېونۍ یې، که بل شی؟ هرچرته لکه لکۍ راپسې یې. څه وکمه چې ما نه لاس والې؟
– جنتي شې! سیاست پرېده!
زما زړه تنګ و. د چادري مخه مې بیا جیګه کړه. هارون سور شو. د جیګې پزې سږمې یې وپړسېدلې:
– ځه ځه جېنۍ! چټي چټي مه غږېږه! ځه! بیا په مخه رانشې! ځه!
– هیله کوم! زما او ستا ژوند سره تړلی دی.
د هارون ژامې ورېږدېدلې. یودم یې زما سترګو ته پنجه په تېرو ونیوله. غاښونه یې وچیچل:
– ای ای ای! لاحول ولا. اوففف. ورکه شه! لېونۍ!
هغه بېرته موټر ته وخوت. لکه زما د زړه زور چې ورسره تللی وي. اندامونه مې سست او ستوني مې تنګ شو. سر مې وګرځېد.
زرګل ته مې کیسه وکړه. هغه پر مېز د برق ساکټ جوړوه. نه پوهېده چې څه مشوره راکې. ما ویل:
– زه باید غورځنګونه پخلا کم. چې سوله وکي. چې د میزان په اتلسمه په مظاهره کې جنګ ونکي. چې هارون ژوندی پاتې شي.
– دقه سې! چې دونه غټ کار ته لاس اچوو. ولې خپله هارون نه راټینګوو؟
– هغه نه، نه یې مني. او ښکاره ورته ویلی نشو. د غورځنګونو خو په سوله کې ګټه ده.
د ساکټ یو پیچ په زېړې ترکۍ قالینې ولوېد. ما جیګ که. زرګل سر وخوځوه:
– مننه. خیر ویسې! ما لې غورځنګونه خو یې بېخي نه مني.
– اوهووو! مه مې ځوروه نو!
– بې ټوقو. نظرونه یې مختلف دي کنه.
– دا دی نو! په دونیا کې دوه بنیادمان هم یو شان نشته.
–آخو ده خو، مونږه په کور کلي کې ولې جنګونه کوو؟ یو د بل نظر نه منو کنه.
– هئ خیر ویسې! خپله دې ختمه کړه. ځکه خو د نظرونو سوله د ټولو سولو مور ده.
–آ؟ چیشی چیشی؟
– ته خپله وایې چې د جنګونو علت د نظر اختلاف دی. نو که نظرونه سره سوله وکي جنګونه هم ختم.
– ناممکنه ده.
– جنتي شې! داسې زر فیصله مه کوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار هسې هم ويښه وم. بام ته وختلم. هوا پاکه او تازه وه. شمال ښه لګېده. لمر نوی راوخوت. سترګې مې وبرېښېدې. ما ويل دلته لمر نه سهار زېږېږي، نه مازيګر. هرکله د طاقت احساس خپروي. خو اړه هم د طبعيت په قوت مالامال دي. د وګړو ذهن او ځان په جوش راولي. ځکه خو په هرڅه کې افراط کوي. هی چې دا اينرژي يې په ابادۍ لګولی. د دونيا هاغه سوکاله خلک به دا وو. تر رنګه چترۍ لاندې کېناستم. د «افغان» په نوم کتاب مې خلاص که. شمال د کاغذ پاڼې رپولې. هارون راياد شو. هغه په خوله ځان خود خواه ښود. خو په سترګو کې يې مهرباني وه. ما ويل که خوله د کاواکه فکر استازې ده، ښه دي چې د زړه لپاره سترګې شته. اوس زما ټول اميد پيرالسبي ته و. مګر هغه په ولايتونو ګرځېده. يو دم شور شو. زه د بام ژۍ ته لاړم. د استقلال ليسې مخ ته سيکولران راټول شول. عام خلک په شا لاړل. چنچڼې بې واره وچغېدلې. آن کوڅه ډبې سپې وتښتېدل. په سپينې درېشۍ کې ګرد کی سړي مايکروفون ته ودرېد. د خپلې کاميابۍ په صورت کې د هېواد د پرمختګ ژمنه يې وکړه. هارون يې څنګ ته لاسونه پړکول. ښنستپال هم د زرنګار پارک بلې خوا ته ورسېدل. زه ووتلم چې هارون له ژوبلېدو وساتم. يو تن راته وويل تشويش مه کوه! د رهبرانو په موجوديت کې جنګ نه کېږي. جالبه وه. ما ويل کاش چې په هره مظاهره کې رهبران وي.
پير صيب شل ورځې پس د لوګر له لارې راغی. له څارويو او غلو دانو ډک سلګونه موټر ورپسې وو. د ښار په کونج کونج کې يې د خيرات ديګونه باندې کړل. شتمنو هم د ثواب لپاره يو قاب خوړ. زه په شش درک کې کلا ته ورغلم. آن واليان د جيګ ديوال څنګ ته په قطار کې ولاړ وو. خو پيرصيب زه سمدلاسه دننه وغوښتلم. ښويه ميدان ته يې بوتللم. ما پر يو صفاکار غږ که:
– جنتي شئ! د وچې نه په لمده لته ښه پاکېږي.
صفاکاران غلي وو. پيرصيب توري عينکې په ګوتو کېکاږلې. له يو ښځه يې پاسپاس واخېست. ويې ويل:
– نه بچیه! دلته لمده صافي ننبلي. وچه ښه ده. وينې؟ ښه ته څنګه يې؟ ناراحته غوندې ښکارې.
ما ته د هغه کميني خوند راکه. له بل صفاکار ښځه ما پاسپاس واخېست. پير صيب ته مې جواب ورکه:
– هېڅ کار مې سرُ نه نيسي. ستا کمک ته ضرورت لرم.
هغه سر وخوځوه چې وايه. ما پاسپاس وهل ودرول:
– که زحمت نه وي ماسره د غورځنګونو تر منځ سوله وکه!
– ههههه تاته لکه چې آرامه ناسته خوند نه درکوي. دا د څه دپاره؟
– د هارون لپاره.
د پيرالسبي تندی راټول شو. ما تېز تېز پاسپاس ووهه چې نزدې ورشم. ومې ويل:
– د غورځنګونو په دوښمنۍ کې د هغه بربادي ده.
– هه، وه بچیه! په سد کې خو يې کنه؟
– نه اوس نه. په آينده کې.
پيرالسبي کټ کټ وخندل:
– ته له غيبو غږېږې. ماسره ډ غرې وهې، څنګه؟ خير، ماته لکه لورګرانه يې. هر کار ته دې ولاړ يم.
– جنتي شې! د غورځنګونو مشرانو سره کله ګورو؟
– نه مې پرېدې نو. ښه ځه، نن اوله د اسد ده. زه دا ډېر وخت نه وم. لږ مصروفه يم. په لسمه به ورشو.
– سمه ده. وبه يې مني؟
– چېرته به لاړ شي؟ دواړه مې مريدان دي.
– اخ جنتي شې! د شيطانانو به زړه وچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیرصیب موسکی شو. ما یې لاس ښکل که. لکه چایبر سور و. شونډې مې وسوزېدې. ما ویل دا ولې؟ مخکې خو یخ و. پیرالسبي اطمینان راکه چې مریضي نه لري. ډاکټران وایي دا یې د بدن خصلت دی. زه بېرته په خندا شوم.
د اسد تر لسمې زما کار هره ورځ د هارون دیدن ته پلمه جوړول وو. په هغه ورځ زه او پیر صیب د سیکولر غورځنګ دفتر ته ننوتلو. په دهلېزونو کې ښایسته وطني منظرې وې. ګردکی مشر په منډه له لوی مېز څخه راتاو شو. د پیرصیب په لاسو پرېوت. هغه یې د څټ بیر وېښتان ونازول. مشر ما ته خواږه وکتل. له موسکا سره یې ګېړ بړېتو نه ارت شول. ما د استقلال لیسې مخ ته په مظاهره کې لیدلی و. د میز په سر په لیټاپ کې چا خبرې کولې. مشر د غړېندولو ته لاس وغځوه. د تورې دربشۍ شنه نېکټایي یې په ورې لرګینې لوحې ولګېدله. هغه په سرې وطنۍ غالۍ ولوېدله. مشر وخندل. لوحه یې ما ته وښودله:
– په ښښنې! دا وایي چې تاسو ځان ندی معرفي کړی.
پر لوحه لکیل شوي وو «ډاکټر محمد عامر دقیق» ما هم خپل نوم واخېست. ومې نه ویل چې څه کار کوم. ډاکټر دقیق سر وخوځوه. ما ته مهربان وبرېښېد. نرم غږېده. په ما یې کېک په زوره وخوړ. خوندور و. پیرصیب هغه باذوقه وباله. ما ځان لکه په خپل کور کې احساسوه. ځکه مې کاغذونه په لاس ورکړل. زړوره خپلې خبرې ته راغلم:
– ډاکټر صیب! زه غواړم په دغو شرایطو د غورځنګونو ترمنځ سوله راولم. او دا دوښمني ختمه کم.
د هغه سترګې په کاغذونو کې وې، خبرې یې له ما سره کولې:
– حم، دوښمني چېرته ده؟
– جنتي شې! د نظرونو دوښمني.
– په جمهوریت کې خو دا وي.
– اختلاف وي. دوښمني نه.
– څه فرق لري؟
– اختلاف زغمل کېږي، دوښمني نه. دې کې کرکه وي. چې مخامخ شي زړه یې غواړي په مخالف وار وکي، درد ورسوي.
– په ښښنې! په اختلاف کې پتاسې وېشل کېږي څه؟
– جنتي شې! په اصل کې ټول بنیادمان د یو مور او پلار اولاده دي. دي که ندي؟ اولادونه هرکله د نظر اختلاف لري. بیا هم په مینه کې ژوند کوي. نو چې کورنۍ قوم شي، قومونه ملت او ملتونه بشریت، مینه او خپلوي ولې لاړه شي؟
مشر کاغذونه بېرته راکړل. لاسونه یې وپړکول. ویې ویل:
– پیرصیب! دا خو بالکل سمه خبره کوي.
– ویې منه کنه بچی!
– بله لار نه لرم.
پیرالسبي ما ته وپسېد «وشوه؟» زه له خندا شنه وم. هغه پاڅېد. جومات ته لاړ. ډاکټر دقیق زما لپاره پاتې شو. همدلته یې جاینمازونه وغړول. لمونځ مو وکه. ما جاینماز ټول که. هغه د مننې لپاره زما په مړوند منګوله ولګوله. ویې ویل:
– ستا د سولې شرایط مې ډېر زیات خوښ شول. په خپل غورځنګ به یې زه ومنم. خو د نورو په برخه کې به په ګډه کار کوو. دلته یوازې داخلي اړخ ندی. بهر ته به ځو، چې نړیوال همنظره کو.
ما ویل ښېخي سمه ده. دې کې ډوډۍ راغله. مېز ډک شو. هر ډول کبابونه او پلوونه وو. ما ته سوال پیدا شو:
– جنتي شې! دا موږ دربوارو ته دي، که نور څوک هم راځي؟
– نه. دواړو ته. پیرصیب د بل چا ډوډۍ نه خوري.
– وبښئ! اسراف ندی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر دقیق کټ کټ وخندل. ما ویل:
– زه هم وږې نه یم. زما برخه راکئ! ځان سره یې وړم.
ډاکټر دقیق بیا وخندل. سکرټرې ته یې غږ که چې له هوټله نور وغواړي. خو ما ټینګار کوه چې همدا اخلم. ډاکټر دقیق ځان او سکرټرې ته په قاب کې کباب واخیستل. پاتې یې بېرته په قطیو کې واچول. دوه لویې پلاستیکي کڅوړې ډکې شوې. د وروځو په اشاره یې وپوښتل چې صیي شو؟ ما سر وخوځوه. ډاکټر دقیق د کباب مړۍ خوله ته کړه. ویې ویل:
– زمونږ د همکارۍ مې ویلې. تاته خو افغانان مالوم دي. چې ښځه د سړي څنګ ته راغله بس قیامت شو.
– پروا نه لري. مدا چې د نظرونو سوله وشي!
– ولا په ښښنې! ماته پروا لري. زه د لوی غور ځنګ مشر یم. د خلکو خولې راا وړې.
هغه د کباب په مړۍ پسې د انرژۍ غړپ وکه. ما ته دا ستونزه دومره لویه نه ښکارېدله. ومې ویل:
– وبه وایو خور او ورور یو.
– نه، نه کېږي. خلک زما کورنۍ پېژني.
– جنتي شې! نو څه وکو؟
– واده.
ما جیټکه وخوړه. ډاکټر دقیق ځان ناګاره که. لکه زما وارخطایي چې یې بېخي لیدلې نه وي. مخکې لاړ:
– د ټولنې ژغورل قرباني غواړي. او ته تشویش مکوه! دونه مینه درکم چې دونیا ته مو کیسې پاتې شي.
ما هک پک کتل چې دا څه وایي دا؟ دلته مې خپل تک سور مړوند ولید. دده ناپاک تماس ته مې غوني زیږه شول. مګر سوله ډېره مهمه وه. لویه سا مې واخیستله. ځان مې آرام که. پیرالسبي له جوماته ورسېد. ډاکټر دقیق د خدای پامانۍ لپاره ټوغ ټوغ تر کوڅې راغی. زه په لاره کې له ټکسي کېوتلم. سوالګرو ته مې خواړه ووېشل. د پیرصیب په کاروان پسې د بنسټپالو دفتر ته لاړم. هرچېرته کلمې او سورتونه ښکارېدل. د مشر پر دروازې «الحاج مولانا اعجاز الحق» لیکل شوي وو. چاغ، جیګ او ببر ږیري مولانا د پیرصیب د لاس مچولو ته ګونډه ووهله. د جالۍ خولۍ یې په ګنجي سر کړه شوه. په ما د پیرصیب دومره محبوبیت ښه لګېد. مګر د مولانا سترګو ماته پخوانې پاچاهان رایادول. هغوئ به هم د قدرت او هوس په نشه کې خپل لنډ عمر هېر کړی و. چې پاچاهي به یې چپه شوه خپل تېر غرور او تکبر به یې دښمنان شول. هېچا به پناه نه ورکوله. خو خیر، ښه کار دا و چې مولانا هم پیرصیب ته د «نه» ویلو جرئت نه درلود. سوله یې ومنله. زه دومره خوشحاله وم لکه سوالګر چې یو میلیون ډالر پیدا کې.
موبایل مې وباسه. پر هارون مې زیري وکه. هغه ورټلم. زه خفه نه شوم. بالاخره به وپوهېږي چې زه یې خیر غواړم. د زرګل دفتر ته لاړم. ما ویل د متېک راډیو به اوله رسنۍ وي چې د سولې خبر خپروي. هغه تر ما زیات خوښ شو.
د اسد میاشت له خوښیو او شوره ډکه وه. له یوې خوا په اته ویشتم تاریخ د آزادۍ جشن ته تیاری نیول کېده. له بلې خوا د غور ځنګونو تر منځ د پخلاینې زیری وشو. په رسنیو کې پیرالسبي ډېر ستایل کېده. غور ځنګونو یو بل ته سپکې سپورې نه ویلې. یوازې یې د خپل اقتصادي، اجتماعي او خارجي سیاست پلانونه بیانول. نه مظاهرو لارې بندې کړې، نه د چا وښتته ضایع شو. خندا بیا د هر کور په دروازه ننوتله. ما اوس له سیاست څخه د هارون د ګرځولو هڅې نه کولې. ضرورت څه و؟ هسې هم د میزان په اتلسمه مظاهره نه کېدله. هارون به ژوندی پاتې شي. ما اوس یوه ستونزه لرله– د هغه په ځان میینول. له دغو خیالونو سره د فروشګاه په سیمه کې ګرځېدم. آن د کابل د سیند خوسا بوی بد نه لګېده. د تازه ترکارۍ والا ته ودرېدم. ما ویل:
– جنتي شې وروره! ګوزاره څنګه ده؟
– چټ او پټ. قیمتونه کم شوي. ګټه ډېره شوې. زنده باد پیرصیب!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د هغه د لا خوښۍ لپاره ترکاري واخېستله، روانه شوم. د خلکو شور او خنداګانو خوند راکوه. لکه څوک چې له مرغیو ډک باغ کې ګرځي. نابېره د پُلې خشتي له خوا زرګونه مظاهره چیان راغلل. د ترکاریو کراچۍ یې چپه کړې. د مغازو او دکانونو ښیښې یې په تیږو وویشتلې. له پُلې باغ عمومي څخه بلې مظاهرې سر ښکاره که. هغوئ هم په لاره کې هر څه تالا ترغې کول. پولیسو د پښتونستان واټ لاره بنده کړه چې ارګ وساتي. بې طرفه خلکو په تېښته پیل وکه. دکاندارانو د خپلو دکانونو په مخ د آهن چادر تختې کشولې. رېړو والا له مال سره هر لور ته منډې وهلې. یوازې زه ولاړه وم. هارون ته مې سودا وه. دې کې مې د بدن غړي سست شول. د پُلې باغ عمومي په مظاهره کې تر ټولو زیات هارون وارېده. زه ور روانه شوم. ناڅاپه زرګل کلکه ونیولم. هغه مایکروفون د ګوزارش لپاره همکارته ورکه. زه یې موټر ته وخېږولم. خو ما له هارون سره خبرې غوښتې. زرګل برګ شو:

– ته په خبره نه یې؟ خلقو بیا پړې شکولې. دا پرېږده! غم را ته مه ګوره!

زما زړه ډک و. لاسونه مې وخوځول:

– ولې؟ ولې؟ مشرانو خو یې د سولې وعده وکړه.

– نه پوهېږمه. زه ام امدقه ویمه.

زما زړه تر چوېدو تنګ و. ومې ویل:

– د هارون عقل چېرته دی؟ مشر یې وایي یو څه، کوي بل څه. دا بیا هم ورپسې دی.

مظاهرې په بیړه نزدې کېدلې. زرګل موټر ته حرکت ورکه. زه یې مټک راډیو ته بوتللم. هغه کمپیوټر ته کېناست. شېبه په شېبه له ولایتونو د مرګ ژوبلې خبرونه راتلل. ما هارون ته د ټلیفون کولو کوشش وکه. زرګل را وکتل:

– د مشرانو سره ستا غږېدل نه وو، په انکار تېل اچول وو.

زما زنګ تېرېده. خو هارون جواب نه وایه. زرګل ته مې کړ:

– تاسې بنیادمان ولې داسې یئ؟

– څنګه یو؟ پوه نشومه.

– سړی نه پوهېږي چې کومه خبره مو رښتیا ده کومه دروغ؟

–آ؟ ښه دا؟ دا د خوندیتوب دپاره.

– د خوندیتوب لپاره؟ د چانه؟

– د بنیادم نه کنه. اصلي دوښمن خو همذاته وي. زمریان وګوره! زیاتره په خپل منځ کې د ځمکې د ولکې په سر وجل کېږي.

– جنتي شې! هغوئ خو عقل نلري.

– ښه ده چې نه یې لري. دا به بل غم و.

– داه! ستا فکر دستي جنګ ته لاړ. دا نه وایې چې په سوله کې به مو ورسره ژوند کوه.

– دقه سې! د ځناورو سره؟ عقل یې نه مني.

– عقل یې څنګه نه مني؟ عقل خو د ټولو ژوندیو او بې ژونده موجوداتو د ساتنې مسئولیت دی.

– مونږه بیا وایو ټول موجودات زمونږه استفادې ته دي.

– بالکل دي. مګر له منځه وړلو ته نه.

– دقه سې! ګنګسوه مې مه خورکې! ای الیاسه! اورې! د کابل مظایره ختمه شوه. جلال آباد وصل که!

– جنتي شې وروره! زه تاسې ګنګسه کړې یم. څومره چې له ځان سره مینه لرئ هومره له ځانه کرکه هم لرئ. هارون ګوره!

زرګل د ستېډیو له دروازې بېرته راغی. د هارون مسېج یې راوښود. هغه له اخ و ډبه روغ وتی و. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ټيکټر څنګه لېونی شو؟ چې چا يې د مغزو سويچونه بدل کړي؟ ولې د سې کوي؟ بايد مالومه شي.

زه په احمدشاه بابا مېنه کې د غفور ماما دوه منزله کور ته لاړم. اتل او زلما د تاک تر چېلي لاندې لوبې کولې. کمکي بنيادمان مې ډېر خوښېږي. هغوئ دونيا نه پېژني. په ژوند مېين وي. زه هم ورګډه شوم. د لاس ګوتې مې په موټې کې ونيولې. څو کې يې ښکاره دلې. ما ويل منځني ګوته مې کومه ده؟ ماشومانو پيدا کړه. بيا هغوئ ګوتې ونيولې. ما قصداً بايلله. د بنيادمانو له رښتيني خوشحالۍ مې خوند اخيست. وروسته ټول ودانۍ ته ننوتلو. په دهلېز کې د زينې مخ ته تېر شولو. خوبانه ترور او غفور ماما په کوټه کې وو. شنو پردو او شنو توشکو د هارون خبره رايادده کړه. زرګل ته يې په ټوکه ويل دا يې زما ناوې ته جوړې کړې دي. ما ويل چې څمکې ته راشم نو همدلته به اوسم. د هارون کونډې خور عايشې چای راوړ. ما خوبانې ترور ته کړ:

– جنتي شې! هارون څنګه دی؟

– هی لورې. ستر ګې مې پې نه مړېږي. د اينځر ګل شو.

– اوس خو يې کار ام ډېر نه دی.

– مونږ ام دا وايو. هاروني دی نو. ځان له يې لانجه وکتله.

– وېرېږي؟

– نه، د چا يې زامن په مځکه منډلي؟

– د هغه کارونه خطرناک دي کنه. مظاهرو ته ځي.

هغوئ يو بل ته وکتل. غفورماما اوږده پزه په غټو ګوتو کشه کړه. ويې ويل:

– زما ښځه خبرونه نه ګوري. ما ام څو ځله خپل زوی تلوېزون کې وليدو. خو د سې نه ومه خبر.

زه پوه شوم چې دوئ سياست ته تشويق کړی نه دی. چای مې زر وسکه. ما ويل:

– جنتي شئ! را ويې ګرځوئ! خدای مه که، بيا په بلا وا نه وړي.

د خوبانې ترور د نري مخ ګونجې زياتې شوې. وبنګېدله «وی خدای دې نکي!» غفور ماما غږ که:

– کور له راشي زه به يې خوښ شمه!

په وتلو کې ماشومانو غاړې راواچوله. زه په ټکسي کې له کوڅې ووتلم. هارون په لنډ کروزر کې راغی. اتل راته کيسه کوله چې پلار او مور ورته ببر وو. غفورماما پرله پسې سر خوځوه. ويې ويل:

– د کور ملکې ورکې شوې، چونګښې يې ملکې شوې. ته اوس مانه خبرې پټوې؟ هه؟

– وه ابا! کله؟ کومې خبرې؟

هارون له ډکې کڅوړې يو يو شی باسه. ماشومانو بيسکېټ واخيستل. خوبانې ترور غږ که:

– د مظايرو خبرې کنه. ډېر راله اوښيار اوښيار مه کېږه! اوښياره مرغۍ په دوه لومو کې نښلي.

پلار يې د زيتونو د تېلو بوتل له لاسه کش که:

– چالاکي مه کوه! سخی چې د چا په وندر کې لوی شي غاښونه يې نه ګوري.

– وه خدايه پاکه! تاسې د متلونو مسابقه پرېدئ! ښه ښا! پرښته راغلې وه. نور يې څه ويل؟

– نور څه دي؟ ته مو خبر که کنه!

– اغه غواړي ماسره په زوره واده وکي.

عايشې او ماشومانو کټ کټ وخندل. خو خوبانې ترور په خوله لاس کېښود:

– وی ی ی ی توبه! په سپکو به سپک شې په درنو درون. په اسې جينۍ پسې تومت تړې ای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هاو، ملایکه ده. ښه نو مانه څه غواړي؟ ته وواېه!
– ستا خیر غواړي.
– په ټوله دونیا کې یو زه یمه؟ نور څوک نیشته؟
خوبانه ترور غلې شوه. له کوڅې څخه د نجونو غږ راغی. زلما په منډه ووتله. غفور ماما وویل:
– الکه، دونه بد سترګې به نه وي.
– ده کنه. هاو، زه مظاهرې تنظیمومه. څه وشو؟ پخوانی خطره نیشته نه. اغه یوه پېښه وه لاړه. اوس ښې پیسې راکوي. بې غمه ډبله ډبله خرچه کوو. بره تګ پکې شته. این ولسمشری پورې. جوند خو اسې ام تېرېږي. ولې یې ښه تېر نکو؟
خوبانې ترور نوې شامپو او صابون واړول راواړول. ویې ویل:
– وی، زویه پیسې په بلا وهمه! د سر خیر دې وي.
غفور ماما غږ که:
– امین! څه ورله مه وایه الکه! ته چې بیمار وې زمونږ یې ډېر خیال ساتو.
– زه یې څه کومه؟ چې ما پرېدي. اغه بله بلا ده. د سړو زور پې نه رسېږي. یرېږمه چې لانجه راله جوړه نکي.
سبا هارون د سېرېنا هوټل د هرکلي ځای کې ناست و. لکه مار په سړمو کې پشېده. زما لاسونه تخنېدل چې په غېږ کې یې کلک ونیسم. چې دا زړه مې یخ کم. خو ګناه وه. نرمه یې مخ ته کېناستم. هارون غاښونه وچیچل. په درونده او پوخ غږ یې وویل:
– تا اوس زمونږ کور له لاس واچوه، هه؟
ما شاوخوا وکتل. هلته دوه کسه نور وو. ما غږ ټیټ که:
– جنتي شې! څه چې کوټې کې وغږېږو!
هارون حرکت وکه. خو بېرته ودرېد. لکه زما ټېل وهل چې وریاد شوي وي. ګوته یې وځنډله:
– ای ای پوه شه! زما حوصله حد لري. ښا؟
– نه، ما خو ورته...
– تاله ځان څه شی ښکاري، آ؟ ماله شیشکه یې. نه مې خوښېږي، هاو. بیا دې زمونږ کره ونه وینمه! ښا؟
هغه شاکړه. روان شو. ما ورپسې کتل. لکه د ځیګر ټوټه چې مې د زړه له زور سره لېرې کېږي. وجود مې درونډ شو. د تګ وس مې نه و. په کاواکو قدمو کوټې ته لاړم. پرمخې پرېوتلم. د هارون دا خبرې مې په مغزو کې ستنې چوخولې «نه مې خوښېږې» اوښکو مې بالښت لوند که. موبایل وترنګېد. ما راواخېست. له هغې خوا زرګل په ترنم وویل:
– په سره غرمه کوه خوبونه مینې لېونی کړې خورکی.
ورسره غنګ غنګ راته. هغه د الماری دروازه مخکې او شاته کوله چې عیب یې معلوم کي. ما وویل:
– ویښه یم.
– هههههه. زه تانه کم نه یمه ګوره. د ټلېفون هاخوا وینمه. چیشی دې وکړل؟
– څه کولی شم؟ زه ښه کوم. خلکو ته بد ښکاري.
– چیشی؟ ولې؟
ما په ډک ستوني د هارون د راتګ کیسه وکړه. زرګل الماری پرېښودله. ویې ویل:
– دقه سې! ته ودرې! اوس تې پوټکی باسمه که نه. بېراګی!
– جنتي شې وروره! مه یې کوه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګل ټلیفون بند کړی و. هغه سیخ د هارون دفتر ته لاړ. هلته ښویه ځوان د کار ګوزارش ورکوه. زرګل له دروازې غږ که:
– ای ټیکټېره! ستا مو شکل د پرښتې سره چیشی ده؟
ښویه ځوان ودرېد چې مشر ته یې زیان ونه رسېږي. هارون جواب ورکه:
– وه! وه! تاله یې څه؟
– تاله یې څه. ته نه وینې اغه څونه ښه جلۍ ده؟ په تا څونه مهربانه ده؟
– اغه شیطانه؟ توبه! ته چې یې وینې تاله دې موبارک وي. تاویذ یې که!
زرګل وراندې ورغی. ځوان یې مخ ته ودرېد. ده هارون ته غاښونه وچیچل:
– غوږ کېده ای بېرا ګیه! دسې جلۍ په دونیا کې بله نشته. ته خو شبخته یې چې اغه دې غمخوره ده.
– کېنه مړه! د اغې نه کچه په جېهان کې نیشته. څه، ډېر راله مه ټنګېږه! حوصله نه لرمه.
زرګل یوه شېبه تېره تېره کتل. وروسته یې وویل:
– ته چیشی یې؟ آ؟ په چیشي نازېږې؟ خرېې خر. لکۍ به دې ام شنه شي د خیره.
هغه په غصه ووت. هارون ورپسې تر شا وښنګېد «چمچی» زرګل د هوټل د هرکلي ځای ته راغی. ما ته برګ شو:
– بل څوک نه و؟ ته په چا مېینه شوې یې؟
– بل به نو په چا مېینه شوې وم وروره؟
– په غوباړي.
موږ په زوره وخندل. حویلۍ ته ووتلو، چې چا ته مزاحمت ونه کو! ما ویل:
– وروره! حالات له لاسه وځي. نن د اسد شلمه ده. د میزان اتلسمې ته تر دوو میاشتو کم پاتې.
د زرګل څېره هم مړاوې شوه. د تندي دپاسه په ګنجي ځای یې لاس وسولوه:
– سړی اوس پوېږي، چې په اغو بندیانو چیشی تېرېږي، چې اعدام یې نزدې وي.
ما خپلې اوښکې ټینګې نه کړې:
– نه، د ځان غم ندی. خدای دې د مېین درد په چا نه وینې.
د زرګل ګردې ورې سترګې هم ډکې شوې. ما دواړه ورغوي په سترګو وسولول. ومې ویل:
– وبښه! ما سره ته هم ځورېږې. نه پوېږم. دلته په څمکه مانه هر کار خرابېږي.
– نه نا. تا خپله وسه وکړه! هووو. نه خدای ته ملامته یې، نه وجدان ته، نه خپلې مینې ته.
زما سینه تنګه تنګه کېدله. عمیقه سا مې واخېستله. سر مې وڅنډه:
– دا مې درد نه کموي.
– خو ورته ووایه کنه چې آسماني پرښته یې! بیا خبره مني. سیاست به پرېدي. قرار به واده وکئ.
– بې مینې؟
– دقه سې! نو مینه خو ونشوه. جوند خو بچ که کنه! بېرته به آسمان ته لاړه شي.
خبره یې منطقي ښکارېدله. خو دا کار سم د زهرو ګوټ و. زما د مینې ټول امیدونه یې لو له کول. سبا په ښنو کشولو هارون ته ورغلم. خدایي مې سا سوزېدله. هغه په حویلۍ کې له پیر صیب سره ګرځېده. شایې وه.همکارانو یې له کړکیو سیل کوه. زه ور نزدې شوم. د پیر صیب سوزېدلی غږ مې واورېد:
– بچی! منم چې کار د ژوند دپاره دی، نه ژوند د کار دپاره. په سیاست کې پرمختګ شته. پیسې دي. قدرت دی...

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سترګې غټې غټې راووتلې «پير صيب څه وايي؟ دا خو هارون لا کندې ته غورځوي» هغوئ لېرې کېدل. زه ولاړه وم. پير صيب موټر ته وخوت. ورسره د کړکيو خلک هم ورک شول. هارون ايله اوس وليدم. غاښونه يې وچيچل. راغی:

– ته په خبره پوهېږې که نه؟ درله مې ونه ويلې چې بيا مې سترګو له رانشې؟

مخ يې ساتونکو ته واړوه. ما ويل:

– جنتي شې! لنډه خبره کومه. خپله وځمه.

– ښه زر وايه! يوه ديقه لرې.

زما سينه کېکاږل شوه. سترګې مې پټې کړې. لکه په ځان چې ډز کوم. شونډې مې ورپېږدېدلې:

– داسې ده، چې رښتيا شي زه، زه آسماني پرښته يم. ستا د بچولو دپاره ځمکې ته راغلې يم.

سترګې مې ډکې شوې. هارون يو دم په زوره زوره وخندل. په سختۍ يې ساتونکي ته امر وکه:

– الکه! هههههه دا وباسه! هههههه دا آسماني پرښته. آههههههههه....

يوې نجلۍ له دريم منزل څخه غږ که چې څه خبره ده؟ ده ته خندا د جواب موقع نه ورکوله. ما غلي غلي کتل. د زرګل اټکل هم په نښه ونه لګېد. ناچاره دروازې ته روانه شوم. دې کې يو شيطان د اول منزل په دېوال ښويه ننوت. ما ويل که هارون باور کړی وای شيطان به مې نه ليده. اوس نو له سياسته د هغه د ګرځولو هيڅ لاره نه وه. د ميزان اتلسمه به سل په سلو کې زموږ د ژوند وروستۍ ورځ وي. اول ځل مې پر سر درد شو. حيرانه وم چې دا درد بيا څه بلا ده؟ نه ليدل کېږي، نه نيول کېږي چې له ځانه يې وباسم. د زړه د تشولو ځای خو مې معلوم و. د زرګل دفترته لاړم. د هغه خوله وازه شوه. د تندي د پاسه ګنجي ځای ته يې ټس ورکه:

– دقه سې! يانې پير صيب يې تشويقګر ده، هه؟ عقل يې نه مني. پسې ورشه! وايه ولې؟

زما ايله اوس پام شو. رښتيا وايي. سبا کلا ته ورغلم. په تاکاوې کې جيګه او لويه کوټه وه. پيرصيب په شنه چپنه او تورو عينکو کې پينګ پانګ کوه. سره له ګرمۍ او ستومانۍ خولې شوی نه و. سوزېدلی غږ يې جيګ شو:

– بچۍ! سې شنبه د مراجعينو ورځ نده. تاته خو مې لور ويلي. راځه کېنه! سيل کوه!

هغه د مريدانو په قطار کې تشې چوکۍ ته اشاره کوله. زه ناستې ته راغلې نه وم. ومې ويل:

– پيرصيب! زه درنه خفه يم. تا هم راسره دښمني راخېستې. بېخي مې په سر درد دی.

هغه تېز شوټ وکه. مخامخ مريد بېخي ونه ليد چې توپ څنګه تېر شو. پيرصيب ماته نژدې راغی:

– خدای دې نه کي بچۍ! دا څه وايې؟

– هو کنه. تاسې زما مخ کې هارون ته يو څه وايئ، پسې شا بل څه.

نور مريدان لوبې ته په نوبت کې ناست وو. زما په خبره وپړسېدل. پير صيب په آرامه وويل:

– توبه! زه بيا بل څوک ام نه، تا غولوم؟ خپله لور؟ ګټه مې څه ده؟

– نه پوهېږم پيرصيب. هيڅ نه پوهېږم. پرون مې په دفتر کې وليدلې. سياست ته دې تشويقوه. ښه ولې؟

–آاا! ښه ښه! زه دې حيران کړم. اغه مې په سياست کې د ننه او بهر ژوند تشريح کوه. تا خبره نيمه اورېدلې.

ما چې وکتل رښتيا يې ويل. هلته زما چورت يو دم خراب شو. نورې خبرې مې وانه ورېدلې. اوس خجالته روانه شوم:

– زما ماغزه هم په ځای ندي. وبښه پيرصيب!

– پيرصيب نه، پلاره.

– هو، پلاره! لعنتي شيطان د سړي زړه ته ډول ډول خبرې اچوي.

د مريدانو په تورو عينکو کې سره رڼا شوه. زه ووتلم. په درملتون کې مې د سر درد دوا واخېستله. په چپنې کې د پيرصيب لوبې ته ايله اوس خندا راغله. دلته وچې راته سوال پيدا شو. ښه، دا د مريدانو په عينکو کې لمبه له کومه شوه؟ انديښنې ونيوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چتهک کلا ته ورغلم. ساتونکو نه پرېښود م. ویل پیرصیب استراحت کړی. ما تابلیت وښو دل. هغوئ غو ښتل زنګ ووهي. ما ویل ضرورت نه شته. په دویمې تلاشۍ کې د دوا د خوړلو چل ښییم ببرته وځم. په دویمې تلاشۍ کې د اولې خلاف تهولو تورې عینکې اچولې وې. زما په لیدو د پنجرې شاته وښورېدل، وپشېدل. مشر یې د چتهک وتلو امر وکه. زه ورته وپسپېدم:

– جنتي شې وروره! دروازه خلاصه که! موږ باید پیرصیب بچ کو. مریدان یې ټول شیطانان دي.

مشر لا سور شو. په ټلیفون کې یې د اولې تلاشۍ ولاړ ساتونکي له وظیفې وشړل. له هغه ځایه دوه تنه په منډه راغلل. زه یې له متهو کشه کړم. ځان مې په پنجرې پسې کلک که. ما ویل دا څه کوئ؟ پیرصیب په مشکل کې دی. ما ورته پلار ویلي. هاخوا عینکې ساتونکي داسې غورېدل، لکه اوس چې قیامت کېږي. مشر یې د دېخوا پرکسانو چیغه کړه:

– ای احمقانو! بلا وهلي یئ؟ زر یې بوځئ! شاته درنه ونه ګوري! که نه، تاسې ام شړم.

ما ویل دا څه کم عقلان دي؟ زه وایم پیرصیب باید بچ کو، دوئ مې باسي. د دېخوا ساتونکو کوشش کوه. خو زور یې رابانديې نه رسېده. ما د هاخوا د ساتونکو په عینکو کې هم لمبه ولیدله «وه خدایه دوئ هم شیطانان دي، ځکه مې شړي» پیرصیب ته مې سودا لا زیاته شوه. دواړه ساتونکي مې ټېل وهل. د پنجرې بلې دروازې ته مې منډه کړه. په منګولو مې وجړکوله. دې کې مې دننه د ښویه میدان شاوخوا زرګونه شیطانان ولیدل. هریو لکه سکروټه، سره رڼا کوله. یوې ډلې لویه شاهانه څپره په اوږو جیګه نیولې وه. په څپرې کې د یو کس شا ښکارېدله. ځان یې د بنیادمو، مګر اوږده چنګه لکۍ یې لرله. د سکروټو تاج یې د ښغو ښکرونو په منځ کې ځلېده. د موسیقۍ غږ راته. په ښویه میدان کې د انسان غولولو د هنر سیالي روانه وه. همدا شېبه یې د افغان ملایانو تمثیل کوه. مشر له شاهانه څپرې څخه نمبرې ورکولې. زما له خولې ووتل:

– وی‌ی‌ی‌ی! دا خو ابلیس دی.

ساتونکو زما د متهو کشول سست کړل. د پنجرې دننه یې سترګې وګرځولې. یو تن وپوښتل:

– کېنه دروغجنې! ابلیس چېرته دی؟

– جنتي شئ! هوغه په څپره کې نه وینئ؟ تاسې دا موسیقي نه اورئ؟

دواړه ما ته ځیر شول، چې لېونۍ ده که څنګه؟ ما نارې کړې «ابلیسه! وینم دې» ابلیس سور مخ لکه سکروټه را واړوه. ورسره سم زما سا ودرېدله. ماویل وه خدایه! دا څه وینم دا؟ ابلیس بل څوک نه، خپله پیر السبي و.

زه پر تخت ستونی ستغ پرته وم. په وینبنه مې سترګې پټې وې. له سږمو مې هوا له پشس سره وتله. پر مخ او غاړې مې د خولو څاڅکي ولاړ وو. چورت مې وهه چې دا څه وشول؟ په دنیا کې له تر ټولو لوی دښمن سره مخ وم. داسې دښمن چې څوک یې ختمولی هم نه شي. خدای تعالی ابلیس ته تر قیامته ژوند ورکړی دی. یوازینی شونی کار د هغه د ضرر مخنیوی دی. ما ویل چې څنګه یې رسوا او خنثا کم؟ اول ځل مې ستونی وچ شو. پوهېدم چې کله کله مادي بدن هم څه غواړي. له یخچاله مې د اوبو بوتل واخیست. زړه مې وچې هارون او زرګل خبر کم. دې کې موبایل وترنګېد. نوم د پیرالسبي و. هغه وویل:

– ای! زه درځم. چېرته لاړه نشې لورررې!

زما ماغزه وخوټېدل:

– خوله سمه خوځوه! ابلیسه لعینه!

– الا! پلار ته سپکې؟ رښتیا یې ویلي (د مور او پلار زړه په اولاد. د اولاد زړه په وچ کاڼي)

ابلیس له کړس کړس خندا سره ټلیفون بند که. ما په خپلو اوږو ناستو پرښتو ته وکتل:

– په زړه کې خو راپورې خاندئ. کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغوئ ځېرې جدي وې. ما د او بو غړپ وکه. نه پوهېدم چې ابلیس څه غواړي؟ مازیګر هغه د موټرو د کاروان په سر کې راغی. د هوټل مامورینو یې د لاسونو په مچولو ټپلماټپل ونښلوه. ابلیس زما کوټې ته په دروازه ننوت. د پېریانو په بڼه شیطانان ښویه ښویه له دېوالونو تېر شول. ما د وېښتانو کمڅۍ کولو ته دوام ورکه. په هنداره کې مې لیدل. د ابلیس سپین مخ، برګې بڼرې، لونګۍ او چپنې خلک تر تاثیر لاندې راوستل. ما ویل «کاش چې ظاهر له باطنه رنګ اخېستلی» په غږ مې وویل:

– ته به تر څو په بدله ځېره او بدل نوم بنیادمان غولوې؟ اخېر دې پېژني.

– کنه؟ څه ما خو د نوم توري سره واړول. ابلیس مې السبي که. ته چې ښکاره وایې پر ښته یم تا نشي پېژندلی.

زما تندی راټول شو. ابلیس، السبي– رښتیا هم په دواړو کې یو شان توري وو. ابلیس خبرو ته دوام ورکه:

– افغان بنیادم ته یوه عقیده پیچکاري که! بیا یې په ښه او بد پسې نه ګرځي.

ما سر وخوځوه:

– زه او س پوه شوم چې هارون او د غور ځنګونو مشران ولې په وعده ونه درېدل.

ابلیس کټ کټ وخندل. عینکې یې لېرې کړې. د سترګو ګاټې یې تک تور وو. منځنی خال یې نه درلود. ویې ویل:

– دا خو وړوکی دسمال و. چې واده وګوري.

ټولو شیطانانو هررر وهل. خو ما د ابلیس خوله لټوله:

– چې له مانه څنګه خبر شوې؟

– هههه زه خو تا غوندې بې وسه او بې کسه نه یم. د اور د پاک ذات پاچا یم. هرچېرته نفر لرم. بل ستا په غږ او ځېرې کې ښکاره نښې دي. د ځان رڼا ته ګوره!

ما کمڅۍ ختمه کړه. څراغونه مې ولګول. اوس مې د بدن رڼا نه ښکارېدله. ابلیس په ملنډو موسکی شو:

– ته څه وایې؟ ته مې اسې خوشې نازولې؟ نه. ما ویل د هارون نه به دې مایوسه کم. خو تا د مینې په افسانه ځان غولولی دی.

– داځ! په تا پورې څه؟ ته چې له مینې کرکه لرې لره یې! زما خو تا سره کار نشته.

– وه دا خو د بنیادم نه هم کمقله دهای. څنګه کار نشته؟ اول تا زما ګرېوان ته لاس واچوه کنه.

ما د تخت د منظمولو لپاره کمپله او روجایي په چوکۍ وغورځوله. د ابلیس په خبره پوه نه شوم. کاږه مې وکتل. هغه وویل:

– زه تل وایم «مبین– یانې کمقل او بوین» دادی ثابته شوه. ته تر اوسه پوه نشوې چې کابل زما پایتخت دی.

– پایتخت؟

– پایتـــــخت! زه خو یې هره پېړۍ بدلوم. نو نوی ځای مې لټوه. اول مې ایټالیا وټاکله. ما ویلې ښه واین او د مدیترانې په غاړه د چکر ځایونه لري. خو اغه رذیلان چې مو هر څونه تشویقول په خپلو کې نه جنګېدل. ورپسې انګلیستان ته لاړم. اغو لعنتیانو هره خبره ښه سنجوله بیا یې پرېکه کوله. بیا اوزبکستان ته راغلم. التهچا د ملي ګټو خلاف خبره نه منله.

– لنډه یې که! د کابل خبره کوه!

– هههه کابل جان خو کابل جان دی کنه. دلته مې د مشرانو خېټې وپړسولې. بس په پیر صیب مشهور شوم. رهبران مې مریدان کړل. نوم مې د افغانستان ګوټ ګوټ ته لاړ. خلک مې یو متیازې نه سکي، نور هر څه مني. نو شرو شوم. ځان ته مې تخت او د مېلو ځایونه اباد کړل. د انسانیت او شرافت په ځای مې پیسه د ژوند معیار کړه. لاړ، اشرف المخلوقات سر وخوړ.

– نه یې منم. هارون دې اړولی نشو.

– بالکل. دا نمکحرامه لکه کوکرۍ، مخامخ لکۍ ښوروي، پسې شا غاپي. خلک وروری ته بولي.

– هه، هغه بېچاره څه خبر و چې ته ابلیس یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بېچاره نه، لوی خبیث دی. بس سیاست ته مې تشویق که. یو کس ته مې وویل چې په مظاهره کې یې ښه تربشل کې. دا خنډ چې مو جیگ کړی وای بیا نو د کورني جنگ پلان و. ورپسې مو د دوئ خارجي پلویان سره اچول. جهاني جنگ شرو کېده. خوندور گېم روان و. چې درز شو، ته مردار مخې راکېوتې. د نظرونو سولې ته دې لاس که. دا خو زما پاچایي ختموي. زه دې پرېدم؟

– بنیادمان چې ځورېږي؟

– بلا ورپسې!

– نه نو، داسې خو نه کېږي. ښه چې تاسې شاړو ته لاړ شئ څه مشکل دی؟

– وه ساده ی! الته څوک دي؟ څوک وغولوو؟ دونه چې زموږ سات دلته تېر دی ایچېرته نه و. دا زما د ولس مېله ځای دی.

– هه، نو ستاسو دپاره ولې بنیادم قرباني شي؟

– باید شي! موږ د سپېڅلي اور د ذاته یو. بنیادم د مرداري خاورې.

– تا اشتباه کړې. بنیادم د ښه ژوند لایق دی.

– ندی. ښېرا شی دی. زموږ اغه کمقلان د دوئ اغه هوښیاران غولوي.

– په نورو دې نه پوهېږم، د هارون نه به لاس اخلې!

– ههههه، زه پور غواړم دا نور غواړي.

– پوه نشوم.

– پوه به دې کم. ښه یې واوره! که بېرته آسمان ته لاړه نشې افغانان خبروم. عادي بنیادم به شې. بیا دربانډې هر څه کولی شم.

– فکر نه کوم چې ته داسې وکې.

– هههههه ته وایې ستا دا بد رنگه وربوز مې خوښېږي؟ یق!

– نه، وایم که بنیادمان پوه شي چې زه آسماني پربنته یم، بیا نو ستا خانه خرابه ده. هغوئ زما مني.

– ښه؟ ته مخته شه! چې پته یې ولگي. ای ما سره ډغرې مه وهه! د میزان ترا تلسمې دې داسې وکړوم چې توبې وباسې.

– په خپله خو یې نشې کولی. په نادانو بنیادمانو یې کوې.

– وه کمقلې! مر په څه شو چې سایې وختله؟

ما د تخت منظمول ختم کړل. په ژړی کېناستم. د سرک له خوا په دېوال یو شیطان ننوت. ابلیس ته یې په غوږ کې څه وویل. هغه کړکی ته وکتل. یو دم روان شو. لکه ډېر مهم کار چې پیدا شوی وي. ما ورپسې غږ که:

– زه به افغانان پوهوم چې د نظرونو په سوله کې د دونیا او آخېرت گټه ده. او هارون به هم بچوم. لاس دې خلاص!

ابلیس په ملنډو وخندل، لاړ. ما د هغه خبرې په فکر کې اړولې رااړولې. ستونزه تر هغې ډېره لویه وه چې ما فکر کوه. کړکی ته مې وکتل. د څراغ رڼا ته د باران څاڅکي ښکارېدل. شپه مې نه خوښېدله. نیم ژوند خوشې په خوب کې تېر کې. بل، د لمر له پرېوتو سره زما د بدن رڼا معلومېدله. وېرېدم چې خلک مې ونه پېژني. له ناچارۍ څخه پر تخت پرېوتلم.

هلته ابلیس له ځان سره غورېده، روان و. د لوی تالار د جیگو ستنو ترمنځ یې درانده گامونه اخېستل. په فرش شوې زینې د سرو زرو او قیمتي تېږو شانداره تخت ته وخوت. د سکروټې په کوچ کې کېناست. سور تاج یې د نېغو ښکرونو په منځ کې کېښود. د یاقوتو د جام تاوده شراب یې په ستونې کې تش کړل. مخامخ پر لویو چوکیو ناستو وزیرانو ته یې په سوزېدلي غږ وویل:

– ویم چې ستاسې دا مخونه ونه گورم. د اور په پاک ذات قسم که په یو غړپ شرابو ارزئ!

غږ یې د تالار د زرگونو تشو چوکیو له پاسه انگازې وکړې. د ابلیس هېڅ کار له خپل ولس څخه پټ نه و. د هغه تخت شیطانانو ته په ټوله دونیا کې په ژوندۍ ښه ښکارېده. په تالار کې د گوریلا په شان پلن او په وېښتانو پټ وزیر وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زموږ مهربانه پاچا! غصه مه کوه! خیالي لکۍ او شاهانه ښکرونه دې خراب نشي.
ابلیس د جام ګوزار وکه. وزیر څنګ ته شو. د جام ټوټې په شرنګا تر چوکیو لاندې وکولېدې. ابلیس وویل:
– وشرمېږئ بې غیرتو! ستاسې پاچا ته یوې بدرنګې پرښتې ګوابن وکه. ستاسي پاچایي یې وننګوله.
وزیرانو سرونه ښکته واچول. د سکروټو بدنونو یې نرۍ نرۍ لمبې پیل کړې. ابلیس غږ لا جیګ که:
– له نېستو مېږو، ملک شو بلو. ثابته کړئ چې تاسې مېږونه یئ! داسې سبق ورکړئ چې بله پرښته څمکې ته د راتګ جرئت ونکي.
ګوریلا شکله شیطان له لمبو ډکې سترګې پورته کړې:
– زموږ مهربانه پاچا! ختمه به یې کو. ابۍ به مړه شي. تبه به یې وشکېږي.
ابلیس د اور شراب بیا وسکل. تندی یې ګونجې او سترګې یې شخې شوې:
– کمقله! د پرښتو ژوند تر ابده وي. شکر چې ددې پرښتې لنډ دی. ای ماته سوال پیدا شو. ته مې ولې وزیر کړی یې؟
– هو ښیاریم کنه.
– لېږ یې. د دوو خرو وربشې بېلولی نشې.
– وه زموږ د زړه سره پاچا! هیله کوم!
– مرګ! هیله مه کوه کار وکه! نن د اسد پینځه ویشتمه ده. اغه او هارون د میزان په اتلسمه په خپله مري. دا پاتې ورځې یې په غمونو کې سمه ولمبوئ! بغیر له ژونده نور هرڅه تې واخلئ! په یاد ساتئ! اغې ته تر صحته پت او تر پته محبت ګران دی.
سهار نرۍ وړانګه له کړکۍ تېرېدله، په هنداري لګېدله. انعکاس یې د دېوال لرګین پوښ روښانه کړی و. ما ته پکې د خوښۍ زېړی ښکارېده. هنداري ته ودرېدم. د هارون په سترګه مې ځان ته ټیټ او پاس وکتل. وېښتان مې خوشې کړل. له ډېر توروالي ځلېدل. نیم مخ، اوږې او ملا مې پټه شوه. شونډې مې ویتې کړې. ما ویل په موسکا کې څنګه ښکارم؟ خوشحاله وم چې د بدبختیو سرچینه مې وموندله. نور به پرې نږدم چې ابلیس مې مینې ته خنډ شي. اوس به نو هارون هم ومني چې غولېدلی دی. له سیاسته به لاس واخلي. دا به یې تقدیر بدل کي. دواړه به ژوندي پاتې شو. خدای مهربانه دی د هارون پام به را واوړي. مینه به یې پیدا شي. اخی! له خونده ډک ژوند به نو هاغه وي. بېرته مې ټیکری په سر که. د مشورې لپاره د زرګل دفتر ته لاړم. هغه د موبایل په اندازه د ثبت اله کله چالانوله، کله بندوله. تلوېزون یې هم کوت. هلته پیر السبي غونډې ته وینا کوله:
– زما مسلمانو ورونو! دوعا وکړئ چې خدایه! زموږ ایمان ته خیر کې! دونیا ګوړئ له شیطانانو ډکه ده. یو څوک به راشي تاسې ته به سل دروغ او رښتیا ووایي. ګوړئ یو په یو یې مه منئ! اول په موضوع خپل باور ښه حاصل کړئ! بیا یې ومنئ! کېدی شي په ما د ابلیس نوم کېدي. توبه نعوذبالله. وایي به چې ما خپله ولیده، داسې او هسې ښکارېده. دا او ها یې ویل. په اصل کې به خپله ابلیس وي. څکه وایم چې له خپل ایمان سره ډېر پام کوئ! اغه ساتل غواړي...
ما ورو دروازه وټکوله، ننوتلم. د زرګل غومبري په خندا ډډ شول. مخ ته راغی. دواړه پر کوچونو کېناستو. هغه د ثبت اله چالانه کړه. دده خپلې خبرې پکې وې. ویل دا اله یې نمونه راوړې ده. غږ یې صاف دی که نه؟ ما ویل ښه دی. په خندا شو:
– بس وامې خېستله. خبر شو مه پیرصیب درغلی و. دوه د خدای نازولي یو جای شوي وو. قیصه وکه قیصه!
هغه هره جمله داسې ادا کوله لکه برقي ماشین چې لنډې لنډې بخۍ کوي. ما په آرامه ځواب ورکه:
– جنتي شې! پیر میر ندی. ابلیس دی خدای وهلی. د شیطانانو پاچا.
– دقه سې!
هغه مخ تلوېزون ته واړوه. لکه څه چې ورپاد شوي وي. بیا یې راته ژور وکتل. ما وویل:
– دلته یې پایتخت دی. لوی او واړه غولوي. بې اتفاقي اچوي. چې زه او ته څنګه اول هارون پوه کو؟ بیا ټول افغانان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګل یو دم په زوره زوره وخندل. زه یې د خندا په علت پوه نه شوم. ما له ابلیس سره د بحث کیسه پیل کړه. هغه سر ښکته اچولی و. خوشې خوشې یې د ثبت اله چالانوله او بندوله. په پای کې یې تېره را وکتل:

– ما ته پوښتنه پیدا شوه. ته کوم ثبوت لرې چې آسماني پرښته یې؟

زه لکه موږی ټک وهل شوم. له هغه څخه مې د داسې پوښتنې توقع نه لرله. نه پوهېدم چې ولې ورته شک پیدا شوی؟ د هغه باور راته ډېر مهم و. بې خونده موسکا مې وکړه:

– جنتي شي! زه چې راغلم په عیدګاه کې ړنا نشوه؟

– چاته مالومه ده؟

– اغه ستاسې د مکتب کیسه چې مې وکړه.

– د بل چانه به دې اورېدلې وي.

زرګل جدي و. له ما لاره ورکه شوه. څنګه ورته ثابته کم؟ دلته مې د سپي په څېره شیطان ولید. لکه روانه سکروټه د دېوال له منځه دفتر ته ننوت. ما د مېز له سره د تلویزون رېموټ واخېست. زرګل ته په غوږ کې وپسېدم:

– زه دا د شیطان په اوږه ږدم. تاته داسې ښکاري چې په هوا کې ولاړ دی.

زرګل په شک سر وښوروه. زه شیطان ته مخامخ ودرېدلم. هغه موسکی شو. ما ویل:

– شکل خو دې د سپي دی. چې خبرې کوې که غاپې؟

– چې تا غوندې بدرنګه شی ووینم غاپم. غپ غپ غپ. هههههه

له خبرو سره هاغه هوا کلکه شوه چې د شیطان بدن نیولې وه. زه ښه نژدې شوم. لاس مې پر اوږه ورکېښود. ومې ویل:

– ستا خندا هم تر غپا کمه نده.

شیطان بیا له خندا سره په ملنډو وغپل. ما زرګل ته په هوا کې ولاړ رېموټ وښود. د شیطان پام شو. ځان یې بېرته سست که. رېموټ په زېړې ترکۍ قالینې ولوېد. شیطان لمبې وکړې. ما ته یې داړې وښودلې. وغورېد:

– ععععع، رذیلې!

دا ځل ما وخندل. شیطان په منډه بېرته ووت. زرګل وروځې بره کش کړې:

– بې شکه! ښې کوډې! او د شیطان سره د غږېدو ښه تمثیل! خبره داده چې زه ولې اغه نه وینمه؟

– جنتي شي! هغه د پېریانو حالت کې و. چې د بنیادم حالت ته واوړي بیا یې وینې.

– ههههها هرې خبرې ته دې دلیل سنجولی ده. مګر زه پوېږمه. یوازې ابلیس خپل شیطانان لیدلی شي.

– داسې مه وایه وروره! تهمت ډېر درد لري. تا خو په تیاره کې زما ړنا هم لیدلې ده.

– چاته مالومه ده چې دا د پرښتې ړنا ده که د شیطان؟ ښه ځه، ما نه چیشی غواړې؟

ما یې په سترګو کې ژور وکتل. پوهېدم چې قناعت ورکول ورته سخت دي. بیا مې هم وویل:

– ته خو پوېږې، زه غواړم له هارون سره د تقدیر په بدلولو کې مرسته وکم.

– هههه ته خو وایې پرښته یمه. دوعا وکه! تقدیر یې بدلېږي.

– نه کنه. ددې وعده راسره خدای پاک نده کړې. ما ویل دواړه به هارون ته قناعت ورکو.

– چېرته بل کمقل پیدا که! زه وزګار نه یمه. بل سبا اته ویشتمه د اسد ده. د آزادۍ جشن ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه ډک شو. ځان راته ترپخوا ډېر یوازې ښکارېده. سینه مې درنده شوه. سر مې وګرځېد. مخ مې آسمان ته ونیو. سترګې مې پټې کړې. په زړه کې مې وویل «خدایه پاکه! پرښتو ته ربښتیا هم پر ځمکه ژوند سخت دی. خو شیطانان پکې خوشحاله ګرځي. چې دا ولې؟» روانه شوم. په دروازې کې مې شاته وکتل:

– جنتي شې وروره! که باور نه کوې مه یې کوه! خو خدای ته وګوره، راز مې چاته مه وایه!

زرګل موسکی و. زه وپوهېدلم چې وبه وایي. د بنیادم وفا په ضرورت پورې تړلې ده. چاته چې ضرورت نه لري، د راز ساتل یې هم ضروري نه ګڼي.

هارون د ډاکټر دقیق دفتر ته ننوت. هغه په کمپیوټر کې وینا لیکله. تندی یې ګونجې و. سریې جیګ که:

– په ښښنې! دا پرښته ډېره رذیله وختله. زمونږ پلویان د لارې باسي.

هغه پر کیبورډ ګوتې وټکولې. هارون په کټ کټ خندا کې سر وښوروه:

– اغه لکه شنی، چې ونښتله، خلاص. زه خپله تې پاذاب یمه. شرم، حیا؟ نه نه نه.

– خبر یم. زرګل راته ویلي دي. ته هم داسې وکه! وښیه چې پې میین یې! ورسره سمله بیا یې پرېده! بې غمه به شو.

د هارون خندا وتښتېدله. په غټو خړبخنو سترګو کې یې اندېښنه پیدا شوه:

– نه مشره. مه کوه! زیاتی دی.

– ندی کنه. داسې خلک ملت فاسدوي. د یو اېزت واخله، د میلونونو بچ که! هم لذت هم خدمت. هههههه

– نه پوېږمه. خو شې لانجه به راله جوړه شي.

– زه یم کنه. په چا کې ری مه وهه! دوه ورځې ژوند دی. مزې کوه!

د هارون په سترګو کې اندېښنه په ځای پاتې وه. لکه پرېکه چې نه شي کولی. یا یې په ډاکټر دقیق باور نه درلود، یا د خپل زړه او وجدان تر فشار لاندې و، یا زما له زوره وېرېده. بالاخره یې سر وخوځوه، ووت.

زه له مدني فعالانو څخه خفه هوټل ته راغلم. هغوئ هم په ابلیس سر ورکوه. موبایل مې وکوت. د زرګل له خفګانه دوه اونۍ اوښتې وې. خو زه لاهم زنګ ته منتظره وم. تشناب ته لاړم. له جامو سره د یخو اوبو شرشرې ته ودرېدلم. د هارون غبږې ته مې زړه ال و ول کېده. لکه ټول عمر چې له غمونو څخه هلته پټه شوې یم. مګر ورتللی نه شوم. د هغه بد بد کتلو د زرګل تر کنځا ډېره ځورولم. د موبایل غږ شو. له اوبو وچه ووتلم. نا اشنا شمېره وه. ښځې وپوښتل:

– پرښته یې؟

– بدبختانه هو.

– زه د زرګل ښځه یمه. مالې یو وارتا ووینمه. ته به زمونږه کره ری نشې؟ ایوانان نشمه پرېښودلی.

زما په مغزو کې د پوښتنو سېل وبهید. پر تخت کېناستم. ومې پوښتل:

– جنتي شې! څه خبره ده؟

– بیا درته ویمه. امدا اوس ری شه! چې بیا نه کېږي.

ما خدای خدای کول چې له زرګل سره مې پخلا کي. خوشحال خان مېنې ته ورغلم. سورمخې ښځه په کانکرېټي انګړ کې ولاړه وه. مخونه مو وجنګول. غومبرورو ماشومانو د زردالو په سیوري کې لوبې پرېښودې. ما ته یې سلام واچوه. په ما ډېر خوارېده ولګېدل. د لمنې په جېب مې لاس ننوېست. یو ککو مې هلک او یو نجلۍ ته ورکه. هغوئ په کمکۍ ژبه مننه وکړه. زما په ټول وجود خوندوره څپه تېره شوه. ومې ویل:

– وی، قوربان. جنتي شئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوئ د ککو په خوراک اخته شول. زه په کوټه کې په یاسمني توشکه ودرېدلم. یاسمني پرده مې لېرې کړه چې رڼا شي. په الماری کې د زرګل د ماشومتوب تصویر کتمځ زوی ته ورته و. ما البم را واخېست. ښځې په پتنوس کې میوه داني او د پیالو سپین سیټ راوړ. ما د زرګل تصویرونو ته خندل. د ښځې غټې بادامي سترګې بې واره تاوېدلې. وبنګېدله:

– وبښه خورې نو! په زیامت شوې نو.

– جنتي شې! نه نه، ولې؟ ما هم غوښتل تا وګورمه.

ښځې په غټو غټو وکتل. یودم مې پښو ته ولوېدله. په ژړا شوه:

– خدای ته وګوره! مه کوه! د سیال پلار پرېده! دقه دوه ایوانان مې دي. دا مه خواروه!

هکه حیرانه شوم. له متې مې ونیوله. جیګه مې کړه. ومې ویل:

– وی الا! ولې ولې؟ ما څه کړي؟

– اغه د خولې نه کلیمه غورځوي، ستا نوم نه. بېخي بدل شوی ده. دا زوی مې وینې؟ جوړ نده. مړ به شي. خیر ده نو چې نور بچې نشمه راوړی، دوه خو لرو. زرګل نور چیشی غواړي؟ ای په مونږه زړه وسوزوه! ته دونه ښیسته یې. هر ځوان دې غواړي.

ما هغه په غېږ کې ونیوله. په مخ مې ښکل کړه:

– جنتي شې! نا. ته پوه نه یې. زرګل زما ورور دی. دین په دونیا ورور. ته مې خور یې.

– ویمه راپورې وخانده! لاړې راتو که! سپېږې راکه! خو صدقه دې شمه! سرې مې پرېده!

– وی دا څه وایې؟ خدای دې نکي! بې ایمانه دې شم که دروغ وایم! دا دوه اونۍ مې بېخي لیدلی ندی. هو.

د ښځې زړه لږ ولګېد. سر یې وخوځوه. ما البم بېرته کېښود. سترګې مې حویلۍ ته واړولې:

– ای خورې! زما دې سودا کړه. ته هلک راوله!

ما غوښتل په عمل کې ثابته کم چې هغې او اولادونو ته یې نېک نیت لرم. ښځې غږ که:

– سیاله زویه! قوربان دې شمه! دلته ری شه!

ما هلک په غېږ کې ونیو. رنګ یې زېړ و. په غټو غومبرو مې ښکل که. بدن یې هم تود و. ومې پوښتل:

– ځان دې دروند دی؟

هلک سر وخوځوه. ښځې ته مې کړ:

– په ما باور کولی شې؟

هغې هک پک کتل. نه یې «هو» ویل نه «نه». ما روښانه کړه:

– شیطان پکې دی. هو. ما ته درې قلمان راوړه! شیطان تې باسم.

نجلۍ په منډه پنسلان راوړل. ښځې زوی کش که:

– نه خورې! ډاکټر ویلې ستونی یې ده. ته مې مېړه پرېده! امدا بس ده. ټول عمر به دوعا درته کومه.

– جنتي شې خورکۍ! مه کلکېږه! ددغه مرض همدا علاج دی.

ښځه زړه نا زړه شوه. ما سیال بېرته واخېست. پوښتنه مې وکړه:

– مستي کوو؟

هلک موسکی شو. ما یې پنسلان د ګوتو ترمنځ ننوېستل. په زړه کې مې سورت وو ایه. د هلک پنجه مې کېکاږله. هغه په چیغو وژړل. خو شیطان ترې ونه وت. ما دویم او درییم ځل هم زور وکه. هلک کریکې وهلې. زما زړه ورسره قلم قلم شو. مګر د شیطان پته ونه لګېدله. ښځې زوی کش که. زه سخته پښېمانه وم. ښښنه مې وغوښتله. هغه له غصې پړسېدله او تشېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه قوربان زويه قوربان! اى! وځه مړسترګي مكارې! ويمه په غضب شې! هره شرمېدلې رى شي ډاكټره يمه. وځه!
په تېل وهلو يې وباسلم. ما خپلو لړزنده لاسو ته كتل. ما ويل دا راباندې څه شوي؟ مرض راته سم معلوم نه شو عمل مې وكه.
پرښتې خو داسې نه كوي. چورت مې ډېر خراب و. زړه مې بيا د هارون ليدو ته وشو. خو عقل ويل مه ځه! تېر ځل دې هېر شو؟ بيا
به دې سپكه كي. مګر زړه هلته د روح هوسايي او له غمه نجات ليده. ويل د پير السبي له اصليته به يې هم خبر كو. بالاخره د زړه
پله درنه شوه. يو مهال په احتياط د هارون دفتر ته ننوتلم. هغه غتې خړبخنې سترګې واړولې. زه ورېږدېدم. هغه سور ماركر د
افغانستان له نقشې جيګ كه. پيكى يې له تندي پورې وهه. له جيګري كوچونو راتېر شو. غټ لاس يې په موسكا وغځوه:
– په خير رالې!
زما هېڅ باور نه كېده. بې حده خوشحاله شوم. لاس مې وركه. زړه مې راغونج شو. لكه ټوله چې د هغه په ورغوي كې ننوتې يم.
لكه د دونيا له سختو كړاوونو چې هلته پټه شوې يم. لكه ترا اوږدې ستړيا وروسته چې مې د دمې ځاى موندلى وي. سا اخېستل
مې عميق او ستونى ډک شو. غوښتل مې خپله خوشحالي په ژړا او چيغو وباسم. د هارون غږ بيداره كړم:
– څنګه ولاړه يې؟ راځه كنه!
ما مخالفت نه درلود. ځمكې ته كېوتې ددې لپاره وم چې ځان هارون جان ته وسپارم. د هغه په جنتي غېږه كې ډوبه شم. چېرته چې
يوازې كيف وي او بس. هغه مخكې زه ورپسې وم. لكه سيند چې مې په خپله خوښه وړي. هارون يو كوچ ته اشاره وكړه. زه پوه نه
شوم چې ولوېدم، كه سمه كېناستم. سترګې مې په خپل ګران كې وې. خوله مې نه راټولېدله. هارون د چاى په ترموز پسې د كار د
لوى مېز شا ته لاړ. زه وارخطا شوم چې ګران مې له لاسه ووت. بې اختياره روانه شوم. پښه مې د ښيښې په وړوكي مېز ولګېدله.
تيندک مې وخوړ. بېرته په كوچ كې ولوېدم. درد له خيالونو وباسلم. پښه مې كلكه ونيوله. هارون راغى. راكوږ شو. په ما يې
بوى له حده تېر خوږ ولګېد. هغه وپوښتل:
– جوبله شوې؟ ته چاى واله! زه به چا له وويمه چې ملهم راوړي.
هغه په ملا نيغ شو. ما نه غوښتل چې هارون ووځي. ومې ويل:
– نه نه. جنتي شې! ركه روغه يم.
– ولا دا زويمړى هډوكى چې ولګېږي د سړي له سوږمو لوګي وباسي.
زه موسكۍ شوم. سر مې وخوځوه. ومې ويل:
– ښه يمه. ته تشويش مه كوه!
– ځه شوكر.
– شوكر دې په ځان شه!
زما زړه بيا باغ باغ شو. ګران مې په درد دردېږي او په رغېدو خوښېږي. وه خدايه دا څومره لويه نېكبختي ده؟ هارون مخامخ
كېناست. په سور ماركر يې د چاى ګيلاس او وچې مېوې ته اشاره وكړه:
– واله كنه!
ما ګيلاس جيګ كه. په زړه كې مې تېر شول «داچاى راته هارون جان اچولى دى» شونډې مې نرمې د ګيلاس په ژۍ كېښودلې.
وړوكى غړپ مې وكه. هارون كټ كټ وخندل:
– ولا د چاى سكل ام تا غوندې وي.
ما هم ورسره وخندل. هارون وويل:
– ما غوښتل ودې وينمه. د خداى رحم له ګوره! ته خپله رالې.
زما په بدن بيا خوږه څپه تېره شوه. هارون زما راتګ د خداى رحم ګڼي. ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– جنتي شې! چې کله په پاک نيت څوک غواړې خدای تعالی پکې برکت اچوي.

هارون سر وښوروه:

– تا ما سره څو نه ښه کړي. او زه څو نه ناشکره ومه. ما ويلې ښځنه وغواړمه.

– نه نه، ما نه هېڅکله ښځنه ونه غواړې، او مننه ونکې!

– ولې؟

– خفه کېږم.

هارون سر وړاندې که:

– زه تا خفګان له چرته پرېدمه؟

دواړو وخندل. ما بيا د چای هماغسې غړپ وکه. هارون وپوښتل:

– اول دا وايه چې څه له راغلې يې؟ اسې نه چې په غورو غورو کې دې هېر شي.

– نه نه. ما ويل چې پس له ډېره وخته دې وګورم. اووو... او ووايم چې د پيرالسبي نه ځان وساته!

– ولاچې ماله ام يادېدې. پير صيب نه ولې ځان وساتمه؟ پوی نشومه.

– جنتي شې! وبه يې نه منې. هغه ابليس دی. په ټوله معنا.

هارون اول غلی شو. وروسته يې کټ کټ وخندل. ما غوښتل کيسه ورته وکم. هغه لاس وڅنډه:

– د دونيا په خبرو اور پورې که! څه چې چکر ووهو! سات تېر کو!

ړوند له خدايه څه غواړي – دوه سترګې. زه لا زياته خوشحاله شوم. پرېده چې ساجده مو ووينې. ساجده څه، پرېده چې ټوله دونيا وګوري چې هارون زما دی. دواړه په قرغه کې پر غونډيو ګرځېدلو. هارون له زرګل سره د کونړ د چکر کيسې کولې. په ما يې دروند غږ لکه خوندوره موسيقي لګېده. وروسته په جيګو زانګوګانو کې کېناستو. زه نه وېرېدم. خو هارون پنجره کلکه نيولې وه. ما ته په کتو وشرمېد. خوشې يې کړه. ويې پوښتل:

– په جوند کې دې ټولو نه زيات څه شی خوښېږي؟

ما غوښتل ووايم «ته». مګر بيړه ښه نه وه. هارون مې جواب ته منتظر نه شو. ويې ويل:

– زما ولا لوی آرمان دی چې يو څوک ولرمه چې سل په سلو کې راباندې باور وکي.

ما ويل چې ما يادوي. زړه مې هوا کوله. د هارون غږ بيا متوجه کړم:

– ساجوده. زه ورله څه نه کومه. اغه بيا ام اخوا دېخوا کېږي. ما ام پرېښنا ودله. څه بابا! خپل کار کوه!

زما په خيال کې د ساجدې رټل وګرځېدل. خفه شوم. ومې ويل:

– وی، بېچاره! په نرمه به دې پوه کړې وه!

– پرېده مړې! مينه کې چې باور نه وي مينه نشوه.

زانګو ودرېدله. موږ کېوتلو. د خلکو سترګې را واوښتلې. لکه هارون چې يې پېژندلی وي. هغه مخ ما ته که:

– جوند اغه چا کړی چې د نن نه خوند الي. په سبا کې ری نه وهي. سبا خو اسې ام مالومه نده. مالومه ده؟

ما په مينه ورکتل. مګر هغه په غلطه و. زه يې بايد فکر سم کم. ومې ويل:

– مګر نن او سبا دواړه په تقدير کې وي. هوښيار بنيادم خپل تقدير په خپله خوښه جوړوي. چې هم يې نن ښه شي هم سبا.

– نه نا. اغه بېل بحث دی. خو په مينې کې سبا موهم ندی. دا راسره ومنه!

زما سر سم خلاص نه شو. خوله مې ويته کړه. دواړه د موټر په مخکې سيټ کې کېناستو. هارون وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ته مېينه شوې يې؟
ما په غټو غټو کتل. چورت مې وهه چې «هو» ووايم که «نه»؟ هارون په خندا ګوته ورکوله:
– «نه» دې ګوره نه منم! سالم انسان يې کنه. هاو، ښځې حال نه وايي. څوک يې بيا زوی له نه غواړي. ستا نو څه غم دی؟ ولاچې د لسو بچو سره خو دې ډولۍ له جيګه کي. امدا اوس به زما په شمول سل درپسې مړه وي.
زما سترګې لا ټيغې شوې «هارون د مينې اقرار وکه. وه خدايه! خوب وينم که وينبه يم؟» ما تور ټيکری له ځانه تاو که چې د بدن رڼا مې د موټر په سيوري کې معلومه نه شي. مازيګر د هوټل مخ ته کېوتلو. ما وويل:
– جنتي شې! هېڅکله مې دومره ساعت نه و تېر شوی. ډېره زيا ته مننه.
هارون موسکی شو. بيا يې د شهادت ګوته ورکوله:
– نه نه نه! اغه چا ويلې؟ ښنه غوښتل او مننه کول به نه وي.
دواړو وخندل. هارون زما لاس ونيو. ويې ويل:
– د خدای پامان پرښته جانې! آرامه شپه درله غواړمه!
ما غوښتل ټول عمر ورسره لاس په لاس اوسم. مګر نه پوهېدم چې هغه څه نظر لري؟ خو نن مې په زړه کې اميد ډېره شو. که موږ همداسې روان وو نو زر به له خيره هرڅه سم شي. خوږ احساس مې په رګونو کې ګرځېده. خوشحاله وم چې ځمکې ته راغلې يم. که نه، داسې شېرينې شېبې به مې کله ليدلې؟ خپل لاس ته مې وکتل. لکه وينه تک سور و. ومې خندل «پروا نکوي. هارون بنيادم دی. جنسي غريزه لري. شيطان يې خامخا زړه ته هوس اچوي» سهار هغه په موبايل کې وويل چې پس له غرمې وزګار دی. خو غرمه ميراثمړې لکه د پېړۍ پای، هېڅ نه رسېدله. د هوټل د ټليفون سيټ وترنګېد. د هرکلي مسئول د زرګل د راتګ خبر راکه. ما په زړه کې وويل «هغه پوه شوی چې د زوی جوړولو ته يې زما نيت پاک و. د خپلې ښځې لپاره ښنه غواړي» هنداړې ته وځغلېدم. اوږده لمنه لکه چترۍ جيګه شوه. په خيال کې مې وګرځېدل«دلته چې دې بخت راسته شي، خوشحالۍ لکه د شرشرې اوبه سرپه سر راځي» د هرکلي ځای ته لاړم. موسکا مې په شونډو پسې ښتې وه. مګر زرګل ګردې ورې سترګې برګې کړې:
– تا ته چا ايجازه درکړې وه چې زما کره ری شه! آ؟
زه لکه مهربانه خور له خندا شنه شوم:
– جنتي شې! ورېندار راته...
بېرته مې خوله ونيوله. هسې نه چې هغې له مېړه پټه کړې وي. په ټوکه مې وويل:
– وروره! لکه چې مېلمه دې نه لګې. آ؟
– خدای مې دې ستا ورور نکي! ته چيشی يې؟
زه پوه شوم چې خبره جدي ده. اندېښنې مې خوبنې له تنه وشړله. په آرامه مې وپوښتل:
– جنتي شې! څه شوي؟
– څه شوي څه مانا؟ د سيال ګوتې تکې شنې اوښتي. ايچيشی نشي اخېستی.
– وی قوربان! زه ډېره پښيمانه يم. بد شوي. څه وکم؟ اوس...
– نو تا نه چا غوښتي وو، چا؟ ای ای! په خدای چې په زوی مې چيشی وشي کنه، جوندی دې خورمه.
د هرکلي مسئول، هزاره ځوان راروان شو. ما اشاره وکړه چې مه راځه. زرګل ترلږ غورېدو وروسته لاړ. زه په کوټه کې پر تخت پرېوتلم. سترګې مې پټې کړې. ښايسته شېبه مې ژوره سا اخېستله. پاڅېدم. لپټاپ مې خلاص که. په نېټ کې مې طنزي هايکوګانې واورېدلې. خو فکر مې بدل نه شو. تر وخت مخکې د شهرنو پارک ته لاړم. ډېر ځنډ منتظره وم. بالاخره هارون راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ما داسې خوږ ولګېد لکه پر دوزخې د جنت وږم. ټوله ورځ ورسره وګرځېدم. زړګل مې بېخي په یاد نه شو. ماز یګر د هوټل د هرکلي په ځای کې د بېلېدو وخت راورسېد. زما بدن مړاوی شو. خو داځل لکه هارون چې مې د زړه اواز اورېدلی وي. ویې ویل:

– ای جینۍ! ستا کوټه څه رنګه ده؟

ما هزاره ځوانه ته وکتل. یو مېین د بل د زړه نه خبر وي. هغه سر وخوځوه. په کوټې کې مې ټول څراغونه ولګول چې د بدن رڼا مې پټه شي. هارون عجیبه مست مست ګرځېده. خندل یې. تشناب ته یې سر دننه که. الماری یې وکتله. ویې پوښتل:

– دا ستا کوټه ده که د بل چا؟ ستا جامې چرته دي؟

– همدا دي کنه. ولې؟

– دا؟ هههها، دلته خو یوه بې موره او بې پلاره جوړه بنده ده.

– څه یې کوم؟ ډوډۍ خو نده چې یو وار وخوړل شي. بله جوړه مې ځان کې ده. کله یوه اغوندم کله بله.

ما د یخچال دروازه خلاصه کړه. هارون په زوره زوره وخندل. ویې ویل:

– یره منم دې. دا ځینې خو د شلو زرو جوړه یو وار اچوي، بس. ځان ښیي. خو څه؟ زمونږه صنمۍ، له موره شلغمۍ.

ما وخندل. د مڼې جوس مې وباسه. همدې ورځې ته مې ساتلی و. هارون د مېز څراغ ولګوه. سترګې یې وبرېښېدې. بند یې که. پر تخت یې په ملاستو ټوپونه ووهل. د پوستوالي صفت یې وکه. هغه مې کله دومره شوخ لیدلی نه و. ما د جوس ګیلاس راوړ. هغه له منګولې ونیولم. زما پوستکی بیا لکه وینه سور شو. سترګو ته یې ځیر شوم. چې نیت یې معلوم کم. هغه وپوښتل:

– ای دا لاس دې ولې؟

– خیر دی. بېرته ښه کېږي.

هارون جوس په یوه سا وسکه. زما د لاس سوروالی ورو ورو کم شو. هغه کړس کړس وخندل:

– اوهههههاو! کمال دی. ای ته څونه نازکه یې؟ راځه زما څنګ ته کېنه کنه مړې! که په ما باور نلرې؟

– جنتي شې! دا څه وایې؟ په تا له ځانه تېره یم.

– نه رښتیا؟ ته ام ماسره مینه لرې، آ؟

ما سر وخوځوه. هارون له تخته خیز که. ویې ویل:

– اوهههههاو! ولا ایخ باور مې نشي.

– وه خدایه پاکه! زه دلته یم ستا لپاره.

هارون په کوټه کې له خندا شین وګرځېد. تا به ویل له ډېرې خوښۍ به ټوپونه ووهي. ما زړه نا زړه وپوښتل:

– جنتي شې! ته هم زما لپاره سیاست پرېدې؟

– ستا دپاره؟ ستا دپاره دونیا پرېدمه. سیاست څه شی دی؟

ما ته تر ټولو ښه ډالۍ همدا وه. موسکۍ شوم. سترګو مې نم وکه. هارون په دروازه کې وویل:

– سبا بیا غږېږو. اوس خوږه شپه ګرانې!

د ګرانې کلمې زما اوښکې وڅڅولې. له ځان سره مې خندل. په کوټې کې مې د هارون هر قدم یادېده. د مېز د څراغ مخ مې ځان ته واړوه. ومې لګوه. بېرته مې بند که. پر تخت مې هماغسې ټوپونه ووهل. غوښتل مې پوه شم چې هارون څه احساسول. سبا بیا دواړه د ښار په مختلفو برخو کې وګرځېدو. کله چې ماښام هوټل ته راغلو د واده نېټه مو وټاکله. هارون وویل:

– ای ګرانې! زه وایم چې مونږ لکه دوه کوترې ټول عمر جوړه اوسو. اوس خو به رابانديې باور کوې؟

زما له ډک ستوني ډپ غږ ووت:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– سل په سلو کې زړ ګيه.

هارون له لاسه ونيولم. پر تخت يې نرمه سملولم. زه د خپل ګران غټو خړبخنو سترګ ته ځير وم. دونيا مې نه ليدله. لکه د ژوند د حقيقي خوندونو په سيند کې چې لاهو اوسم. هارون ورو ورو خوله زما شونډو ته نژدې کوله. خو بدن يې رېږدېده. لکه څوک چې يې په زوره ټېل وهي. هغه بېخي نژدې شوی و چې دروازه وټکېدله. زه له خيالونو ووتلم. پاڅېدلم. هارون لاس واچوه:

– مه يې خلاصوه!

د هغه غږ نری شوی و. دروازه بيا وټکېدله. ما د هارون لړزنده لاس ته وکتل. ومې ويل:

– پرې مې ده کنه! هلته ګارسون بېچاره ولاړ دی.

– نه، سمله! اغه بېرته ځي.

– جنتي شې! ما ډوډۍ راغوښتې.

د هارون لړزېدل کم شول. سينه يې له هوا ډکه او تشه کړه. ويې ويل:

– نه يې خورو. د مينې خوند مه خرابوه!

– نه کنه. د مينې خوند ولې خراب شي؟ هغه منتظر دی.

– د امدې ځايه جواب ورکه، ځه!

ما خپل سور لاس ته وکتل. شکي شوم. نظر مې د هارون په سترګو کې ژور خښ که. ومې پوښتل:

– ته نو څه غواړې؟

– مينه کنه.

– څه ډول مينه؟

هارون په موسکا زما شونډو ته اشاره وکړه. ما وويل:

– جنتي شې! پام چې مينه او هوس ګډ نکې! مينه عزت ته وايي. مينه شرافت، انسانيت ته وايي. مينه مېين ته د خوښۍ د ورکولو او د غم د اخېستلو تلوسه ده. او دا شيان سرۍ د چانه نه پټوي.

د هارون څېره مړاوې شوه:

– ګوره ستا دا کارونه مې نه خوښېږي. ولاچې امدا اوس راباندې باور ونکې وادة ام نه درسره کومه.

وه خدايه! په دونه وړه خبره دونه غټ عکس العمل؟ بدن مې سست شو. ما ويل:

– جنتي شې! خپله دې د واده وويلې.

– راشه نو! ام يې زړه کېږي ام ساړه.

هارون يودم راټوپ که. لکه غټ زمري چې پر ورې هوسۍ کېوځي. ما په زوره ټېل وهه. لکه توپ وار شو. بيا هم نه ټينګېده. ما په ځمکه سملوه. ګونډه مې په ټټر ورخښه کړه. له درده وسونګېده. خوشې مې که. هغه په چوکۍ غونج کېناست. سينه يې سولوله. سا يې هم سوزېدله. له شرمه يې پاس نه کتل. ما له ګارسون څخه خواړه واخېستل. هغه په دهلېز کې روان شو. ما غږ که:

– وروره! زما مېلمه هم ځي. لاره ور وښيیه!

هارون تېز ووت. ما ورپسې کتل. زړه مې بېخي کنګال و. لکه ټول اميدونه چې ورڅخه ډيليټ شوي وي. د قابلي پلو بوی بد ولګېد. د خزلو په ټيم کې مې چپه که. د ځان د آرامولو لپاره د تخت په منظمولو اخته شوم. خو چورت مې نه بدلېده. د بنيادم ژوند راته عجيبه معما ښکارېدله. بې شمېره جوابونه لري. هرجواب يو وخت سم، بل وخت غلط وي. تکړه شه! د وخت سره سم جواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدا که! اخېر دې نتیجې ته ورسېدم چې مور یو د بل په خبره پوه شوي نه یو . که نه داسې به نه کېدل. زړه مې نه صبرېده. سبا دفتر ته ورغلم. چوکیدار ورته ټلیفون وکه. زه د چمن په منځ کې پراوړېدې چوکۍ کېناستم. یو وخت مې د هغه غږ واورېد :

– ای ای ته څه بلا یې؟ ټول خلک درنه پاذاب دي. اوس دې بیا څه غم راوړی؟

په لاس کې یې کاغذونه وشرکېدل. زه غلې پاڅېدم. ومې ویل:

– ما وبښه! ما ښام ښه ونشوه.

– هه، په بښنه غوښتلو ام پوهېږې؟

هغه کاغذونه پر چوکۍ کېښودل. یاداشتونه پکې وو. مطبوعاتي کنفرانس یې درلود. ما ویل:

– جنتي شې! یو بل خو سم وپېژنو کنه. فکر کوم د واده په باب زما او ستا نظر فرق لري.

هارون له قهره کټ کټ وخندل:

– کوم واده؟ کېنه مرې! دونه هم کمقل نه یمه چې ځان له غم په بیه والمه. تانه پیرصیب خلاص ندی. خوابښې خسر خو به باد او بڼکه وي. پوهېږې؟ که پس د محمده پیغمر پیدا کېدو اغه به پیر صیب و.

– وه خدایه! اغه ابلیس دی. په خپله خوله یې وویل.

– توووبه! ای ای! که بیا دې په پیر صیب پسې خبره وکړه کنه...

– خدای ته وګوره! لږ ستر ګې خلاصې که! هغه ستا مرګ غواړي.

– او ته مې جوند غواړې؟

ما سر وخوځوه. هارون وپوښتل:

– ولې؟

– جنتي شې! ستا ژوند ماته تر ځانه موهم دی.

دې کې نابېره ساجدې زمور له شا څخه غږ که:

– شه شه شه! بې غمه مزې کوه بالا! زه د اوله پوېیدمه چې ته دروا غ وایې.

مور مخ واړوه. هارون په ټوپ له چوکۍ پاڅېد :

– نه نه، ساجو. په خدای چې ما تاله دروغ ندي ویلي.

– شه نو دا چیش دي؟آ؟آ؟

– دا خو...

د ساجدې زړه ډک شو. لاس یې جیګ که:

– بس! بس! درواغ بس دي! ته یو رذیل، بې ارزښته اینسان یې. سر دې خلاص سو؟ ګر سره زما ومخ ته رانسې بالا!

ساجده په ژړا روانه شوه. هارون ورپسې منډه کړه. شېبه پس مړاوی ستون شو. ما ته یې برګ برګ وکتل:

– وینې څه بد دې وکړل؟

زما هم زړه ډک و :

– جنتي شې! زه هیڅ نه پوهېږم. تا خو ماته ویل تاسره مینه لرم؟

هارون غږ جیګ که:

– دروغ مې ویل. زه په اغې لکه لېونی میین یمه.

– دا نو څنګه چل دی؟ میین په هغې یې، هوس دې په ما راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هارون غاښونه وچیچل:
– هه، ولاکه دې کیسه کې ام یمه. اغه یو کار و، ونشو.
او ښکو مې کتلو ته مزاحمت کوه. لاس مې په سترګو تېر که. ومې ویل:
– ساجده خور هم تا غوندې ده. مینه تا سره لري، نرمه نرمه بل ته کېږي.
د هارون سترګې بوټې بوټې را ووتلې:
– څه شی څه شي؟ ته اوس په ساجو تور لګوې؟
– رښتیا وایم. د مهرباني موسسې د مشر سره یې وران وران خندل. تاسې دواړه خبرې پټوئ. دا څنګه مینه ده؟
– تا له یې څه؟ ته مونږ په جنګ نشې اچولی. ته دې خپلې بچۍ سرې که!
ما سترګې ښکته واچولې. په ستوني کې وبنګېدم:
– زه بچۍ نلرم.
– هاو کنه. ته نو څه شی لرې؟
– زه تا سره په رښتیا مینه لرم.
– هههههه زه د اوله پوېږدمه چې ته لېونۍ یې. ته ولاکه مینه ښخې پېجنې.
زما د سینې تخته کېکاږل شوه. ومې ویل:
– دلته مینه درد دی. مینه ځوربدل دي. مینه د هر سپکاوي زغمل دي. تر اوسه خو همدومره پوېږم.
– آفرین! مینه ځان په زوره د چا لمنې له غور ځول ندي.
– دا څه وایې؟ ما؟ وه خدایه پاکه! ما څه کړي؟
– تا امدا اوس ماله ونه ویلې چې مینه در سره لرمه؟
ما سر وخوځوه. هارون وخندل:
– پاکه جینۍ نو الک له داسې وایي؟
– جنتي شې! ما د زړه خبره وکړه. دې کې نو څه ناپاکي ده؟
– هه، دې کې څه ناپاکي ده؟ ستا زړه له به هر ډول چټلې خبرې راځي، ته یې وایې؟ آ؟
– وی توبه! هیله کوم! زما زړه ته چټلې خبرې نه راځي. زما په پاکۍ شک مه لره!
– ولاکه یې په لاره تلې یې. درې ورځې ما سره نه ګرځېدلې؟ داپاکي شوه؟ کوټې کې راسره یوازې نه وې؟
زما ارواح په بدن کې تنګه شوه. هارون د هاغه څه پیغور راکوه چې ده خپله غوښتل. هغه دوام ورکه:
– پاکه جینۍ لکه ساجو داسې وي. موټر کې راسره یوازې نه کېنې موټر کې. پوه شوې؟ څه وځه! رنګ دې ورک که!
زه له ډک زړه سره ووتلم. هارون سمدلاسه ساجدې ته ټلیفون وکه. هغې نه غوښتل چې ویې ویني. مګر هارون له غږونو پوه شوی و چې چېرته ده. ساجدې له دکاندار سره د خرڅ شوي مال حساب کوه چې هارون یې ولید. له دکانه ووتله. ځان یې پټ که.
وروسته په لاره روانه وه. غلې غلې یې پیسې شمېرلې. ناڅاپه یې هارون مټې ته ټکان ورکه:
– تا رښتیا د نوي ریس سره خندل؟
پیسې تیتې شوې. ساجده په ټولولو اخته شوه. چیغه یې کړه:
– ځغله لغړیه! څه د خپلو رنډیانو سره مېلې کوه! ګوره، شیطاني ام درته کوي.
– خبره مه تېروه! جواب راکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ته څوک يې؟
– خندل دې که نه؟
– بېخي مې خندل. په خندا چيش کېږ...
هارون په سپېړه ووهله. چيغه يې کړه:
– ولې؟ ولې؟
د ساجدې مخ تک سور شو. پاڅېدله. لړزنده ګوته يې د هارون سترګو ته ونيوله. شونډه يې وچيچله:
– که دې بل ځل وار وکئ، شه؟... زما دوې خويندې، دوې وربنداري کونډې دي. وچې ډوډۍ ته يې نه رسېږم.
– بلهبانه نه وه؟ ته خو مرۍ اوبې، کالي ګنډې. دا لاس کې دې پيسې ندي څه دي؟
– چيشي؟ نه بس کېږي.
– دروغ وايې.
– نر غوندې.
– نو د ډوډۍ دپاره ايزت خرڅوې؟آ؟
– ټوله امدا کار کوو. ته يې نه کوې؟
– زه تا غوندې بې حيا نه يمه. ښا؟
– دا چيش دي؟ د بل پښې څټې چې پيسه داره سې.
– اغه ستا کار دی. ښا؟ ماله خلک زارۍ کوي.
– شه؟ زه دې لکه چې نه وينم.
– څه څه؟ ته څه شی وينې؟آ؟
– هرشی.
– اوس مې بېخي باور وشو. خبرې دې ام د بداخلاقو ښځو دي.
ساجدې په ژړا کې يو دم منډه واخېستله. زه د غم د غلطولو لپاره خوشې خوشې د شهرنو په مارکېټونو کې ګرځېدم. هغې هلته پيدا کړم. شيطانه يې وبللم. جنګ يې وکه. عجيبه سپکې سپورې، کنځا. ماويل زړه يې درد کړی دی. پرېږده چې تش شي!
ماسپښين د هوټل په انګړ کې په دوو پښنو ناسته وم. تنکي ګلان له شمال سره زانګېدل. زما په زړه کې تېر شول «تر سبا به ورژېږي. مګر بيا هم خوشحاله دي. له خپل لنډ ژوند نه خوند اخلي. نېکبخته دي. شيطانان نلري» چورت مې وهه چې څه رنګه د غورځنګونو مشرانو ته قناعت ورکم چې پير السبي ابليس دی. ټليفون مې وترنګېد. ډاکټر دقيق و. خوشحاله شوم چې خپله يې تماس ونيو. هغه تر سترې مشي وروسته وويل:
– په ښښنې! غږ دې مړاوی دی. خفه خو نه يې جينۍ؟
– نه، خيرو خيريت دی.
ډاکټر دقيق سره نېکتايي له غوټې ونيوله. يوې او بلې خواته يې کشه کړه چې سسته شي. ويې ويل:
– موټر درلېږم. زما مېلمستون ته راشه! يو سات به کېنو. کيسې به وکو.
ما ټليفون له خولې لېرې که. وبنګېدم «هه، سبا به دا هم وايي چې يوازې راسره ناسته وې» د ډاکټر دقيق غږ بيا راغی:
– آ؟ څه دې وويلې؟ په زوره وايه کنه! ای ماسره نوې خبره ده.
– څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– په ټلیفون کې نه کېږي. ته خو یو وار راشه! زړ دې نه توپیږي.

ما چورت وهه چې نوې خبره به څه وي؟ ښه ښا، د پیرالسبي له اصلیته خبر شوی دی. خوشحاله شوم. ما ویل:

– سمه ده. درځم. خو دفتر ته.

ما دعا کوله چې اټکل مې سم وخېږي. له دې سره به نه یوازې د هارون، بلکې د ټولو افغانانو ستونزې حل شي. د ډاکټر دقیق په دفتر کې د اوږدې کوڅې سکرترې وویل چې مشر په جلسه کې دی. زه منتظره شوم. یو وخت د خلکو په ډله کې هارون هم ووت.

ما ته یې وکتل. د ملنډو موسکا یې وکړه. زه یې په مطلب پوه نه شوم. کوټې ته ننوتلم. ګردکی مشر په فولادي دریشۍ کې د الماری هنداري ته ولاړ و. په څټ پراته ویښتان یې ږمنځول. په هنداره کې یې ولیدم. موسکی شو. ما وپوښتل:

– نوې خبره څه ده؟

– ههه عجله دې نده؟ ما ستا مشکل ته حل پیدا کړی. ته...

سکرترې په مایک کې غږ که چې د چاپخانې سرې پر قرارداد غږېدل غواړي. ده له الماری څخه دوسیه واخیستله. ویې ویل:

– سړی وساته! زه بیا غږ کوم. پرښته جانې! ته کېنه کنه!

– جنتي شئ! پیرالسبي ابلیس دی، همدا مو ویل؟

مشر کټ کټ وخندل. ګڼ برېتونه یې ارت شول. دواړه لاسونه یې له دوسیې سره جیګ کړل:

– په ښېنې! اول خو راځه د «تاسې» نه «ته» ته شو. «تاسې» د احترام نه پردیو ته ویل کېږي. او «ته» د مینې نه خپلو ته. دویم، ګوره ما سره ستا غم دی. ته نو ام داسې مکوه چې ګوناګار مې کې!

– وه خدایه پاکه! دا ریښتیا ولې څوک نه اوري؟ او دروغ دستي مني. هغه ابلیس دی ابلیس. شیطان دی.

ډاکټر دقیق په موسکا بیا کوچ ته لاس ونیو. دواړه مخامخ کېناستلو. هغه دوسیه پرانېستله. سترګې یې جیګې کړې:

– یوه خبره راته رېه وکه! اوس ته د پیر صیب سره د ښمنې کوې، که هارون له غورځنګه باسې؟

– اح! وینئ ډاکټر صیب؟ ابلیس دا خبرې تاسې ته هم رسولې دي.

– ههههه ما ته خپله هارون وویلې.

زه د هغه سترګو ته ځیر شوم. ویرېدم چې هارون ورته زموږ د جنجال کیسه کړې نه وي. هغه موسکی و. لکه خبر چې وي. ما سترګې ځمکې ته واړولې. د ډاکټر دقیق غږ مې واورېد:

– په ښېنې! ما ویلې زه به هارون له غورځنګه وباسم. ته به راسره واده وکې! زه له تا جار، ته له ما. څنګه؟

ما ویل ښه نو دغې معاملې ته یې غوښتې یم؟ ډاکټر د دوسیې پاڼې واړولې. ما ته چورت راغی چې بنیادمان ولې خپله ښکېي خرڅوي؟ د ګټې په صورت کې خو ښکېي نه شوه. په غږ مې وویل:

– تاسې خو ښځه لرئ.

– هو. لرم یې. راباندې ګرانه هم ده! خو قسم دی ستا دپاره یې پرېږدم.

– وی، توبه! ولې؟

– که ته سړی وې کنه، او ځان ته دې په آیینه کې کتلي وو، دا پوښتنه دې نه کوله.

– که مانه ښایسته پیدا شي؟

– بله موربه داسې لور را نه وړي.

– که پیدا شي؟

– ایڅ امکان نلري. ګوره! ما ته مالومه ده. هارون تا ته ښه نیت نلري. ښا؟ خو زما مینه پاکه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه له هارون سره د بحث کیسه وکړه. ما یې مخ ته کتل. اورېدلي مې وو چې هغه اول واده په مینه کړی و. بیا په بلې میین شو. د هغې لپاره یې اوله ښځه طلاقه کړه. چورت مې وهه چې نور به څومره ودونه په مینه کوي؟ د هغه د ډارولو لپاره مې وویل:

– تاسو ته خو معلومه ده. زما دوست د پیرصیب دوښمن دی.

– ههههه ویم ری مه وهه ګلابو! زه پوهېږم پیرصیب. او ښان ساتل جیګې دروازې غواړي!

زه پوه نه شوم. هلته یې د پیرالسبي په مقابل کې درېدل ګناه بلل. دلته بیا درېږي. د هغه له زاریو سره سره مې ونه منله. له دې ځایه د بنسټپالو دفتر ته لاړم. ښه وهلی مولانا دومره خوشحاله شو لکه همدا چې یې د ژوند لوی آرمان وي. د جالۍ خولۍ یې په ګنجي سر کش کړه. وچو او تازه مېوو ټول مېز ونیو. ما هغه ته هم د پیرالسبي اصلیت روښانه که. مولانا توبې وباسلې.
نصیحتونه یې شروع کړل. ویل د پیرصیب غیبت سړی د خدای په عذاب اخته کوي. وروسته یې زما په صفتونو ځان ستړی که. په ما یې د زړه د بایللو وویل. د واده په صورت کې یې د دریو ښځو د طلاق وعده وکړه. ما ویل دا دواړه چا مشران ټاکلي؟

د سنبلې شلمه وه. ورځو منډې وهلې. لکه د میزان اتلسمه چې د دروازې په خوله کې وي. ما نوکان سوانول. په زړه کې مې وګرځېدل «مشران قانع کول خو غر په غېږ کې نیول شول. راځه عامو خلکو ته به ووایم. ګوندې ویې مني» لپټاپ مې پر وړوکي مېز خلاص که. مقاله مې ولیکله. خو په نېټ کې نه اچول کېدله. ادرسونه مې بند وو. نوی ادرس هم نه جوړېده. پوه شوم چې د ابلیس کار دی. ټلیفون مې راواخیست. له رسنیو سره مې تماس ونیو. هغوئ ویل د غورځنګونو په باب کنځلې هم خپرولی شي.
خو پیرصیب هېڅ عیب نه لري. زړګل مې په زړه کې وګرځېد. څوځله مې شمېره راوستله. مګر د هغه قهر مې سترګو ته ودرېد. د تماس جرئت مې ونه که. په دوو کې پاتې وم. نه مې هارون پرېښودی شو، نه مې کار نتیجه ورکوله. له ناچارۍ څخه مې وخت په نفلونو تېروه. سبا زړګل په خپله راغی. زه دومره خوشحاله شوم لکه څوک چې ورک اولاد ووینې. هغه خجالت و چې د منڼې په ځای یې لانجه وکړه. زما حال یې وپوښت. ما د رسنیو له انکاره خبر که. هغه ویل:

– مرکه به دې زه خپره کمه. خو دا به ما او تا دواړو ته تاوان وکي.

– جنتي شي! د مرکې نه تېره یم. بل کار کوم. د سنبلې په پینځه ویشتمه په حضوري چمن کې آزاده غونډه جوړوم.

– دقه سې! څوک به پکې وي؟

– ټول قشرونه. چې رسنۍ هم راشي. ته تش اعلان خپور که!

– په سترګو!

– بې سترګو مشې!

یو خو په دونیا کې دا شیطاني قانون دی، چې څوک تا غواړي ته یې نه غواړې، او چې ته یې غواړې تا نه غواړي. ما د هارون د بچولو او خپلولو لپاره غر او سمه نه لیدله. مګر هغه په موټر کې بل چا ته منتظر و. تر اوږد ځنډ وروسته ساجده له کوره ووتله.

هارون ورپسې شو. د کمپنۍ په بازار کې یې مخ ته ودرېد. هغې زرزې سترګې ورپولې. په آرامه یې وویل:

– خلک ګوري. لاره پرېږده! دورې سه!

– ساجو هیله کومه! ته زما یوه خبره واوره! بیا دې نه کلکومه!

– د چیش دپاره؟

– ولا چې زه تا له...

– ته زما ابخ نه کېږې. نا محرم یې. لاره پرېږده!

هارون تک سور شو:

– مه کوه کنه مړې! زه ستا هرڅه کېږمه. دواړه مینه لرو.

– شه؟ څوک وایي؟ زه ستا څه کرکه لرم. ته درواغجن یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه خدایه پاکه! دادې څه په شیشکه اړولی یمه؟ ښه ته راله وښایه! څه دروغ مې ویلي؟
– ما ته د بداخلاقې اینجلۍ په سترګه ګورې. مینه د ایغې سره لرې.
– اوهوووو! ام مړ ام پړ. منمه چې مخکې مې نیت ښه نه و. خو اوس درله ښایمه چې داسې نده.
– ضرورت نسته بالا. مخه ایله که!
د هارون په سترګو کې اوبه وځلېدلې:
– هیله کومه! ما د اغې ورځې نه خوب ندی کړی.
– بل درواغ.
– قسم دی. ای ساجو! زارۍ درله کومه. بې تا مرمه. که وایې د ټولو مخکې دې ښپو له ولېږمه.
هغه ځمکې ته ټیټ شو. ساجدې کلک ونیو. ډکې سترګې یې ورواړولې:
– ته څه خبر یې؟ زه امدا اوس لېونۍ یم. د اغې څېره مې په سترګو کې لکه زوزان چخېژي.
– وه ظالمې! زه خو تا سره یمه کنه. اوس چرته ځې؟
– سودا اخم. په خونه کې پرته وم. کوچنیانو بغارې وهلې. مورګانو یې ول وژي دي. کور کې شی لا نسته چې ور یې کو.
هارون روان شو:
– درځه!
– یه یه. زه یې خپله اخم.
– غلې شه مړې! قسم چې تاله وړوکی کار وکمه من من غوښې الم ه.
– یه یه...
– دا کارونه پرېده ساجو! زمونږ په منځ کې ویش نیشته.
– پوېږم. خیر ویسې! زه پیسې لرم.
– ته ښکاره که!
هارون یې دستکول ته لاس که. هغې کش که:
– ومې ول سته. درواغ خو نه وایم. ځه بالا! ته به کار لرې.
– اوهووووو! یانې اوس ام رانه خفه یې.
– یه خو...
– راکه دسکول!
په دسکول کې د شونډو او نوکانو ارزانه رنګونه او د پوډرو قطۍ پرته وه. په جېب کې یې پیسو ایله د یوې ورځې خرچه پوره کوله. هارون مخ ته شو. له اوړو نیولې تر نسکو یې په بوجیو واخېستل. په زرنج کې یې بار کړل. ساجده ورسره اول ځل په موټر کې کېناستله. هارون نو عرش ته وخوت. د راډیو ستنه یې وګرځوله چې سندرې پیدا کي. څو ساجده خوشحاله وساتي. ستنه متېک ته برابره شوه. زه غږېدلم. ما ویل راتلونکې اونۍ خلک له لوی راز څخه خبروم. هارون تریو شو. ساجدې ته یې کړ:
– دغې غونډې له ځو. څلور ورځې پس ده. مونږ به دا بې شرمه خلکو له رسوا کو.
هلته زه د متېک راډیو له سټېډیو څخه په خندا ووتلم. بیا مې د کامیابۍ امید پیدا شوی و. زرګل دروازې ته اشاره وکړه:
– ته راځه! یو چېرته ځو.
– چېرته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بیا به یې وګوري.
ما ته د زرګل چلند بدل ښکارېده. د پخوا په شان یې ټوکې او شوخي نه کوله. زړه مې نه و. د هغه لپاره مې ومنله. زموږ سپینه سراچه د خیر خانې په اوله حصه کې په لویې دروازې ننوتله. د ساتونکو کاره کتل مې خوښ نه شول. غبرګ سړي موږ ته د لوی باغ په منځ کې د فولادي ودانۍ لاره وښودله. ما له زرګل څخه وپوښتل:
– دا کوم ځای دی؟
– د ډاکټر صیب دقیق مېلمستون.
ما پښنه ونیوله:
– جنتي شې! دلته څه کوو؟ اغه ما ته ښه نیت نه لري.
– ولې وېرېږې؟ زه در سره یمه کنه.
موږ د ودانۍ د لوی سالون په منځ کې د رسمي غونډو تر اوږد مېز تېر شولو. په درېو کونجونو کې د مختلفو کوچونو سیټونه وو. موږ په تورو کوچونو کېناستلو. تر لږ ځنډ وروسته ډاکټر دقیق په سپین ملي لباس کې راغی. څلور تنه غوټ غوټ ساتونکي ورسره وو. هغه موږ دواړو ته لاس راکړ. زما ورغوی لکه وینه سور شو. زرګل ډاکټر دقیق ته وویل:
– داده! نور تاسې پوهېږئ کار مو!
ډاکټر دقیق په خندا ما ته وکتل. بېرته یې مخ زرګل ته کړ:
– کور ودان! نر سړی یې. خپله وعده دې پوره کړه.
زه پوه نه شوم. کله مې یو ته کتل کله بل ته. زرګل وپوښتل:
– د جرمني کار به مې کله وشي؟ ایوانان مې پاذاب دي. بېګا پې حمله راغله. لکه سکروټه سره شول. د سترګو کاټې یې دوه دوه ښکارېدل. وېرېږمه چې رانه مړه نشي.
– بې غمه اوسه! په دوو هفتو کې ویزې او ټیکټونه وغواړه!
– خیر ویسې ډاکټر صیب! خو دوه هفتې ډېرې دي. زر نه کېږي؟
– کوشش به وکم.
زرګل پاڅېد. سیده له ودانۍ ووت. ما ورپسې منډه واخېستله. مګر ساتونکو ونیولم. ما نارې کړې:
– ای وروره! دا څه کوې؟ ما دلته مه پرېږده!
زرګل شاته ونه کتل. زه پوه شوم چې وغولېدلم. لاس او پښې مې ووهلې. خو په څلورو کسو مې زور نه رسېد. بیا مې چیغه کړه:
– ای وروره! خدای ته وګوره! ما هم بوځه! زه دې بچې جوړولی شم.
زرګل زما جوړول یوځل لیدلي وو. په باغ کې تېز روان و. ساتونکو زه په کوچ کې وغورځولم. سربداله وم چې دا څه پېښ شول. ډاکټر دقیق ټلیفون غوږ ته نیولی و. ګرځېده. ویې ویل:
– مولانا بچو! پتا سکه والوته. شرط دې بایلود! پیسې رالېږه!... هههههها نېکاح خو ستونزه نده. امدا سې په هر ډګر کې ما ته درکوم!... هههههها لاس دې خلاص!
زما زړه ډک و. ومې ویل:
– ای ډاکټر صیب! ولې؟ زما ګونا څه ده؟
هغه له لېرې موسکی شو:
– تشویش مه کوه! ستا پکې ګټه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه جنتي شي! په څه کې مې ګټه ده؟ دا چې په ما مو شرط وهلی؟ یا چې دلته بندي یم؟ ما پرېږده! خدای ته وګوره!
هغه په خندا راغی. مخامخ کېناست. ویې ویل:
– په بښنې! مینه ایچا په اسانه نده ګټلې.
– زه تا سره مینه نلرم.
– پیدا به شي. اوس داسې وبوله چې معامله مو وکړه. زه هارون له غورځنګه باسم. ته را سره واده کوې.
– وه ډاکټر صیب! چې مینه نلرم نو واده ولې وکم؟
– په بښنې! چې د هارون په شتون کې زما ګټه ده نو ولې یې وباسم؟
ما یې سترګو ته کتل. شخې وې. د وجدان ساپکې ختلې وه. بحث ګټه نه لرله. ومې پوښتل:
– واده کله دی؟
هغه تازه شو. لکه ما چې منلې وي. ساتونکو ته یې اشاره وکړه چې لېرې شي. ما ته یې مخ که:
– واده؟ څلور ورځې پس. د سنبلې په ۲۵مه. داسې شانداره به وي چې ټول یې یاد ساتي.
زما سودا لا زیاته شوه. د سنبلې په ۲۵مه باید د حضوري چمن په غونډه کې اوسم. یو دم مې د کړکۍ په لور ټوپ که. په لاره کې مې چوکۍ جیګه کړه. لویه ښیښه مې وویشتله. چوکۍ د ښیښې له ټوټو سره چمن ته ولوېدله. زه په کړکۍ ووتلم. په چمن کې خوشې وم. ډاکټر دقیق په آرامه سیل کوه. ساتونکي په ما پسې شول. ما لاس نه ورکوه. یو وخت له څلورو خواوو محاصره شوم. بېرته یې راوستلم. ډاکټر دقیق موسکی و. برېتونه یې وخوځېدل:
– زه د ښځو حق پېژنم. څه کله چې ستا خوښه وي امغه وخت واده کوم. صیي شو؟
– نه، زما هېڅکله خوښه نده.
– داسې مه کوه نووو. په بښنې! د پېښې نه تېښته نشته.
شایې واړوله، لاړ. زه سسته پسته کېناستم. زړګل ته چورت وړی وم «څه پې وشول؟ د اولاد لپاره نه ځان ته ګوري، نه دنیا، نه اخرت ته. په اولاد کې څه جادو ده؟ هاغه د (اول ځان پسې جهان) خبره دروغ ده؟» ترسهاره ناسته وم. ډاکټر دقیق راغی. په موبایل کې یې ویډیو وښودله. ما لیدل چې هارون ته وایي سر له ننه ته دلته وظیفه نه لرې. هارون په قهر تاو راتاو شو:
– ای ډاکټر صیب! زه حیران یم. اغه جینۍ څه شی ده؟ په ښایسته نقاب کې شیشکه ده.
– په بښنې! هر څه چې ده زه پې مین یم.
– ولا زه مو مایوسه کړمه. یانې د غورځنګ نه تاسو له شخصي ګټې موهمې دي.
ډاکټر دقیق سترګې برګې کړې:
– تا ته چا د قضاوت واک درکړی؟ چې د غورځنګ په څه شي کې ګټه ده په دې زه ښه پوهېږم.
هارون په کړه خوله وخندل:
– هههه، د غورځنګ ګټه په دې کې ده چې تاسې بله ښځه وکئ؟
ډاکټر دقیق سور شو. ساتونکو ته یې مخ که:
– نیم ساعت پس یې په دفتر کې ونه وینم!
هارون روان شو. مخ یې را وګرځوه:
– ماله کارونه ډېر دي. بښتېپالو له ځمه.
ویډیو بنده شوه. ډاکټر دقیق بیا خپلې مردارې سترګې راواړولې. شونډې یې موسکۍ وې. برېتونه یې ورپېدل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما خپله وعده پوره کړه. ستا څه خیال دی؟
– زما خیال څه کوې؟ هغه له سیاسته ندی وتی.
– په ښښنې! اغه لتوګی ولاکه ستا په زحمت ارزي. ودې لیده چې ستا په باب څه وایي. پرېده یې!
ما تېره وکتل. هغه په موسکا زما لاس ونیو. ما کش که. هغه قصداً زما دواړه لاسونه کلک کړل. ما ټېل وهه. هغه وار شو. په ځمکه ولګېد. ملا یې نیولې وه، پاڅېد. ساتونکي په قهر را غلل. ډاکټر یو دم په خندا شو:
– باح باح باح! زمونږ بچي به سم پالوانان وي. آ؟ سخته تلوسه دې راواچوله په خدای.
ما ترې مخ وګرځوه. ډاکټر دقیق په احتیاط موبایل په ورغوي کې راکېښود. په تګ کې یې وویل:
– نازکې پالوانې! چورت دې ووهه! هر ډول لباس، طلا، کور چې غواړې غلام دې په خدمت کې دی.
هغه د جاپانیانو تعظیم وکه، ووت. زما زړه تنګ و. پاڅېدلم. په سالون کې وګرځېدم. ټلیفون مې راواخیست. زرګل ته مې زنګ ووهه. هغه د سرک په غاړه تناره ته ولاړ و. په کاغذ کې پېچلې ډوډۍ یې واخیستله، روان شو. ما وویل:
– وروره جنتي شې! اولادونه دې چېرته مه بیایه! ماته یې مرض مالوم دی.
– ښا؟ تا آسمانونو کې طب ویلی؟
– باور وکه! شیطانان ورننوتي دي.
– دقه سې! بیا وایې؟
– دا ځل رښتیا ده. ته یو بې کینې کس راوله! په کوتو کې دې لرګي ننباسي. سورت دې ووایي! زور دې وکي! شیطانان وځي.
زرګل له قهره پخ وهل. ټلیفون یې بند که. سره له دې یوې مشهورې ښځې ته لاړ. خلکو حاجي بي بي بلله. ټوله ورځ یې تلاوت کوه. د اینړیندو په کار یې غرض نه درلود. د هغې دم ګټه ونه کړه. وروسته یې بچې د جامع جومات امام ته بوتلل. هغه د ختم، د سقات، د نکاح ترلو پیسې نه اخیستلې. بیا هم د دم نتیجه هېڅ وه. زرګل په ټلیفون کې په ما بړک وهل:
– هی د شیطان لعنتي ذاته! هی رذیلې! زما د ایوانانو ګوتې دې بیا پلې پلې...
– نه وروره. هغه کسان به له کینې پاک نه وو.
– د سې پاک وو لکه د زم زم اوبه. هی خدای دې وشرموه! ښه مې وکړه چې ډاکټر ته مې وسپارلې. ایځ پښېمانه نه یمه.
زه حیرانه وم. ما ویل دا څنګه چل دی؟ په بنیادمانو کې یوازې هارون بې کینې زړه لري بس؟ هغه هم اوس خرابېږي.
هاخوا ابلیس د پاچاهۍ پر تخت ناست و. ګرد چاپېر نیمه بربنډو ښځو نڅا کوله. هغه کله د چرسو له سګریټې لوخړې ویستلې او کله یې د اور د شرابو بوتل په سر اړوه. له مستۍ څخه به یې غږ که «واح شربتکې واح!» د ګوریلا په شان ببر شیطان نزدې ورغی. سر یې په تعظیم ټیټ و:
– زما ګرانه پاچا! د بدرنګې پرښتې کار وشو. ډاکټر دقیق وګټله. مولانا یې جینګې داړې پرېښود.
ابلیس لاسونه وغځول. هغه یې کلک په مخ ښکل که. ویې ویل:
– لعنت په بنیادم! ته په ما ډېر ګران یې ببرو. ځکه مې د امنیت وزیر کړې. ای! پرښته به ښه ځورېږي نو آ؟
وزیر ببر سر وخوځوه. ابلیس کړس کړس وخندل:
– ډېر ښه! داسې کار وکړ چې ډاکټر دقیق په زور نیکاح وترې! بیا یې د ناپاکۍ په تور طلاقه کې! چې له ځانه یې کرکه وشي! ددې د دادا مذب!
دواړو په زوره زوره وخندل. وزیر په ټیټ سر بېرته لاړ. ابلیس د نڅاګرې شاته د منګولې ټس ورکه:
– واح شربتکې واح!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د ډاکټر دقيق په مېلمستون کې کرځېدم. د مرستې مې څوک نه و. او ښکو مې د ليدلو مخه نيوله. په زړه ک مې ويل، دلته پر څمکه ژوند د ښو او بدو ساده مجموعه نه ده. بلکې پېچلې هنر دی. دلته کله کله بد کول ښه وي او ښه کول بد. سترګې مې رنې شوې. سمدلاسه مې مولانا ته زنګ ووهه. هغه په يو نېکرکې پر تخت نېغ کېناست. درېواړو ښځو ته يې وويل چې چاپې کول پرېږدي، ووځي! له ما سره نرم غږېده. ما يو ښتنه وکړه:

– جنتي شئ! هارون له تاسو سره دی؟

– ماشاالله! ګل سړی ده. اغه اوس د ثوابونو لار پېژندلې ده. داسې موبارکه ږيره يې ده.

– ما ويل تاسو هغه د غور ځنګه وباسئ! زه در سره واده کوم.

د مولانا اعجازالحق سترګې ټېغې ټېغې را ووتلې. په ښويه سر او ببره ږيره يې لاس راکاږه:

– جزاک الله. ته چېرته يې ګلابو؟ د ډاکټر په مېلمستون کې نه يې؟

– همدلته بندي يم غضب.

– لا حولو ولا! ځې دا به څنګه سي؟

د سنبلې ۲۵مه شوه. زه له ملاآذانه وېښه ګرځېدم. د حضوري چمن د نهو بجو غونډې ته مې ډېر اميدونه وو. چورت مې وهه چې څنګه ورشم؟ د دريم منزل بام ته وختلم. شمال يخ لګېده. په کورونو کې څراغونه بل وو. د هغوئ په مقايسه مېلمستون لکه لوی پارک ښکارېده. ما کتل چې کومه خوا وتلو ته لنډه ده؟ له بده مرغه ودانۍ د باغ په منځ کې وه. شپږ بجې مې تکه شنه چپنه واغوستله. د باغ په شنو ونو کې غلې روانه شوم. خو ساتونکو وليدلم. بېرته يې ودانۍ ته راوستم. په باغ کې نور خلک هم وو. هغوئ هر چېرته زينتي توکي درول. د ونو تر منځ يې د څراغونو لړونه کشول. ما چورت وهه چې له دغې موقع څنګه ګټه واخلم؟ اوه بجې وې. ما تر کړکۍ کتل. هغوئ ودانۍ ته نږدې کار کوه. دوه غبرګې ښځې سالون ته ننوتلې. ما فکر وکه چې کارګرې دي، مرسته به ترې وغواړم. مګر ښځو لس جوړه جامې او لس ښکلې قطيان پر مېز کېښودل. ما ويل:

– جنتي شئ! دا څه دي؟

ګردېزې ښځې قطيو ته اشاره وکړه:

– دغو ته مونږ سره زر وايو. او دغو ته د واده جوړې.

اوږدمخې ښځې د چرګې د کټکټاک خندا وکړه. زه هکه پکه شوم:

– د واده جوړې؟ ډاکټر خو ويل چې زما خوښه نه وي واده نه کوي.

هغوئ په خندا ووتلې. ما باغ ته وکتل. ايله پوه شوم چې واده ته تياری نيول کېږي. لږ وروسته ډاکټر دقيق راغی. په سترګو کې يې د هوس لمبې وې. موسکی موسکی کېده. زما په اوږه يې نرم لاس کېښود. ويې ويل:

– نازکې پالوانې! ښځه مې طلاقه کړه. بيا ونه وايې! ځان تيار که نو! مېلمانه راروان دي. اته بجې ملاصيب زمونږ نيکاح ترې. زما زړه ډک شو:

– جنتي شې! د خدای نه ووېرېږه! الته به څه جواب وايې؟

– وبه وايم چې ما يوې يتيمې او يسيرې جينۍ ته دونه مينه ورکړه، چې د خوشالۍ نه يې وزرونه شنه شول.

– هيله کوم! ته ما خوشالولی نشې.

د ډاکټر دقيق خوله له خندا څخه نه راټولېدله. واسکټ يې ووېست. ما شا واړوله. هغه د واده سپينه دريشي واغوستله. د کړکۍ له لارې يې د ساتونکو غوټ قوماندان وليد. دی هم سالون ته ور ووت. قوماندان وويل:

– وبښه مشره! ټلېفون دې بند و. مولانا اعجازالحق راروان دی. څه وکو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښه ښا ! واده ته راځې؟ ما خو غوښتي ندي. څه پرېږده چې راشي! د خپلې ماتې سیل به وکې!
مولانا تېز له موټره کېوت. د جالۍ خولۍ یې پر ګنجي سر کش کړه. په غټو ګامونو سالون ته ننوت. له ورایه په غصه ښکارېده. دواړه مشران اوږد مېز ته مخامخ کېناستل. لکه جنګي چرګان یو بل ته برګ وو. یوازې د غورځنګونو رسنۍ موجودې وې. مولانا ګوته وښندله. ویل سیکولران دې په مجلسونو کې دده پر کورنۍ بحث نه کوي. ډاکټر دقیق نه منله. مولانا هغه له ګرېوانه ونیو. ډاکټر دقیق هم د حریف غاړې ته لاس واچوه. د دواړو پلویان جنګ ته چمتو وو. په پای کې مولانا هم ګواښ وکه چې د ډاکټر نوی طلاق به د رسنیو سرټکی کې. هماغسې په بیړه له مېلمستونه ووت. په موټر کې یې د تلویزوني کمرې غټ تور بکس خلاص که. زه ترې ووتلم. نژدې مې زړه چوېدلی و. اوږدې ساګانې مې اخېستلې. مولانا کړس کړس وخندل:
– سخت عملیات وو. ماشاالله! زما الکانو توره وکړه. د ډاکټر څخه هم سر لاړ هم سرسر. هههههه
ما د موټر له ښیښې وکتل. دکانونه او رستورانتونه تېرېدل. نه پوهېدم چې چېرته یو؟ مولانا وویل:
– هارون مې د غورځنګه وباسه. لکه ځې واپس سیکولرانو ته لاړ.
– جنتي شئ! اغه د ډاکټر نه خفه دی. ما په ویډیو کې ولید.
– فیکر کوم اغه یې تاته چل جوړ کړی وه. ناکامه سو. هههههه
زه هم موسکۍ شوم. خو په زړه کې خفه وم چې هارون له سیاسته وتی نه دی. فکر مې د حضوري چمن غونډې ته لاړ. ساعت ته مې وکتل. اته بجې وې. یو دم مې خېټه ونیوله. زګېروی مې وکه. مولانا وارخطا شو. ما ویل:
– درد کوي. څو ورځې مې ډوډۍ نده خوړلې.
– ته صبر وکه صبر! اینشاالله زر رسېږو.
– جنتي شئ! دلته نه کېږي؟
مولانا د الیشنګ رستورانت لوحې ته وکتل. په موټروان یې غږکه. شاته کاروان هم بریکونه ونیول. مولانا امر وکه چې رستورانت له خلکو تش کئ! شېبه پس موږ ننوتلو. ما اورېدل چې د رستورانټ خاوند خپلو کسانو ته ویل لوی سیاسي رهبر مو مېلمه دی. هم به پیسې ډېرې واخلو او هم به رستورانت مشهور شي. هغه په خپله له قلم او کتابچې سره فرمایش اخېستلو ته راغی. مولانا زما په لور اشاره وکړه، چې اول له دې وپوښته! ما وویل:
– که ایشېدلي لټېري وي، مالګه پې واچوئ، رایې وړئ!
د مولانا په تنګو شونډو ستر ګو کې پوښتنه ښکارېدله. سړي روښانه کړه:
– صیب، خور کۍ د لغمانیانو جبه وکړه. مونږه لوبیا ته لټېري وایو.
مولانا وروځې بره کش کړې. سړي فرمایشونه ولیکل او ورک شو. ما موبایل راواخېست. مولانا ته موسکۍ شوم:
– جنتي شئ! زه یو ټلیفون کوم بېرته راځم.
– جزاک الله! لس خو وکه!
مولانا خواږه خواږه کتل. لکه سړی چې په اخیستي مال ویاړي. نظر یې د رستورانت تر دروازې راسره لاړ. ما ټلېفون د دروغو غوږ ته ونیو. د رستورانت مخ ته ګرځېدم. ډوډۍ تیاره شوه. خو زما خبرې ختمې نه وې. د مولانا ملګرو کله ما او کله کبابونو او پلوونو ته کتل. هېڅا له وېرې لاس نه کوه. یو مهال د ټولو پام شو چې زه د رستورانت مخ ته نه ښکارم. یو تن راووت. بېرته یې اشاره وکړه چې نه شته. مولانا تېز راغی. په ساتونکو په قهر شو. هغوئ حیران وو. لکه زه چې ځای په ځای غیبه شوې اوسم. هرې خوا ته منډې شوې. مګر ویې نه موندلم. مولانا ګوته وښندله:
– ویم د هر جای چخه چې کوئ دا جینۍ به پیدا کوئ! که نه خیر مو نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوئ لاړل. ډوډۍ يې پرېښودله. د هوټل خاوند په ميدان پاتې شو. زه د زينتي لوښو د کراچۍ له نسه ووتلم. کراچيوان هماغه هلک و چې د عيدگاه مخ ته يې ژړل. ساعت اته بجې او لس دقيقې وې. غونډې ته رسېدی شوم. خو زه د زرگل کورته لاړم. دواړه ماشومان مې کېنول. د سترگو گاټې يې غبرگ ښکارېدل. لکه دوه سيکې چې سر په سر وي. د زرگل سورمخې ښځې زه ټېل وهلم، بچيان يې کش کړل. ما هغه په خپل ټيکري وتړله. پنسلان مې د ماشومانو د گوتو ترمنځ کېښودل. سورت مې وو ايه. پنجې مې کېکاږلې. ماشومانو په چيغو وژړل. له بدنه يې شيطانان لکه شمال وتښتېدل. ماشومان سست پرېوتل. دېوالي ساعت لس کم نهه بجې ښودلې. د حضوري چمن غونډې ته مې تلوار و. د زرگل ښځه مې خلاصه کړه. په وتلو کې مې وويل:

– جنتي شې! مرض يې ورک شو. دوئ خو نه پوهېږي. تاسې يې جنگ ته مه پرېږدئ! چې شيطانان بيا ورننه نه وځي.

د مولانا کسان په ماپسې حضوري چمن ته راغلل. لکه وړې لېوان گرځېدل. چمن له خلکو ډک و. لس باندې نهه شوې. زه په لاره کې وم. خلک وښورېدل چې لاړ شي. د سېرېنا د هوټل هزاره ځوان د پاتې کېدو غوښتنه کوله. مگر رسنيو خپلې کمرې ټولولې. شل باندې نهه شوې. ما ليدل چې د مولانا کسانو د موټرو دروازې په زوره کش کړې، لاړل. زه له ټکسي ووتلم. دريځ ته ودرېدم. خلکو چکچکې وکړې. روان کسان بېرته وگرځېدل. هارون او ساجده مخامخ وو. زه موسکی شوم. هغوئ غاښونه وچيچل. د هارون ترڅنگ د تورې لونگۍ او تورو عينکو سړی و. ماته شيطان ښکارېده. خو باوري نه وم. خلک په چمن کې نه ځايېدل. دباندې پر سرکونو ولاړ وو. د راز اورېدو ته يې تلوسه وه. ما ويل صبر وکئ! درته وايم. خو اول يوه پوښتنه کوم:

– څوک پوهېږي چې دا وطن ولې تل نارامه وي؟ آ؟ څه دې ويل؟ بد خلک لري؟ نهء. اتفاق نشته؟ نهء. زه يې ووايم؟ د شيطانانو د لاسه. څوکاله مخکې چې جنگ ودرېده؛ اين افراطي ډلو انتخابات ومنل؛ هغه هم د خلکو هوښياري نه وه. اصلاً د شيطانانو پام بلې خواته لاړ. مگر نن سبا هغوئ بېرته راغلي. ښه ډېر راغلي. پوهېږئ؟ افغانستان د ابليس پايتخت دی.

د خلکو په سترگو کې تعجب له ورايه ښکارېده. دروند گونگوسی جيگ شو. زه مخ ته لاړم:

– لکه دا دومره کلونه چې يې تاسې د جنت په اميد دوزخ ته اچولئ، نن هم ابليس په هماغه شربت کې هماغه زهر درکوي.

د خلکو څېرې له غصې ډکې شوې. لکه تږلي لېوان په خپلو ځايو کې تاوېدل. يوتن نارې کړې:

– خورې! زموږ دې سودا کړه. سمه خبره وکه!

زه يوه شېبه غلې شوم. خوشحاله وم چې خلک د رښتيا د اورېدلو تلوسه لري. بيا مې خوله مايک ته نژدې کړه:

– جنتي شئ! هېڅ باور به ونکئ. تاسې ټول ابليس ښه پېژنئ. پوهېږئ څوک دی؟

شورلا زيات شو. له هرې خوا آوازونه راتلل «وو ايه کنه! طاقت نه کېږي. پسې ورځو» ما هم غږ جيگ که:

– ابليس؟ ابليس پيرالسبي دی پيرالسبي.

خلک يو دم چوپ شول. لکه په تلوېزون چې برق لاړ شي. د پيرالسبي په هکله آن د منفي خبرو اورېدل ورته گناه ښکارېدله. ما د همدا سې عکس العمل اټکل کوه. ځکه مې قناعت ورکولو ته دوام ورکه:

– رښتيا وايم. که موپام وي پيرالسبي ناڅاپي راپيدا شو. د هماغې ورځې نه په وطن کې دوښمنۍ زياتې شوې دي. د هغه شيطانان خلک غولوي. په جنگ يې اچوي.

په خلکو کې بيا ورو ورو شور پيدا شو. د مخامخ سړي په تورو عينکو کې لمبه وځلېدله. ماته يې غږ که:

– اې اې لعنتي! ته چې په پير صيب لگېږې، د دې نه ښکاري چې ابليس خپله يې.

ما غوښتل ووايم چې يو شيطان همدا دی. ويې نيسئ! خو ساجدې خبره مخکې کړه:

– دا ورور رشتيا وايي. اصل کې تاسره غمونه راغلي دي.

هارون خلکو ته مخ وګرځوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ای ورونو! دا ماله مالومه ده. ډېره بې حیا جینۍ ده.

زیاتره خلکو هارون پېژنده او په خبرو یې باور کوه. له هرې خوا نارې شوې «ابلیس، ابلیس» د تورو عینکو والا بیا غږ که:

– ابلیس وولئ، ثواب وګټئ! ابلیس وولئ، ثواب وګټئ!

چا تیږې، چا څپلۍ وارې کړې. ساجدې او هارون کچالو راوړې وو. ما د ځان بچولو کوشش کوه. په جیګ اواز مې وویل:

– جنتي شئ! غوږ ونیسئ!... تاسې خو ما خبرو ته پرېږدئ!... زه وایم...

یوه څپلۍ مې په مخ ولګېدله. زه کږه شوم. خو ځان مې ټینګ که. د وړو تیږو باران و. په زنګانه کې د غټې تیږې لګېدو په ژړا کړم. له درده کېناستم. د ساجدې کچالو مې تر غوږ تېر شو. مګر د هارون مې په سترګه ولګېد. لکه په مغزو کې چې مې د رڼا بم وچوي. وروسته دنیا تیاره شوه. اوږده وغځېدلم.

په میوند روغتون کې پرته وم. پایوازان وتل ننوتل. زرګل په الماری کې کتل چې زما ګولۍ څومره پاتې دي. تو له فضا د دواګانو په بوی لړلې وه. سر مې دروند و. څنګ ته مې یوې نجلۍ له مور سره توکې کولې چې خوشحاله یې کې. په بل کټ کې چاغې ښځې د زخمي زخمي لور په حال ژړل. کړکۍ ته نږدې د پاخه عمر سړي خپلې نارو غې خور ته زه وښودلم. وپسېد:

– ببو! دغې جینۍ د مریضانو جامې د خپلو دپاسه اغوستې ندي؟

زړې پېغلې په جیګ غږ خبرې کولې، چې زه یې واورم:

– دا خیر نه، خړوسکنه؟ هاو هاو. بې سُره هم ده. ټوله شپه په دالېز کې ناسته وي. سهار د ننه راځي.

رښتیا یې ویل. زه رڼا ته کېناستلم. د زرګل ورته سړمې وپړسېدلې. ما اشاره وکړه چې مه یې کوه. ما ویل:

– جنتي شې وروره! زه جوړه یم. ماسپښین مې رخصتوي. مننه چې پوښتنې ته راغلې!

– دقه سې! نور مې مه شرموه نو! ایوانانو ته چې ګورم د ډاکټر مېلمستون رایاد شي. په وجدان مې درد ولګي. په چمن کې باید زه درسره وم. هزاره الک دې خیر ویسي! مانه ډېر غیرتي ده. ښه څه ورک یې که! زه ماسپښین درپسې راځمه.

– نه نه، ستا خپله کارونه ډېر دي! زه تللی شم. وی قوربان! ښه دی چې ورپرونه مې جوړ شوه. ډېره خوشاله یم.

هغه په خندا مننه وکړه، ووت. ښځې غږ که:

– لونډه بازه. رنګارنګ الکان ورته راځي. هرچاته ویته ویته کېږي. شرم...

زما حوصله نه وه. پاڅېدم. زنګون مې درد وکه. ګوډه ګوډه تشناب ته لاړم. هنداړې ته ودرېدلم. د ښی سترګې سپین مې لکه الوبالو سور و. شاوخوا یې توره کړۍ تاوه وه. د تندي، مخ او د غاړې شنو ټپونو مې بېخي څېره بدله کړې وه. له دهلېزه آشنا غږ راغی. سر مې ووېست. غفور ماما و. لمسی یې له لاسه کشوه. اتل نس نیولی و. ژړل یې. غفورماما هغه کېنوه په ډاکټر پسې لاړ. څو له ډاکټرانو سره غږېده پاتې کورنۍ هم ورسېدله. خو اتل په خپل ځای کې نه و. هغوئ هرې خوا ته تیت شول. عایشې ژړل. بالاخره یې زوی په عاجله خونه کې وموند. د اپنډیسي عملیات یې شوي وو. ډاکټرانو ته یې دعا وکړه. زه درې ساعته پس پوښتنې ته ورغلم. د هارون د خور، مور او پلار تندي تروه شول. یوازې زلما راته وخندل. ما ویل:

– جنتي شئ! اتل جان څنګه دی؟

عایشې د مخ تور خال وسولوه. ما ته یې کړ:

– د هارون خوریه بند نه پاتېږي. ښا؟

– څه شوکر! هارون جان ندی راغلی؟

خوبانې ترور سترګې تنګې کړې. د مخ ګونجې یې زیاتې شوې. غږ یې که:

– تا له یې څه؟

– تې ګیله منه یم. په غونډه کې یې ښه کار ونکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې مېړه ته وکتل:
– دسې خلک دي. خپل درد وينې، د بل مرګ نه.
غفور ماما اوږده پزه په غټو ګوتو کش کړه. مخ يې راواړوه:
– ته چې هرڅه کوې کوه يې! ګوره په پيرصيب به نه لګې! ګونا لري. امدا پرون يې راله ټلېفون وکو. ستا تپوس يې کوه. ما ويلې مونږ نده ليدلې. ګوره ته ورپسې تومتونه تړې، او د اغه ستا جوبلېدو ته سودا ده.
– جنتي شئ! هغه دروغ وايي. چلباز دی.
ټول په سړمو کې وپشېدل. خوبانې ترور غږ که:
– هئ مخ دې خاورې شه! تا غوندې ازار وهلو دونيا ورانه کړې. څوک چې حيا نلري د پيرصيب به څه قدر وکي؟
– وی، تروري! تاسې خبر نه يئ...
– مکاري پرېده! چې هارونی مې ښځې پسې مړ شي تا غوندې جينۍ ورله نه کومه. هاو.
– وه خدايه پاکه! نو د هغې خبرې په دې پورې...
غفور ماما برګ شو:
– څه نو! په خبره پوه شه کنه نو!
ما سر ښکته واچوه. ګوډه ګوډه ووتلم. دا وخت مې د هغوئ د خوشحالۍ غږ واورېد. اتل سترګې وغړولې. ما له لېرې کتل. د عايشې د غومبري په تور خال د خوښۍ اوښکې راغلې. زوی يې څو ځله ښکل که:
– اخ مورکۍ درنه لوګۍ شه! څنګه يې زما د زړه ټوټې؟
– مه جاړه موري! جوندی يمه.
خوبانې ترور غږ که:
– وی، قوربان! شوکر شوکر! خدای دې تل جوندی لره!
اتل لاس اوږد که:
– ای موري موري! ماشوم چې بيمار شي يوه مور يې دوه کېږي؟
– وی، صدقه! د بې خودۍ د دوا کار دی. زه درله دوه ښکارمه.
ټولو وخندل. هارون سا نيولی ورسېد. په عذر يې وويل چې مشر کار راسپارلی و. پرېښنودی مې نه شو. عايشې سر وښنده:
– اېڅ خبره نده وروره. شوکر ابا شته. خدای دې جوندی لري!
د هارون زړه ولګېد. پيکی يې له تندي بره ټېل وهه. غټې خړبخنې سترګې يې اتل ته واړولې. موسکی شو:
– دا جينجړ خو جوړ تيار دی. زما يې زړه وباسو.
ماشوم جواب ورکه:
– جينجړ به ته يې. جينجړ به دې زوی وي.
له ټولو سره ماته هم خندا راغله. خوبانې ترور مخ هارون ته که:
– زويه الله دې راله د هرې بلا نه وساته! که تا ډانګټرانو له ټلېفون نه وکړی مونږ نه پاتې وه.
– ما؟ نه نا. ما ټلېفون ندی کړی.
هغوئ يو بل ته وکتل. غفور زوی ته کړ:
– ډاکټرانو ويلې د عمليات پيسې ام شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هارون موسکی شو. لکه دوئ چې ورسره ټوکې کوي. د مریض غږ جیګ شو:

– اوح اوح خبر نه یئ غږېږئ. پرښتې ترور ورکړې.

د ټولو خولې وازې شوې. شاو خوا یې وکتل. زه پناه ودرېدم. د مریض غږ بیا راغی:

– ډاکټر ماما ویلې که څنډېدلی و ماشوم به مړ و. زه یې ښودلمه.

ټولو په یو غږ وویل «خدای دې نه کي» د عایشې اوښکې وڅڅېدلې. زوی یې ښکل که. هارون پلار ته وکتل:

– پرښته د کومه شوه؟

– ماله څه پته ده. لکه لېونۍ ګرځي. ټوک ټوک ده.

– ښه ښا. دلته ده. په دغه حال کې ام چلونه ورځي. مکاره!

مور یې غږ که:

– بلا ورپسې! ما یې ام باد وباسو.

– نه ادې. ما ډېره سپکه کړې. په شرم نده؟

اتل او زلما یوځای وویل:

– اغه ښه ترور ده.

دې کې مې د ډاکټر دقیق کسان ولیدل. پر زینې ختل. هرچا ته بوخ بوخ کېدل. زما زړه وډېده. د تېښتې هېڅ لار نه وه. څادر مې په تندي کش که. څنګ ته مې یو ماشوم له چوکۍ څخه ځمکې ته ټوپ که. ما په غېږ کې واخېست. مخ مې دېوال ته که. لکه په ولاړه چې تې ورکوم. ماشوم وډار شو. زورونه یې وهل. ویې ژړل. ما په مخ مخ ښکل که. خو هغه نه غلی کېده. د ډاکټر دقیق کسان تېر شول. ماشوم مې خوشې که. پر زینې کېوتلم. په هوټل کې مې هزاره ځوان ته وویل «که چا پوښتنه کوله زه دلته نه یم»

مازیګر په تاکاوۍ کې د مېلمنو کوټه ډکه وه. خلک د اتل پوښتنې ته راتلل. ساجدې له عایشې سره د چای په تیارولو کې منډې وهلې. خوبانه ترور په منځ کې خپرامانه ناسته وه. د اتل د مریضۍ کیسه یې بخۍ په بخۍ کوله. زه یې یاده کړم، چې د عملیات پیسې مې ورکړې وې. یوې ښځې وویل:

– داخ، د خدای رحم له ګوره. په چا غیبي وشي. ای خوبانې! اغه جینۍ دې څه کېږي؟

– د زېړې غوا خورزه.

ټولو هررر وهل. په ښځې ښه ونه لګېدله:

– وی‌ی‌ی‌ی! غلې! دوعا ورته کوه! په دغه زمانه کې خلک یو بل په بلا وخي. اغه ځونه ښه جینۍ ده.

– بلاته ښه ده. هارونی غواړي. زمانه سرچپه ده. پخوا به الکانو لاره نیوله، اوس یې جونې نیسي.

مېلمنو پیغلو په زوره وخندل. د ساجدې پیټې سرمې وپړسېدلې. سبا غرمه یې دکان ته د خرڅلاو جامې یوړې. له هغه ځایه سیخ د هارون دفتر ته لاړه. سوکان یې خپلو تشیو ته تکیه کړل. ویې پوښتل چې دا څه کیسه وه؟ هارون ورته د اتل د مریضۍ موضوع له سره راونیوله. هرڅه یې ټکي په ټکي تشریح کول. څو د ساجدې شک لېرې کي. په پای کې یې وویل:

– دغه سپي چل دی. چې دې بلا نه څنګه ځان خلاص کمه؟

– څه؟ زیاتي ونسوه. ته یې ماته پرېږده بالا!

ساجده ټوله پښېدله او ښورېدله. مازیګر و. هارون کورته ورسوله. بله ورځ لکه زخمي زمرۍ د سېرېنا هوټل دروازې ته ودرېدله. د تلاشي ښځې وویل چې پرښته نه شته. د ساجدې شپېږم حس نه منله. کلکه ولاړه وه. هغوئ زه خبره کړم. ما ویل څه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي؟ را دې شي! ساجده د هرکلي په ځای کې کېناستله. د هوټل د زينت سيل يې کوه. ماته يې پام شو. زه ګوډه ګوډه کېدلم.
هغه له ځان سره موسکۍ شوه. مخ يې واړوه. لکه ليدلې چې يې نه يم. زه ورسېدلم. غږ مې که:
– سترې مشې خورکۍ! څنګه يې؟ خوېندې، ورېندارګانې، نور غټ او واړه ښه دي؟
د ساجدې تندی تريو و. ټيټ او پاس يې وکتل. ويې ويل:
– ټول ښه دي. ګاړډانو ول نسته. ته دلې يې.
– ښه ښه! زه نن وځمه، ځکه. ته راځه! په ډوډۍ کې به کيسې وکو!
زه روانه شوم. ساجده له ځايه ونه خوځېدله. راپسې غږ يې که:
– زه ستا ډوډۍ ته نه يم راغلې. شه؟
ما کوشش کوه چې هغه آرامه کم. په موسکا مې مخ وګرځوه:
– جنتي شې! مېلمه د کور برکت دی. تاسې يې پرېدئ چې په غرمه کې وړی ووځي؟
ساجدې ژوره سا واخېستله، پاڅېدله. په لاره کې چتونو، دېوالونو، پردو او څراغو ته ځير کېدله. موږ رستورانت ته ننوتلو.
څلورو مېزو ته خارجيان ناست وو. تور پوستې ښځې په لپټاپ کې کار هم کوه. موږ لېرې کونج ته تېر شولو. ساجده نه غږېدله.
ګوتې يې پر مېز ټکولې. ګارسون د فرمايش اخېستو ته راغی. ما مخ ساجدې ته که. هغې مې خبره په خوله کې وچه کړه:
– موږ مېلمه ته نه وايو چې چيشي خورې؟
ما وخندل. ځان ته مې دال او هغې ته پيڅه وغوښتله. د ساجدې له سترګو ښکارېدله چې پر پيڅه چورت وهي. ما ويل:
– پيزا ايټالوي غذا ده. هغوئ يې پيڅه بولي. پښتو کې خو هم د «څ» توری شته کنه.
ساجدې سر وښوروه. نېغه شوه. پېړې شونډې يې ورپېدلې:
– پشتو د تورو د اړخه خورا غني ده. خو نورو خلکو ته د ځينو دقيق تلفظ لژ سخت دئ. مګرم پېښوريانو ورته اسانه کړې ده.
ډېری توري يې کشلي دي. مثلاً «ژ». ژبه نه وايي جبه وايي. دغسې د «څ ځ ښ ږ» توري.
زه پوهېدم چې هغه له پښتو ادبياتو فارغه ده. غوږ مې نيولی و. هغې ويل ځينې کليمې هم اشتباهاً سختې شوې دي. مثلا خلک
پرېکه او پرېکون وايي. دوئ ترې پرېکړه جوړه کړې. همداسې زده که او زده کړه. ګارسون په قاب کې کرېندوکي ټيکلي راوړل.
ساجدې د سترګو له کونجونو کتل. زه پوه شوم. ومې ويل:
– اخ دا ټيکلي نو مړه اشتيا په ټوپونو راولي.
ما يوه يوه قاشقه د شنو مرچو چکنې د دواړو د قابونو په څنډه کې واچوله. ټيکلی مې واخېست. په چکنې کې مې چوکه که. لمده
څوکه مې ترې چک وهله. ساجدې هم همداسې وکړل. تر لږ ځنډ وروسته ګارسون هغې ته ګرده پيڅه کېښودله. تپونه ترې ختل.
ما ته يې وروکی قاب دال راوړل. ساجدې اول دالو وروسته ماته وکتل:
– په داسې نامي هوټل کې دال د خندا وړ دي.
– ولې؟
– دا نو چيش دي؟ نوره خوراکونه نسته؟
– اخ داسې مه وايه خورکۍ! تا ندي خوړلي.
– چيشي؟ دوني مې خوړلي چې زړه مې ترې بدېږي. دا...
ساجده غلې شوه. لکه په خپله خبره چې پښېمانه شوې وي. زه پوهېدم چې غريب افغانان د دالو په نرۍ پايتي کې ډوډۍ ميده
کوي. دا ورته ارزانه تمامېږي. د بحث لوری مې بدل که، چې د ساجدې غرور ته زيان ونه رسېږي. ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– طبعه ده نو. زما بیا غوښه بد ایسي.

ساجدې راته کاږه وکتل، لکه ما چې ډېره کم عقله خبره کړې وي. ویې پوښتل:

– پوښتنه کولی سم چې ولې؟

زما سترګو ته د هارون سپین چرګ ودرېد. په یو بل ګران وو. که هغه نه شړلی تر مکتبه ورسره ته. کله چې یې پلار حلال کړ هارون تر یوې میاشتې ورپسې ژړل. زه له چورتونو ووتلم. ومې ویل:

– وی، خورکۍ! غوښه د حیوان وژل رایادوي. خوا مې پې بدېږي.

– زما د هارون جان بیا د چرګ غوښه نه خوښېږي.

زه پوهېدم چې هغه قصداً «زما هارون جان» وایي. ستنې چوخوي. موسکۍ شوم. پر ساجدې ښه ونه لګېدله. تېره تېره یې وکتل.

زه ووېرېدلم چې لانجه جوړه نه کې. داسې خبره مې لټوله چې پام یې واړوي. ومې پوښتل:

– په پښتو ادب کې کوم خواره ډېر یاد شوي دي؟

– شیدې چې پۍ یې ام بولو، کوچ، پېروی، سابه. مځکه او مالداري د پشتنو د عاید سترې منابع وې. دغو دواړو زموږ د فرهنګ په جوړلو کې خورا موهم رول درلودئ. موژ چې په ریشتینولۍ ویاړو علت یې امدا شیان دي. د چا تکیه چې پر دغو دوو منابعو وي درواغو ویلو او چالاکۍ ته ضرورت نه پیدا کېژي. ځکه چې عاید یې ثابت دئ.

ډوډۍ وخوړل شوه. ګارسون د حساب پاڼه پر مېز کېښوده. ساجدې، پرته له دې چې د پیسو اندازه وګوري، خپل دستکول ته لاس که. ما پرې نښوده. درې نیم زره افغانۍ مې په قاب کې کېښودلې. له روانېدو سره مې وویل:

– اوس نو راځه چې په هوټل کې چکرې درکم. سیل به وکې.

ساجدې تندی لاتریو که:

– ته شه پوېږې. مکاري دې پرېږده!

– وی، خورکۍ جنتي شې! دا نو...

– ته زما هارون جان ولې آرام ته نه پرېږدې؟

زه په دهلېز کې ودرېدلم. ومې ویل:

– زه؟ ما څه کړي؟

– تا ویلي چې مینه ورسره لرې.

ما په تګ کې جواب ورکه:

– هو. مونکره نه یم.

ساجده وپشېدله. تاوه راتاوه شوه:

– شه؟ ماته ام وایې مونکره نه یم؟ ته څوني سپینسترګې یې؟

هغه یودم راجوخته شوه:

– ای ای! اغه زما دئ. سر دې خلاص سو؟ که مې...

– جنتي شې! اغه مجرد دی.

د ساجدې تندی ګونجې شو:

– شه سمه ده. تا سره مینه لري؟ آ؟

– نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما سره یې لري. سر دې خلاص سو؟ باره دې ورسره ونه وینم!
– وی، خورې! ته لېرساره وخوره! فکر تغیر کولی شي. نیکاح موهمه ده.
ساجده ولړزېدله. مخ یې واړوه. بېرته راوګرځېدله. غږ یې جیګ که:
– نیکا د هر چا سره کېدلی سي. مینه موهمه ده. ای چې زما هارون جان دې سپکوي ته نه شرمېږې؟
ما سر وخڅاوه. ساجدې ټپل وهلم. په دېوال تکیه شوم. ژوبلې پښې مې بربنډ وکه. ساجدې سترګې برګې کړې:
– ته چیش غواړې؟ آ؟ ژړ وایه بالا! آ؟
ما په آرامه وویل:
– د مرګ نه د هارون بچول؟
– اغه چا په درختې پسې سرچپه ځړولی دئ؟ آ؟ ای! چې پوره نه وي څوک نه مري. سر دې خلاص سو؟
– وی، خورې! غم دادی کنه چې پوره یې ده.
ساجدې سترګې خلاصې او خوله شپېلۍ کړه:
– یووووو! هارون رشتیا ویل. ته سمه دمه لېونۍ یې په خدای چې. د انسان د تقدیر څه یو خدای خبر دئ.
– بې شکه. خو دده نه زه خدای وهلې هم خبره یم.
ساجدې کټ کټ وخندل. آن د هوټل د هرکلي مسئول سترګې واړولې. ما وویل:
– ای خورکۍ! زه وایم هارون په موږ دواړو ګران دی. راځه په ګډه یې بچ کو!
– یووووو! یووووو! د ګوره لورې! ته اوس ماته بنه بنه کېږې؟ ځان ته ځای پیدا کوې؟
– جنتي شې! زه ستا ځای نه نیسم، ته زما نه نیسې.
ساجدې غابنونه وچیچل. زه یې په ټول زور ټپل وهلم. خو ما ځان ټینګ که. لکه دېوال ونه خوځېدلم. زما زور ته د ساجدې تندی راټول شو. بد بد یې وکتل. سر یې وښوروه. په موبایل کې یې د غټې چړې تصویر وښود:
– دا وینې؟ دا مې ستا د پاره رانیولې ده. که بیا مې د هارون سره ولیدلې درپشکې شخوم یې.
هغه په جیګه غاړه روانه شوه. ما ورپسې کتل. په زړه کې مې تېر شول «په دې نجلۍ کې هېڅ شک نشته» زرګل ته د هارون همکار ویلي وو چې ساجده هلته ورغله. غصه وه. په ولاړه یې هارون ته له پربنتې سره د لانجې راپور ورکه. ویې ویل:
– ګوره! د پرشتې څه د نیجات لاره نیکا ده. سر دې خلاص سو؟
– باور مې نشي. اغه بې سُره ده.
– ماته یې خپله وویل.
– نه به وي؟ دا خو سخته نده. زه به مې ادې له وو ایم چې تا ماله وغواړي.
– ژر کوه بالا! اغه د هوټل څه وځي. چې ستاسې کره پرې نه وځي.
– شک نیشته. په خدای چې تې یرېږمه.
– زه ام.
دواړو یو بل ته په سترګو کې وکتل. پخ یې وهل.
د میزان د میاشتې له رسېدو سره زما په رنګ کې سرخي هم ورکه شوه. اوس نو زموږ د مرګ نېټې ته ورځې پاتې وې. بدن مې بې اختیاره لړزېده. پخوا چې په آسمانو نو کې وم، د بنیادم مرګ راته له یوې حویلۍ نه بلې ته تېرېدل ښکارېدل. وروسته پوه شوم چې د دوئ لنډ ژوند مینې خوندور کړی دی. ځکه یې دوام غواړي. مګر اوس مې ولیدل چې تر مینې هاخوا ډېر نور څه دي چې هم ژوند ته رنګیني ورکوي هم بدرنګي. زړه مې تنګ و. لار مې لټوله چې له دغه حالته ځان وباسم. دوه ورځې مې د ډاکټر دوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخوړله. هېڅ تاثیر یې ونکه. په پارکونو او غونډیو ګرځېدو لا په تکلیفولم. دې کې رایاد شول. کال مخکې چې مې د هارون عملیاتېه لیکله، هغه یوه پېښه ولیدله. کونډې سوالګرې دومره پیدا کوله چې پینځه بچي له مرګه بچ کي. خپله یې نه خوړله. بالاخره له لوږې مړه شوه. هارون ته یې عصبي تکلیف پیدا که. ډاکټر وویل هره ورځ د شلو دقیقو لپاره په وچ فرش سمه تخته سمله. دا د ملا تیر منظموي او د اعصابو آرامتیا راولي. اوس ما په یوه ورځ کې درې ځلي هماغسې وکړل. په رښتیا مې فکر آرام شو. سهار د سېرېنا هوټل مخ ته په ټکسي کې کېناستم. د خلکو څېرو ته مې پام شو. له ټکسیوانه مې وپوښتل:

– جنتي شې تره! دا خلک ولې تروه ښکاري؟

– خو سبا میراثمړې مظاېرې دي. اتي ایځوک نه پوهېږي چې د چا کور په غم اوړي.

– مظاهرې ته دې نه ځې کنه!

– هه، په خوله اسانه ده. زموږ سیاست لکه پوډر. اتي چې پې واوښتې، نه یې پرېښودی سې، نه ښه او بد پېژنې.

– د سبا مظاهرو هدف څه دی؟

– خلک د روزګاره باسل. د وزګارو بل کار سته؟

زه په قلعه فتح الله کې د مټک راډیو دفتر ته ننوتلم. زرګل په تېزو ګامونو مخ ته راغی. ویې ویل:

– اوهو! ته اوس ام په نخچک ځې؟ پښه به دې کټلې وه! ماته نه اوسې.

زه یې په تېزو خبرو په څنډ وپوهېدم. په نڅا کې د نخچک او د ګوډ تګ مقایسې خندا راوستله:

– جنتي شې! که پښه ماته وه کله ګرځېدی شوم؟

دواړه په جیګرې کوچونو مخامخ کېناستلو. ما د پکولي سرې تصویر ته کتل. پر کاغذ یې لیکلي وو «زه مټک راډیو اورم» ما ته پکې مصنوعیت ښکارېده. زرګل د پخوانیو ټیپونو د کسټ جړه فیته په لاس راکړه. خپله یې د کسټ په سورې کې ګوته تاوولہ. خو فیته نه سمېدله. ما ویل ته صبر! زه یې جړوالی باسم. لګیا شوم. هغه فیتې ته اشاره وکړه:

– دا د یو مړ رهبر خصوصي خبرې دي. ای خورې! ساجده درغلې وه؟ ما هارون ته وویلې. شرمول به پکې نه وي ګوره!

– خیر ویسې! شکر چې تا غونډې غمخور لرم.

– یو خو زما صفت مه کوه! ماته خپله بې غیرتي رایاده کې. اغه د ډاکټر دقیق مېلمستون...

– نه وروره! ته هم ملامت نه وې. دا پرېده! ما ویلې یو کار به ونکې؟ په راډیو کې د شیطانانو ننبې ووایه!

– دقه سې! د شیطانانو ننبې. هههههه.

– هو کنه. چې خلک شیطانان وپېژني. چې ویې نیسي.

– ټوقې مه کوه! شیطانان خو چاته ښکاري نه.

– د بنیادم حالت کې ښکاري. پیر السبي نه ګورې؟ او څو چې له سترګو پناه شوي نه وي د پېریانو حالت ته اوښتی نشي.

– رښتیا؟ هه، مابه ام ډېرو ته غېږه ورکړې وي.

ما سر وخوځوه. زرګل خپلو زنګنو ته په ورغوو شړک ورکه:

– دقه سې! نو زما ورته ولې پام نده شوی؟

– د ننبو نه یې خبر نه وې کنه.

زرګل چورتي شو. ما د فیتې وروستی غوټه خلاصه کړه. هغه په خندا د کسټ په سورې ګوته ننوېستله. ویې ویل:

– دا دې څنګه وکړل؟ زما ورته سترګې سپینې وې.

– جنتي شې! زه خو به هم یو نیم کمال لرم کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بالکل. ای خفه کېږه مه! زه د شیطانانو ننبې نه خپرومه.
– ولې؟
– ماته اسې خبره ښکاري. پوهېږې؟ زه چې محصل و مه ابا مې بې کاره شو. کاکا مې پلار ته په فصل کې برخه نه ورکوله. ویلې ته تنخا لرې. زه زیاتره وخت وږی وده کېدمه. زمونږه کور په کارتې نو کې و. هره ورځ کابل پوهنتون ته په پښو تممه راتمه.
زرګل سوړ اسویلی وکه:
– که دا وکمه اوربدونکي مې کمېږي. ډونران به رانه لاړ شي. نه خورې، که ګوناګاره ام شمه، ایوانان مې نه خواروه.
خو زه ورسره موافقه نه وم:
– نه کنه. دا نوې خبره ده. ته بیا ګوره! خلک به یو بل ته وایي متهک راډیو واوره.
مګر زرګل نه منله. زما تر ډېر ټینګار وروسته یې زړه نا زړه قلم او کاغذ واخېست. ویې پوښتل:
– ښه، ننبې یې څنګه سې دي؟
زه خوشحاله شوم. ومې ویل:
– یوه ننبه یې ډېره ښکاره ده. د سترګو کاتې یې یو رنګ وي. منځ کې وړوکی تور خال نلري.
– هو، هو، دسې خلق مې لیدلي دي.
– وینې؟
– نو که څوک یې وپېجني شیطان به ورباندې حمله ونکي؟
– نه، د هغو خو کار شیطاني ده. یو بنیادم ته تاوان د بل بنیادم په لاس رسوي.
– نو شیطان خپله ایچې کولی نه شي؟
– ولې نه؟ که بنیادم ګناه وکي د بدن دروازه یې خلاصیږي. شیطان ورننوځي. بیا نو ډېر څه پې کولی شي.
– او بنیادمان شیطانانو ته تاوان رسولی شي؟
– هو، وهلی یې شي. ځورولی یې شي. قسم ورکولی شي، چې ددوئ د سیمې نه لاړ شي. خو وژلی یې نه شي.
– ښه بله ننبه؟
– بدن یې له اور څخه جوړ دی. چې په قهر شي په سترګو کې یې لمبه ښکاري. او ورغوي یې هم سره کېږي.
– بل؟
– جامې یې د تن برخه ده. لکه زما. نه بېلېږي.
– دقه سې! زه ویمه چې ته ولې امدا یوه جوړه اغوندې.
زه موسکی شوم. زرګل زما لستونې کش که:
– اجیبه ده.
زه ناسته وم. زرګل دا ننبې په راډیو کې وویلې. خو د خلکو عکس العمل ته یې سودا وه. دواړه ووتلو. د زرنګار پارک شاوخوا ګرځېدلو. راټول خلک مو ولیدل. نزدې ورغلو. هغوئ یو تن ته سپېړې ورکولې. ما غږ که:
– ای ورونو جنتي شئ! مه یې وهئ!
د اوږدې ږیرې، خرییلو برېتو او بډوهلو پایڅو سړي سرې سترګې واړولې. ویې ویل:
– شیطان دی بې بې.
– هو، شیطان هم ځان لري. په حج کې نه ګورئ؟ هماغه سې په وړو کاڼو پې لعنت ووایئ. وهئ یې مه! خوږېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دې ته ګوره ای! د شیطان تروږزي، وختله. ههههههه. څه خورې څه! پرېږده چې زړه پې یخ کو!
– نه کنه. نو د انسان او شیطان څه فرق شو؟ زموږ یې د فکر سره دښمني ده، نه د جسم سره. قسم ورکئ! چې له دې وطنه لاړ شي.
ټیټکي کس منډه کړه. د امیر عبدالرحمن خان د مقبرې څنګ ته له کراچۍ څخه یې قرآن راوړ. د شیطان لاس یې پرې کېښود:
– توبه وباسه! وایه بیا افغانستان ته نه راځمه!
شیطان چیغه کړه:
– توبه! توبه! بیا افغانستان ته نه راځم.
یودم ورک شو. ټولو وخندل. خو د ډېرو زړه یخ نه شو. ځکه تریو و. زرګل موسکی موسکی کېده. ما ته یې کړ:
– چې شیطانان لاړل هر څه به سم شي. کنه؟
– نه، پیرالسبې خو شته. نور شیطانان راولي. د پاچايۍ تخت یې باید پیدا کو. بیا به خلک ومني چې هغه ابلیس دی. هاغه وخت بیا هرکار پې کولی شو.
همدا شېبه درې کسان په تورو عینکو کې یوې تورې تاکاوۍ ته کېوتل. هلته په پېریانو بدل شول. بدنونو یې سره رڼا کوله. یو ښکرونه پیدا کړل، د بل غوږونه وغځېدل. یزه یې د فیل په خرطوم واوښتله، د دریم لکۍ شنه شوه. خو د اوږو پټۍ یې په خپل حال وې. له دېوالونو داسې تېرېدل لکه په دروازه چې ننوځي. لس بې کړکۍ او بې دروازو تاکاوۍ یې شاته پرېښودلې. بالاخره روښانه بازار ته ووتل. هلته خندا او ګډا وه. د هرچا له خولې د سګرېټو، چرسو او پوډرو لوخړې ختلې. په لاسو کې یې بوتلونه وو. په بوتلو کې د اور شراب شړپېدل. فوارو هم ډنډونو ته د اور او به غورځولې. د شیطانانو ښځو او سړیو پکې برښنډ لامبل. په مغازو او هوټلونو کې خوراکي موادو یا لمبې کولې یا یې تپونه ختل. دا درې تنه له بازاره تېر شول. لوی تالار ته ننوتل. جیګ چت یې سلګونو ستنو ټینګ کړی و. زرګونه شیطانان د ابلیس شاندار ه تخت ته مخامخ ناست وو. دوئ سجده وکړه. پرچوکیو کېناستل. ابلیس له پاسه لاس وښوروه. ټول غلي شول. هغه په سوزېدلي غږ وویل:
– ای د اور د عالي ذات ولسه! وواییئ! ولې وېرېدلي یئ؟
له اول قطار څخه د اوږدو ځوړندو شونډو والا پاڅېد. غږ یې د ځان په پرتله ډېر نری و:
– زموږ ګرانه پاچا! تبا تبا شوو. بنیادمان مو پېژني. قسم راکوي. که دوام وکي دلته به زموږ پاچايي ختمه شي.
د ابلیس اوږدې لکۍ او د ښکرونو ترمنځ تاج لمبې وکړې. سترګې یې غټې غټې راووتلې. ویې ویل:
– دا څه اورم؟ لعنت په بنیادم! څنګه مو پېژني؟ تاسې کمقلان به سم تمثیل نه کوئ؟
– نه په تمثیل کې خبره نده.
– نو په څه کې ده؟ عینکې نه اچوئ څنګه؟
– نه. په راډیو کې یې زموږ نښې وویلې. اوس د دوه روپو بنیادمان زموږ عینکې کشوي. د سترګو ګاټې ګوري.
– ایخ مې باور نشي. دا نښې یې د کومه کړې؟
– پرښتې لعنتي به ښودلې وي نو. بل ثوک خبر دی؟
– امغه رذیله ده. دا مشکل یوازې په کابل کې دی که په ټول افغانستان کې؟
– په ټول افغانستان کې. بنیادمانو ته زموږ نیول سات تېري جوړه شوې ده.
– اوففففف! زه مجبور فرمان صادرکم چې د اور عالي ذات د څه وخت دپاره په پېریانو بدل شي!
د شیطانانو په بازارونو کې خلک ناراحته شول. سره وښورېدل. دلته په تالار کې د ښکرونو والا غږ که:
– مهربانه پاچا! که موږ ورسره نه یو، اسې نه چې په بنیادمانو کې مینه بیا خپره شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښه پو پېږم گرانه! غټ خطر دی. څه وکړم؟ چاره نه شته. خپل ولس هم ځورېږدو ته ورکولی نشم.
– اطاعت کوو او غوښتنه لرو. دا ځل باید دې بدرنګې پربښتې ته سمه جزا ورکو.
– بېخي سمه ده. باید یو پلان وسنجوو.
د میزان پینځمه وه. ما په احمد شاه بابا مینه کې د موټر له ښیښې کتل. دا د ښار وروستۍ برخه وه چې ما د ابلیس په تخت پسې لټوله. مګر دا سې ځای مې ونه لید چې هلته دې د شیطانانو پهره داران ولاړ وي. یا هغوئ په خاص نظم وګرځي. یوه کوڅه وړاندې د هارون کور و. زړه مې وسولېد چې ویې وینم. ټکسیوان ته مې کړ:
– جنتي شې تره! دلته ودرېږه! زه راځم.
هلته خلک راټول وو. زه یې ترشا تېرېدلم. دوو تنو یو بل ته سپکې سپورې ویلې. ږیرخریيلي غږ که:
– ای ستاسې تروریستانو د لاسه دا وطن وران دی. تاسې د پردیو سپي یئ. هر وخت مو د خپلو خلکو سره جنګوي.
د ږیرور سا سوزېدله. غابښونه وچیچل:
– تاسې سیکولران کافر یئ. په تاسې جهاد په کار دی. تاسې خور او مور نه پېژنئ. ټول د رنډۍ زامن یئ.
هغوئ یو په بل ورغلل. دې کې شیطانان یې له بدنونو ووتل. له خندا چیه چیه او ښتل. دواړه ځوانان ونښتل. پلویانو یې هم لاسونه واچول. لوی جنګ ونښت. زه یې منځ ته ننوتلم. هغوئ مې خلاصول. خو چا نه منله. اخر مې په چیغه وویل:
– تاسې نه مسلمانان یئ نه افغانان. مسلمان او افغان ښځې ته احترام لري. د ښځو په مخ کې کنځا نه کوي. ښځه چې منځ ته شي سوله کوي. تاسې ته ګوره! جنتي شئ! تاسې نه پوهېږئ. شیطانان درکې ننوځي په جنګ مو اچوي. عقل پیدا کئ عقل!
هغوئ یو دم غلي شول. شاته لاړل. شیطانان تروه شول. لمبې یې وختلې. زه روانه شوم. شاته مې د یو تن غږ وا ورېد:
– ای دروغ وایي. دې په موږ د کمقلانو خیال کړی. شیطانان خو ټول ورک شول.
اوس یې زما په خبره شور شو. زه د هارون کوڅې ته ننوتلم. د دویم منزل کړکۍ ته مې وکتل. هارون نه ښکارېده. اتل کوڅې ته راغی. د ماشومانو څنګ ته لاړ. زه یې جوړېدو ته خوشحاله شوم. دې کې د هارون موټر په شا ووت. هغه په اتل برګ شو چې په زخمي ځان لوبې کوي. زه وویرېدلم چې ما به هم ورټي. پټه شوم. هغه په موټر کې تېرېده. ما یې له کونجه دیدن وکه. له دې ځایه د متهک راډیو ته لاړم. زرګل په حویلۍ کې له تک سور کس سره خدا ای پاماني وکړه. ما ویل دا څوک و؟ زرګل له خندا شین شو. د تندي دپاسه ګنجی ځای یې وګروه. هوا یې د نښتو غابښونو تر منځ کشه کړه:
– د یونیسیف مامور ده. پروجه راکوي. ای خبره یې؟ سروې ښودلې چې زما راډیو ټولو نه زیات اورېدونکي لري.
موږ د دفتر په دروازه ننوتلو. ما وروځې بره کش کړې:
– ښه؟ موبارک! موبارک!
– مننه مننه. چې پیسې پیدا کمه د تحقیقي رپوټونو څانګه جوړومه. رپوټونه خرڅومه. ډونرانو! بای بای!
ما د هغه تکیه کلام استعمال که:
– دقه سې!
زرګل په موسکا وویل:
– جنتي شې!
دواړو وخندل. زه په کوچ کېناستم. هغه د یاداشت کتابچه ټوله کړه. د کار مېز ته روان شو. ویې پوښتل:
– ښه نو تا چیشي وکړل خورکۍ، تا؟
– هېڅ. د شیطان تخت پیدا نشو. خو بل څه مې وا ورېدل. خلک فکر کوي چې ټول شیطانان ورک شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وا ! دي كنه. نو ندي ؟
– نه. يوازې هاغه لاړل چې خلكو قسم وركړی دی. نور ټول د پېريانو حالت كې شته. بنيادمان يې نه ويني.
– دقه سې !
– هو . ته امدا په راډيو كې ووايه!
– په سترګو .
– بې سترګو مشې ! بل ووايه په هر ښار كې د شيطانانو بازارونه دي. او په كابل كې د ابليس پايتخت هم دی. پيدا يې كئ! خپله پکې بازارونه جوړ كئ!
– نو چې تا پيدا نه كه، خلک به يې څنګه پيدا كي ؟
– مه كوه وروره! په چا چې باور نشي هماغه ناممكنه كار كوي. قوت په فكر كې دی، نه په مټه كې.
هاخوا د شيطانانو د امنيت ببر وزير د سكروټو له كوچ څخه پاڅېد. د مټک راډيو د نوې خپرونې په باب يې ګوزارش وركه.
ابليس د اور شراب وڅښل. تش ګيلاس يې په زوره په ميز ووهه. ويې ويل:
– اغه پرښته نده، مضره حشره ده. پټ پټ چيچل كوي.
د ټولو له خولو د شكايت ښهار وخوت. د پيشو په څېره شيطان په غاښونو لاندينی شونډه كېكاږله:
– په دا زړه مې لكه يخې اوبه ناسته ده. وی، وی، وی نو !
د غټې خولې او ځوړندو شونډو والا وويل:
– اغه مرداره قواره مې بدې شي. پيكه ميكه. تووو و .
ابليس لاس جيګ كه. ټول غلي شول. هغه ګوته ټېره ونيوله:
– ډېر مه غرتېږئ! تاسې د پرښتې د ښو خاورو ته نه رسېږئ. ټول يې كونج ته كړئ ټول.
هغوئ يو بل ته وكتل. د زمري په څېره شيطان سترګې پټې وې. كوږ ناست و . ويښ شو . ويې ويل:
– نه نه، پاچا مې يې . راباندې ګران يې. خو دا درسره نه منم. نه نه، نه منم.
هغه نشه و . ببرته ويده شو . خوره هارېې وخوت. ابليس ببرې وروځې واچولې:
– داح، نه يې مني. ويم بې شكه چې زمری دی، خو مړ زمری.
په بازارونو كې شيطانانو په زوره وخندل. ابليس غبرګه كړه:
– د اور په ذات قسم چې موږ ک پې برګ شي، بيا د بوی د لاسه سا نشې اخېستی.
د خنداګانو غږلا جيګ شو . ابليس چيغه كړه:
– چوپ! چوپ!
آن د شيطانانو په بازارونو كې هم ټول غلي شول. هغه ويده كس ته بيا ګوته ونيوله:
– په تاسې كې اغه غيرتي امدا دی. لږ تر لږه په خبرو كې خو مقاومت كوي.
ټول وبنګېدل. ابليس وويل:
– ستاسې د بې غوری، نه پرښتې موږ ته داسې تاوان ورسوه چې ايچا رسولی نه و.
له اول قطار څخه د ځوړندو غوږونو شيطان په نشه حالت كې غږ كه:
– عجيبه ده. دا مړ ګه ام موږ ته تاوان رسولی شي. هه.
د پيشو په څېره كس مخ ور وګرځوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اغې اوس زموږ کار اخیستی دی. بنیادمانو ته شیطاني کوي.
کړس کړس په خندا شو. د ځوړندو غوږونو والا وویل:
– ای! نو پرښته ولې موږ سره نه یوځای کېږي؟
ابلیس برګ شو:
– شوده ګانووو! له پرښتې څخه شیطان نه جوړېږي. اغه څه بنیادم نه دی.
بیا ټول غلي شول. هغه خبره وغځوله:
– بل ډول ونشوه. هارون اختطاف کئ! په بنیادمانو وهل ورکئ! او پرښتې ته یې تصویرونه ولېږئ!
د پوکانۍ په څېر د غټو غومبرو والا غږ که:
– هارون څنګه اختطاف کو؟
ابلیس بیا سترګې برګې کړې:
– تاته چل نه درځي؟ ته نو بیا خوشې لډو یې. بدن ته ور ننوځئ! کنټرول یې په لاس کې واخلئ!
– په دې خو پوهېږم. وایم که ګونا ونکي؟
– ولې؟ مخکې یې ونکړه؟ زموږ کس ناحقه بدن ته ورننه نه وت. امغه مو اشتباه وه.
– اغه چې ډاکټر دقیق د پرښتې سره زنا ته لېږلی و؟ څه پوهیدو چې بیا وجدان ته تسلیمېږي؟
– اوهووو، وجدان یې مړ کئ! ستاسې وظیفه څه ده؟
د ګوریلا په څېر ببر وزیر لاس جیګ که:
– زموږ ګرانه پاچا! بې غمه شه! وبه شي. ای جینۍ! واچوه! د ژوند اوبه واچوه!
نیمه بربنډې ښځې یې ګیلاس له شرابو ډک که. هغه په سر واړوه. چې ښځه تېرېدله هغه یې په نرۍ لکۍ لاسونه ښکته کش کړل.
په کړس کړس یې وخندل. ابلیس سور شو. لمبې یې وکړې. لړزنده ګوته یې وښندله:
– ای بې غیرتو! بند! نور بند! تر اغو چې مو دوښمن ختم کړی نه وي چرس، پوډر او شراب بند.
آن د زمري په څېره ویده کس هم نېغ شو. ویې ویل:
– ولې؟ موږ خو بنیادمان نه یو چې تاوان راته وکي. ولې؟
– ولې دې سر وخوره! چې کار ته وزګار شئ! د اور د عالي ذات د سوکالۍ دپاره کنه.
ټولو یودم چرس او شراب وغورځول. لکه عسکري قطعه تیارسۍ ودرېدل. په ګډه یې غږ که:
– ځان، د اور له ذاته قوربان!
د میزان شپږمه شوه. هارون د نورستان په مرکز پارون کې میز ته ناست و. د باغ له منځه یې جیګو غرو ته کتل. لکه ورختل چې یې آرمان وي. د لېوه او پیشو په څېره دوه شیطانان ترې ګرد تاوېدل. خو چا نه لیدل. مخامخ پر شنو پلاستیکي چوکیو ملکان ناست وو. د هارون ساتونکو لوی تلوېزون پر مېز کېښود. فلم یې چالان که. هلته بنسټپالو په مظاهره کې بې ګناه خلک وهل، دکانونه یې چورول او موټر یې تخریبول. مګر د سور ږیري ملک سترګې په هارون کې وې. د څنګ کس ته وپسېد:
– دا شي پخوا ځان ته ملایکه ویله. اوس ګوره!
د سپین پکول والا خوله غوږ ته نژدې کړه:
– پیسې چا ایسته غورځولي؟
– هاو کنه. خبر شومه، لغمان کې یې د ملکانو جېبونه پړسولي. چې مونږ ته تش راغلی که ډک؟
– چیشی؟ زه خو د چا د ادې نوکر نه یمه. چې اول جانانې جېب ته نه کمه، د خدای پامان!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تلويزيون په سکرين کې مظاهره چيانو يوه ښځه په قمچينه وهله. هغې په چيغو ژړل. هارون ناستو کسانو ته وويل:
– ملک صيبانو! څنګه؟ شروکوو له خيره؟
سور ځوان سرګردانه ګرځېده. ټليفون يې له غوږ څخه نه لېرې کوه. هارون ته نژدې شو. موبايل ته يې اشاره وکړه:
– صيب لږ صبر وکئ! دوه کسه اوس رسېږي.
له ملکانو څخه د سپين پکول والا غږ که:
– څو اغئ راځي د ناستو کار وکئ!
هارون سور ځوان ته سترګې واړولې. هغه پاکټونه وويشل. شيطانانو يو بل ته وکتل. د پيشو غوندې د ګرد مخ والا وويل:
– بوينو! خو وواييئ! رشوت دی که خيرات؟
د لېوه په شکل شيطان وخندل:
– هههههه د عقل ټوپکه! په سياست کې خيرات نشته.
– کېنه ټرو! ته د عقل راکټې ولې څه؟
وروستي کسان هم راغلل. سورځوان د پيسو د پاکټونو وېش ختم که. پرته له هارونه د نورو په ټټر کې تورې سورې پيدا شوې.
خو شيطانان دده ټټر ته منتظر وو. يونيم ملک پيسې له پاکټه وويستلې. ويې شمېرلې. هارون پاڅېد. ويې ويل:
– د ښايسته او سمسور نورستان شريفو مشرانو اسلام عليکم.
ملکانو په موسکا سرونه وخوځول. د وعليکم شورپورته شو. هارون مخکې لاړ:
– مونږ راغلي يو چې هېواد له په خدمت کې ستاسې قدرمنو ملاتړ ولرو. تاسې پوهېږئ چې زمونږ هېواد تر نورو ډېر شاته پاتې.
يو علت يې د ټولنې د نيمې برخې فلجوالي دی. ښځې يادومه. تاسې فکر وکئ! ښځې خو اسې ام د کوره بهر کار نه کوي. پاتې
شول ۵۰٪ نارينه. په اغو کې تقريبن ۲۰٪ ماشومان دي. لا به زيات وي. لږ تر لږه ۱۰٪ زاړه دي. پاتې شوه ۲۰٪ ځوانان. په اغو
کې ۱۰٪ بې کاره دي. د کټې والا يوازې ۱۰٪ لرو. او څټې يې ۱۰۰٪. نو د خلکو جوند به بلا ته ښه شي؟
ملکانو چکچکې وکړې. سوربريري غږ که:
– بيخي دې د نبي منځ وويشت ولا.
د سپين پکول والا غبرګه کړه:
– خير ويسې! ايله مې اوس مغز کار وکه.
هارون خوښ و چې خبرو يې په خلکو اغېز وکه. د سپين پکول والا په جېب لاس کېښود. ويسېد:
– اخ جاناني قوربان شم. دا زړه مې پې تود دی. ای! دا کابلی کمقل خبر ندی. دلته سړي ناست وي، ښځې کار کوي.
ملکانو ځانونه ټينګ کړل چې پخ نه وهي. هارون ورغوي وسولول. خبره يې وغځوله:
– نو درنو مشرانو! که زمونږ ښځو تعليم کړی و ۱۰٪ به اغو کار کوه. لږ به ښه شوي وو. خيرات ته به ناست نه وو. خو بنسټپال مو
کله پرېدي؟ د دروغو دلايل راوړي، جونې خو پرېده، چې اين الکان له تعليمه وباسي. پوهېږئ ولې؟ خبره داده چې که چا تعليم
وکه بيا نو ددوئ حيثيت ورله مالومېږي. ځکه خو تبليغ کوي چې په مکتب کې ښځې بد اخلاقه کېږي. مګر په دې سترګې پټوي
چې د اخلاقي فساد ګراف په بې سوادو کې تر باسوادو جيګ دی.
خلکو يو بل ته وکتل. سوربريری وبنګېد:
– دا ګراف يې چيشی وويلې؟
د سپين پکول والا په خوله لاس کېښود:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ورو ! ورو ! ښځې ښيي چې مکتب يې ويلی نه دی.
– ښاااااا ! ياني ستا ښځه ستا ګراف دی. زما ښځه زما ګراف.
د سپين پکول والا يخ وهل. د هارون غږ غلی که:
– بل طرف ته مترقي غور ځنګ دی. مونږ دا دی تاسې راټول کړي يئ. ځو په خپلو لورګانو تعليم وکئ. د تشويق دپاره مو پيسې درکړې. مونږ سره ستاسې د هوسايني غم دی. که تاسې هم مونږ سره ودرېږئ دا کومکونه به لا زيات شي.
خلکو غږ که چې ولاړ يو. لېوه شکله شيطان مخ خپل ملګري ته که:
– آفرين! آفرين! څنګه په مهارت دروغ وايي. خلک مفتخواره بلدوي. په رشوت را يې غواړي.
د هارون په ټټر کې توره سوړه ښکاره شوه. لېوه شکله شيطان ورته کړس کړس وخندل. پيشو شکله هغه ټېل وهه چې خندا پرېده، ننوځه! شيطان داخل شو. هارون ورپړېدېد. خپل ګرېوان ته يې وکتل. لکه په ټټر کې چې يې تودوخه احساس کړې وي. د سترګو ګاټي يې دوه شول. لکه دوه سيکې چې سر په سر پرتې وي. هارون يو دم وخندل:
– ای يارانو ای! چرس وهئ! شراب سکئ! چې په جنت کې حرام ندي دلته ولې حرام وي؟ هههههها.
ملګرو يې په غټو غټو يو بل ته وکتل. ملکانو هرررر وخندل. خو د سپين پکول والا برګ شو:
– وستاذه! د شرابو نوم ماخله! کافر کېږې.
– هههههه. ای پکول ماما! اغه په جنت کې چې پکې لامبي، اغه به نو ټول زنديقان وي، آ؟
ملکانو بيا په زوره وخندل! سور ځوان هارون ته په غوږ کې وبنګېد. هغه ټېل وهه:
– پرېده مړه! ما کله ورانه خبره کړې؟ جوند خو دی د عيش و نوش دپاره. ههههههها
ملګرو يې له لاسه کش که چې کېنه. مګر هارون غو ښتل وغږېږي. بالاخره يې په زوره کېنوه. غونډه يې په نيمه کې ختمه اعلان کړه. ملکان په خندا روان شول. د هارون له ټټر څخه لېوه شکله شيطان سر را ووېست. پيشو شکله شيطان ته يې کړ:
– اوس نو پرښته مرداره په ګوتو راغله. هاغه څه به کوي چې موږ يې غواړو.
د ميزان په نهمه ډله ښځې په کراچيو راتاوې وې. ماشومانو ته يې جامې کتلې. ساجده په غوچما غوچ کې ترپُلې باغې عمومي لاړه. بېرته راوګرځېدله. د غاښونو د روغتون پر دېوال جامو ته ځيروه. پخې ښځې ټېل وهله چې لاره پرېده. دا برګه شوه. ښځه وبنګېدله، لاړه. ساجدې زرزې سترګې د سېرېنا هوټل ته ونيولې. اسويلی يې وخوت. په چورت کې يې د مخابراتو د وزارت جيګ تعمير ته وکتل. بيا ترپله لاړه، بېرته راغله. يو هزاره هلک په خپله لهجه وپوښتل:
– خورې! څه شي پسې سرګردانه يې؟ ماته ووايه!
پخوا به ساجدې هم هزاره ګۍ لهجه کوله. خو اوس يې ټنډه تروه وه. په پښتو يې جواب ورکه:
– کرار دې پر ځای کشېنه! قومو.
هزاره هلک پوه شو چې د ټيټې پزې له امله يې ورباندې اشتباه کړې. هغه هم پښتو ته شو:
– ولې په قارېږې؟ زه کومک کوم.
– ضرورت نسته.
هلک سترګې د څنګ ملګري ته واړولې. په دري ژبه وبنګېد «لېونۍ ده» ملګري يې برګ د سمال تر غاړې تاو که. سترګه يې ووهله، روان شو. ساجدې ته غوږ کې وپسېد «څو اخلې؟» هغې کاږه وکتل. ځوان موسکی و. ساجدې ترې فاصله ونيوله. هزاره هلک له لېرې خندل. د سمال والا ځوان بيا نزدې ورغی. وبنګېد «ډارېږه مه! پوليس نه يم» ساجده برګه شوه:
– چيشي دي؟ ځغله موردار خوره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خلکو پام واوښت. دسمال والا ځوان سترګې تېرې کړې:
- ای! بي بي بي مه کېږه! ستا په شان ښځې مالومې دي. ځه ورکېږه! که نه پولیس خبروم!
هلته پرسرک پولیس روان و. ساجدې ورنارې کړې:
- پولیس ماما! ای پولیس ماما! دلته راسه! دغه الک ما ځوروي.
د ځوان سترګې ټېغې ټېغې را ووتلې. پولیس راوګرځېد. ویې پوښتل چې ولې؟ د ځوان ژبه ټکنۍ شوه:
- دا، دا یو سات شو دلته ګرځي. غله ده. ما ویلې د دې ځای نه ځه!
- هئ ګونګ سې! زه یوچاته منتظره یم. پولیس ماما! درواغ وایي. بدې خبرې یې راته وکړې.
پولیس ځوان ټېل وهه:
- سړی شه ګوره! بیا دې د تورو تمبو شاته اچومه!
ځوان خړې سترګې خپل ځای ته لاړ. هزاره هلک له خندا شین و. ساجدې ساعت ته وکتل. نهه نیمې بجې وې. له سرکه واوښتله.
د سپړینا هوټل په کونج کې ودرېدله. دا مهال زه راووتلم. غوښتل مې ټکسي ته ننوځم. د ساجدې غږ مې واورېد:
- ای ای پرشتې! صبر صبر! ودرېږه!
زه پښنه نیولې شوم. ساجده په منډه ورسېدله. بې له سلامه یې وپوښتل:
- ژر وایه! هارون چېرې دئ؟
- جنتي شې! ته خو خبره یې چې لغمان ته تللی.
- هی سترګې دې خاورې سه! آخو بېرته رالئ. وایه وایه! چېرې دې پټ کړی؟
- څه شی؟ کله راغی؟ زه یې ولې پټ کم؟
ساجدې له ستوني ونیولم. زور یې که. زه شاته لاړم. ساجدې لاندینۍ غټه شونډه وچیچله:
- په مکارۍ خلاصیدی نسې. حتمن دې درې ورځې چېرې ترلی دئ. ژر وایه!
- جنتي شې! ستونی پرېده! ما ندی لیدلی.
خلکو د زرنګار پارک له څنګه کتل. زموږ جنګ ته له خندا شنه وو. پر سرک یو موټر سست شو. بل شاته ډیکه ورکړه. دواړه کېوتل. یو بل یې ملامتوه. دلته ساجدې زما په ستوني زور کوه. د هوټل ساتونکی راغی. هغه یې له لاسه کشه کړه:
- ای خو شې که! څه شور دې جوړ کړی؟ ته خو سمه شیشکه یې.
زموږ دواړو سا سوزېدله. ساجده روانه شوه. په تګ کې یې شاته وکتل:
- ای ای درواغجنې! شه یې واوره! که یې ایله نکې اریضه دربا ندې کوم.
ما په چورت کې ورپسې کتل. دومره پوه شوم چې درې ورځې کېږي هارون ورک دی. معلومه نه وه چې پولیسو نیولی؟ موټر وهلی؟ په کوم کار پسې تللی بېرته راغلی نه دی؟ که ابلیس کوم کار کړی؟ سودا مې شوه. سیخ د هارون دفتر ته لاړم. هلته ژوند عادي روان و. د نجونو یوې ډلې په دهلېز کې ټوکې کولې. خندل یې. زه ورغلم:
- جنتي شئ! هارون مې په کار دی؟ د ارتباطاتو ریس.
فیشني نجلۍ ټیټ او پاس وکتل. په ناز یې شنې سترګې ورپولې. زما د نرم غږ پېښنې یې وکړې:
- جنتي شې! اغه خو تا لېونی که. زموږ د ښې دې ام وباسه.
خورلڼو یې کړس کړس وخندل. زه ایله اوس پوه شوم چې څه ډول غږېږم. ټیټکې نجلۍ خپله ملګرې چونډې کړه. وپسېدله «ورکه شه! تا پورې څه؟ جواب ورکه!» هغې بیا مخ ما ته راوګرځوه. په هماغه انداز خو د خفګان په تمثیل یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– الا توري! ریس صیب دا درې ورځې نه ښکاري. چې اغې دونیا ته په غیر قانوني لارو مهاجر شوی نه وي.

بیا د نجونو د خندا شور فضا ونیوله. زه خفه نه شوم. پوهېدم چې افغانان هره ورځ له دردوونکو پېښو سره مخ کېږي. زړه یې د زغملو زور نه لري. نو په خندا یې تېروي. ما بیا نجلۍ ته وکتل:

– ریس صیب ویلي ندي چې ولې نه راځي؟

نجلۍ مخ مړاوی که. له ساړه اسویلي سره یې وویل:

– الا کاش چې ماته یې د زړه راز ویلی. په زیارتونو به مې نذرونه ویشلي وو.

بیا په دهلېز کې د زوروري خندا انګازې شوې. یو سړي غږ که چې موږ کار ته پرېدئ که نه؟ چاغه نجلۍ ما ته نزدې شوه:

– خورې! ریس صیب چې کله نه راځي وایي. دا وارې یې ندي ویلي.

زه روانه شوم. په فکر کې مې رنګارنګ خبرې ګرځېدلې. خو ډېر مې زړه ویل که ورک وي نو بنسټپالو به اختطاف کړی وي.

مټک راډیو ته لاړم. په سټډیو کې یوازې نوکریوال پاتې و. زه د زرګل دفتر ته ننوتلم. ما ویل:

– وروره! د هارون نه خبر یې؟

زرګل د مرکو د ثبت په وسیلې کې بېټرۍ اچولې. تېز وغږېد:

– بې وفا انډیوال؟ اغه مانه خفه ده. ټلیفون ته مې جواب نه وایي.

– جنتي شې! هغه ورک دی.

زرګل ورې ګردې سترګې پورته کړې. په شونډو یې د شوخۍ موسکا وګرځېدله. سټډیو ته په تګ کې وبنګېد «دقه سې» نوکریوال ته یې د ثبت وسیله ورکړه. ویل ددې نه مرکه واخله! ایډیټ یې که! بیا یې خپره که! بېرته په موسکا راغی:

– ښه تا ویلې ټیکټېر ورک ده؟ ټوقې مه کو! څنګه ورک ده؟

– ورک څنګه وي؟

– نا، که دسې وه غفور کاکا خامخا خبرولمه. چې ساجدې کومه کانه کړې نه وي. ټیکټېر پې ډېر ګرم ده.

– نه، هغه داسې جینۍ نده.

– دقه سې! ستا زړه پاک ده. هرڅوک درته ځان غوندې ښکاري.

– جنتي شې! اغه ورسره مینه لري.

– د اینسانانو مینه ده کنه. په وړه خبره کرکه شې.

هغه اول هارون بیا غفور ماما ته ټلیفون وکه. ویل چورت مه وهه! ټلیفونونه یې اتتن نه ورکوي. ټول چېرته په چکر تللي.

سبا سهار د هارون د کور دروازه خلاصه وه. خوریانو یې د تاکونو تر چېلې لاندې موټرکان ځغلول. خوبانې ترور په برنډه کې لوبیا پاکوله. غفور ماما په پټي کې بېل وهه. د کوم خفګان څرک نه ښکارېده. ما سلام واچوه. ماشومانو دروازې ته رامنډه کړه. غفور ماما بېل وهل ودرول. اوږده پزه یې په ګوتو کشه کړه. د خوبانې ترور د مخ ګونجې زیاتې شوې. ویې پوښتل:

– مونږ سره دې څه کار دی؟

– جنتي شې ترورې! ما اورېدلي چې هارون...

– چې هارونی مې ورک دی. زړه دې نارامه شو. تپوس له یې رالې. ندی ورک. زړه دې آرامه شو؟ ځه نو په مخه دې ښه! ما شیطان ولید. سر یې د وزګړي و. د هغې څنګ ته راغی. زما د تندي راټولېدو ته د خوبانې ترور پام و. ویې ویل:

– سترګې مه ستومانه کوه! په کاله کې نیشته.

– جنتي شې ترورې! چېرته دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه يې کوې؟
– د ټولو سودا ده چې څه پې شوي نه وي.
– دا ټول څوک دي؟ څه ورله وو ايه هارونی مې روغ و جوړ دی!
– وی، ساجدې نو ولې دا سې وويل؟
– اغه لېونۍ ده. نا، زوی زما دی. تاسې پورې څمڅۍ لنډه ده، ښا؟
اتل غږ که:
– ماما مې ويلې چرته ځمه. غم مه کوئ! هاو.
شيطان موسکی و. د اتل خبرې ته يې سر وخوځوه. زما بيا اندېښنه شوه. زلما غبرګه کړه:
– د بابا موبايل يې ام چرته پټ کړی دی. هاو.
شيطان لاسونه واز او سر کوږ که. ګواکې دا سې غورې دي. خوبانې ترور په ماشومانو سترګې برګې کړې:
– غلي شئ ټکانچوانو! ځئ! د غټانو خبرو کې مه ګډېږئ!
ماشومان لږ شاته شول. ما وپوښتل:
– ترورې! ولې يې پټوئ؟
اتل ترابۍ مخکې جواب راکه:
– ماما مې ويلې چاله مه وايئ!
– جنتي شې! بل څوک ورسره و؟
زلما غږ که:
– نا، بل څوک نه و. ځان سره يې خبرې کولې.
ما ويل «ښه ښه فيشني نجلۍ ځکه ويل چې تا لېونی که» غفور ماما راغی. ماشومان يې ټېل وهل:
– ځئ! ځئ! خوشې خوشې مه غږېږئ!
زلما برګه شوه:
– ما وليده. ستا خو سترګې نه وينې.
د غفور ماما مخ وپړسېد. خوله يې د کوټې په لور ونيوله:
– عايشې! چرته ورکه يې؟ دا بچي دې وله! اوس يې درله وامه!
عايشه په منډه راغله. ماشومان يې بوتلل. ما ويل:
– ای ماما! سمه خبره وکئ! چې هارون بيا په بلا وانه وړي.
خوبانه ترور وبنګېدله «ګونګه شې په دا بې خيره خوله!» شيطان اشاره وکړه چې سمه خبره کوي. غفور ماما برګ شو:
– څه جينۍ! دسې خبره نيشته. وړکيان دي. د ځانه خبرې باسي.
– جنتي شې ماما! موږ يې بايد پيدا کو.
– نا، ستا مقصد څه دی؟ ماله دا وايه!
– زما مقصد؟ د بدبختۍ نه د هارون ساتل.
– بدبختي چرته ده؟ او ته يې څوک؟
زه غلې شوم. غفور ماما وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ته چې پيدا شوې يې مونږ په غم ککړ يو. پرېږدې مو که نه؟

ما ستر ګې ښکته واچولې. خوبانې ترور غږ که:

– دونه چې وارخطا يې څه ښار د ناولو سړو ډک دی. د خدايه تا غوندې جونې غواړي.

زه له شرمه تکه سره واوښتلم. خدای پاماني مې وکړه. دې کې مې موبايل وچونګېد. د هارون تصوير راغی. وښتان يې ګډوډ وو. د مخ د پړسوب له امله يې يوه ستر ګه نه ښکارېدله. پر شکېدلو جامو يې د وينو چاپونه ليدل کېدل. دېوال ته کوږ ناست و. ژړل يې. په ما سر وګرځېد. ستر ګې مې ډکې شوې. مخ مې خوبانې ترور ته که. بېرته مې خوله ونيوله «نه نه. دوئ به له خفګانه مړه شي» د حويلی په دېوال بل شيطان ننوت. سر يې د بيزو و. موسکی شو. ما په زړه کې وويل «دا شيطانان د هارون نه خبر دي. بايد په څه چل تې معلومات واخلم. څه چل وکم؟ څه وکم؟ څه...» ناڅاپه د مولانا وسله وال لکه سېل ننوتل. زه يې کشه کړم. د چرګ کټکټاک وخوت. اتل او زلما په کړکۍ کې وژړل. ما له دواړو مشرانو کمک وغوښت. خوبانې ترور په وسله والو غږ که:

– خير ويسئ بچيانو! ددې بلا نه مو خلاص کئ!

د مولانا مېلمستون د ډاکټر دقيق تر هغه هم مجلل و. زينتي بوټو، مرمرينو لارو، وړو وړو فوارو، په چمن پټو غونډيو او له زانګېدونکو چوکيو سره سپينو ځېرو د سړي پام اړوه. مولانا په جالۍ خولۍ کې د سپينې ودانۍ مخ ته ولاړ و. ماته يې غاښونه وچيچل. موبايل يې غوږ ته ونيو:

– ای د الله له حقانيته مونکره! څنګه سو؟ پتاسکه مې درچخه والوزوله که نه؟

هلته ډاکټر دقيق وخندل:

– کېنه بچو! تاسره خو ام نده.

– ما چخه ده. لکه پېروی مې مخ ته ولاړه ده. هی خدای شرموليه! ته ما ته په هر ډګر کې ماته راکوې، ته؟

د ډاکټر دقيق غږ بدل شو:

– ګوره ای! د اغې تا غوندې ببره ګوريلا نه خوښېږي. اغه چې څنګه نازکه ده، دغسې يې فطرت ام نازک دی.

– خوسې خوسې مه کړتېږه! ته ښځې نه پېژنې. تا غوندې څټلي ورته همجنسه ښکاري هههه.

– څه بچو! يوه يا دوه ورځې به مېلمنه وي. خيال يې ساته! زما امانت دی.

– هههه د غريبۍ دې ببخ شين سي! د غرکې کوچ خو نه رسي، اغه تروې ام غنيمت ده.

– ای ای ګوريلا! لاس ور نه وړې ګوره!

مولانا غړمب غړمب وخندل. ټليفون يې بند که. ما په زړه کې ويل «دوئ څوک دي؟ افغان بنيادم خو د خپل ناموس په هکله داسې نه غږېږي» مولانا سپينه جالۍ له ګنجي سر څخه واخېستله. مخ يې ما ته که:

– الته را چخه ولې وتښتېدلې؟

– مجبوره وم. ماته په چمن کې خلک منتظر وو.

– څې ما سره څوک سم نه ځي تا غوندې به په تېرو ويشتل کېږي.

زما په جېب کې موبايل ورپېږدېده. غږ يې بند و. ووېرېدلم چې را څخه وايې نه خلي. مولانا وويل:

– زه خو غلی ناست ومه. تا خپله ويلې ما وباسه درسره واده کومه.

– زه مجبوره وم.

– مجبوره وم، مجبوره وم، احمقې؟ ما دا دونه زيامت د چا دپاره وباسه؟ ټوکې دي؟

هغه مخ خپلو کسانو ته کړ:

– تياره يې کئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو زه پینځو پهلوانو ښځو ته وسپارلم. هغوئ پر تخت سملولم. ما زور وهه چې ځان خلاص کم:

– دا څه کوئ؟ وه دا څه دي؟

ښځو زما لاسونه د تخت په پښو پسې وتړل. رسۍ یې زما پر خېټه له ټول تخت څخه شو ځله تاوه کړه. ما زارۍ کولې چې خوشې مې کئ! پخې ښځې وویل:

– وه! د نامه نه کته خوشې یې کنه. نور څه غواړې؟

ټولو کړس کړس وخندل. ما وژړل:

– خدای ته وګورئ! تاسې خو ښځې یئ. پوهېږئ. زما هغه ندی خوښ.

– غلې! ستا به سل خوښېږي، سلو سره واده کی؟ دلته خوښه مښه نشته. تقدیر چلېږي.

هغوئ ووتلې. مولانا په دروازه کې ښکارند شو. تندی یې وربن و. لانده لستوڼي یې کش کړل. په لمانځه ودرېد. څلور رکعته یې وکړل. چوست تخت ته را وخوت. تور واسکټ یې ووېست. ببره ږیره یې ورپېدله:

– دا مې نفلونه وکړل. څې الله رب العزت زما او ستا په زړه کې د یو بل سره مینه واچوي.

ما زورونه وهل. یوازې معجزې بچولی شوم. مولانا له پاسه زما سیل کوه. شونډې یې وچیچلې. سر یې وښنډه:

– هئ د قدرتونو دې جار سمه. څې په کوم قلم دې جوړه کړې ده؟

بیا یې مخ په قبله لاسونه لپه کړل. په غږ یې وویل:

– یا الله! زه ددې سره پسته نیکاح تړمه. وعده ده. خو اول کوروالي کومه. چې بیا ونه تښتي. ته دا وړه ګونا موږ ته وبښه!

زما سترګې رډې رډې راووتلې. په ډک ستوني مې غږ که:

– ځان مه غولوه! زنا کبیره ګونا ده. او ما پرېده! زه هغسې نه یم چې ته فکر کوې.

مولانا زما شونډو ته ځیر و. کمیس یې ووېست. چاغ او ببر ځان یې ښکاره شو. ټلیفون وترنګېد. مولانا بند که. پر ما راټیټ شو. ټلیفون بیا وترنګېد. هغه غاښونه وچیچل. د بندولو تڼۍ یې بیا ووهله. دریم ځل یې واخېست. چیغه یې کړه:

– څوک یې احمقه؟ اجل دې راغلی ده؟

یو دم یې څېره بدله او غږ ټیټ شو:

– خبریالان؟... پولیس امورسره دي؟ څه خبره ده؟... یوټن پوډر؟ زما په مېلمستون کې؟ ... دا څه بد کوي؟... د ډاکټر دقیق کار ده... ته یې لږ وځنډوه!

هغه جالۍ خولۍ په ګنجي سر کشه کړه. چټک یې کمیس واغوست. زه یې هم خلاصه کړم. ګوته یې وښنډله:

– خوسې خوسې به نه کړتېږې! داسې به ښیې څې دې جي کې خوشاله یې! که دې سونګ کړی و وزنم دې.

ډله ډله خبریالان او پولیس مېلمستون ته راغلل. مولانا قوماندان ته وپسېد:

– الکه دا چې سو؟

قوماندان مخ مړاوی که:

– ایغ نه کېدل. ټوله دونیا خبره شوه. پوډر چېرته دي چې اغه ځای تلاشي نه کو؟

– نسته. دروغ دي.

– ښه نو ولې تشویش کوې؟ ته به یې ګورې چې زه اوس خبریالان څنګه سپکوم؟

ما او زرګل پینځه پهلوانې ښځې د رسنیو مخ ته د شاهدانو په توګه ودرولې. ومې ویل چې له مولانا صاحب سره د سولې په باب غږېدو ته راغلی وم. ښځو سرونه وخوځول. مولانا تریو شو. د کمرو مخونه ور واوښتل. هغه له مجبوریته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– موږ الحمدلله سولې ته کار کوو. دوښمن د سيسې جوړوي. حکومت دې د سيسه کار ته جزا ورکي! که نه، خير به يې نه وي.
زرګل ماته موسکی شو. ټول پوليس تش لاس د کمرو مخې ته ودرېدل. قوماندان ميکروفونونو ته خوله نژدې کړه:
– دلته خو پوهدر موږ نشته. چې تاسې خبريالان د دروغو آوازې ولې اچوئ؟ که څوک پيسې درکوي؟ ښه د مولانا صيب د شخصيت سپکاوی به څنګه شي؟ پوليس ام سرګردانه. موږ به مالوموو چې چا دا آوازه اچولې؟ بيا اغه پوېږي، قانون.
خبريالانو خپل مايکونه او کمرې ټولې کړې. زه هم ورسره روانه شوم. مولانا زېړې زېړې کتل. په لاره کې زرګل راته وويل:
– ستا مسيج مې وخته ليدلی و. ما يوازې چيشی کولی شول؟ بس دغه کار مې وکه. لېږناوخته شو.
– جنتي شې! ستا دا احسان به زه کله هم هېر نه کم.
– دقه سې! ورور نو چيشته وي؟
– لوګی دې شم وروره!
ما په موبايل کې نېټه وکتله. د ميزان لسمه وه. په زړه کې مې وويل «اته ورځې پس به زه او هارون سا اخېستلی نه شو. په بېلابېلو قبرو کې به پراته يو. هرڅه به ختم شي. نه به مينه وي، نه مينې ته د رسېدو هڅې» ترنګ شو موبايل ته د هارون بل تصوير راغی.
شايې تغمې تغمې وه. ما ورکتلی نه شول. زرګل ته مې هم ونه ښود. ګټه يې نه لرله. يوازې به ځورېدلی و. زه سيخ د هارون کوټې ته لاړم. له لېرې مې څارکوه. تېزاو يخ شمال له پاخه سرکه نرۍ دوړه والوزوله. شېبه پس مې يو شيطان وليد. د فيل په شان خرطوم يې جيګ ونيو. غوږونه يې لکه چجونه وښورول. د فيل رمباړه يې وباسله. له کورونو څخه شيطانان ووتل. راپورې يې ورکه. بېرته ننوتل. هغه روان شو. زه تېزه ورغلم. اول مې ښه ژوره سا واخېستله. بيا مې په آرامه غږ که:
– ای شيطانه! اورې؟
هغه غوږونه څک او خرطوم سيخ که. زما په ليدو بېرته آرام شو:
– تو لانت! ما ويل چې بنيادم مې څنګه ويني؟ ويش ويش! ستا حال تر بنيادمانو بتر دی. هرڅه وينې خو هېڅ کولی نشې.
ما اورېدلي وو که د ښمن ځوروې نو ځان خوشحاله وښيېه. د بې باکه ځوانانو په شان مې وخندل:
– هاهاهاها! که بل څوک باتې وولې يو خبره. ته بېرا خو غلی کېنه!
د شيطان تندی تريو شو. په آسمان کې ورېځو ته په کتو يې حرکت وکه. زه ورپسې شوم. ما ويل:
– زه خبره يم. شيطانان څلور ډوله دي. زبرځواک شيطان يوازې ابليس دی. هغه ملکونه، نژادونه او دينونه په بدۍ اړوي. جيګپوړي شيطانان اميران او وزيران دي. هغوئ مذهبونه، قومونه او ګوندونه سره جنګوي. منځپوړي دا ټيټ چاروا کي دي. دوه ډلې، دوه کورنۍ او دوه کسه په دښمنۍ کې اچوي. او تاغونډي ناکاره شيطانان هېڅ کولی نشي. يوازې خلک څاري بس.
د هغه سترګې تېرې شوې. ودرېد. مخ يې را واړوه. په خندا يې وويل:
– ټرت! موږ څه بنيادمان نه يو چې ځان يو په بل بر وبولو. د اور په عالي ذات کې هريو محترم دی.
– ههههه بالکل بالکل. په خوله ځان غټ ښودل هم بد کار نه دی. تسلي خو کېږي.
د شيطان بدن داسې سور شو لکه سکروټه چې شمال ووهي. ويې ويل:
– له مردارې خولې مردارې خبرې وځي!
دخپلې اوږې پټۍ يې وښودله:
– سترګې دې نشته؟
– وينم يې. ځکه وايم.
– بد دې وکړه! دا د منځپوړي چاروا کي نښه ده. پوه شوې؟ بنيادمان لکه سپي جنګولی شم، هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ههه، هیله کوم جناب. ما غولولی نشې.
شیطان برګ شو:
– غلې مردار مخې! څارګر دننه په حویلیو کې دي. زه هیئت یم.
– اوهوهوهوهو. مزدور او دومره غرور؟ څه خیر. وله وله! په باټو خرچه نه راځي.
یو کس تېرېده. ما داسې وښودله چې په موبایل کې غږېږم. شیطان له بیا روانېدو سره وویل:
– تاته نور څه پاتې دي؟ امدا ډتې کوه! ټرن چایبره! هههه.
– هههه، څه څه! دوړه باسه دوړه! ناکاره شی یې. که منځپوړی وې دستي دې ثابتوله.
شیطان ودرېد. ټول بدن یې لمبې وکړې. شاوخوا یې سترګې وګرځولې. غاښونه یې وچیچل:
– اوغه عمومي سرک ته نژدې د بزازۍ دوکان وینې؟ اغو کسانو ته ګوره!
شیطان د فیل په شان سر وښوروه، وغرمبید. حرکت یې وکه. زه ورپسې ورو ورو وخوځېدم. شیطان د دواړو کسانو خبرو ته غوږ ونیو. سور برېتي دکاندار ټوکر تاووه. په خوند خوند یې کیسه کوله:
– ویم چې دا خوله یې خلاصه کړه، او شړک، په دا مخ.
دواړو کټ کټ وخندل. ډنګر دکاندار په اوږه ډیکه ورکړه:
– یره نثاریه، ته دغسې شی یې کنه.
– بس مازغه دي. کله کله شاټ شي.
– او اغه بیچاره ستا د لور صفت کوه.
– ماته څه مالومه وه؟
– خبره په حوصله کې ده کنه. ته لکه پیطرول یو دم اور اخلې.
– هههه دا سپېره چې مې ورخوشې کړه، بدل غاښونه یې وااالوتل. خوله یې لکه بې دروازې بوساړه.
دواړو په زوره زوره وخندل. زه په فاصله کې ودرېدلم. شیطان د هغوئ خبرو ته ځیر و. ډنګر سړي وویل:
– ښه و چې زر په خپلې غلطۍ پوی شوې. عذر دې وکه. که نه، تانه یې بوساړه جوړوله. ښه ورېندار څنګه ده ورېندار؟
– ښه ده. ای خیر ویسې! که ته په واده کې نه وې اغه مړه وه.
– ته دا خبرې پرېده!
– ولې پرېده؟ لوی کار دې وکه. وایي د خیرات په ورځ د غریب غوا ورکه وي. زما موبایل کار نه کوه.
– هو. زنګونه وهه، تالار لټوه، ته ورک وې. ورېندار مې موټر ته واچوله. ډاکټرې دستي ستن ولګوله. فشار یې ښه شو.
– ومې ویلې چې ډېره ونه خورې! ډوډۍ که د بل ده خېټه خو دې خپل ده.
– ههههه اغه او غوښه ازلي میینان دي. یره په خوب کې به ام وایي غوښه غوښه، غوښه غوښه.
سوربرېتي په خندا تایید کړه. شیطان د دېوال پناه په هډور انسان بدل شو. راغی. ډنګر سړي ته یې کلکه غېږه ورکړه:
– ای ناځوانه! بېخي ورک ورک یې. بس دوکان دی او کور. خلاص!
سړي په غټو غټو کتل. چورت یې وهه چې دا څوک دی؟ خو شیطان د کورنۍ او بچیانو پوښتنه وکړه. ویې ویل:
– یره ډېر وران یې. اغه ستا کیسه چې مې یادېږي ټوله ورځ خاندم.
نثار په سرو برېتونو کې موسکی موسکی کېده. مګر د ملګري یې له حیرانتیا خوله وازه وه. ویې پوښتل:
– زه وروره پوه نشومه. کومه کیسه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ولې؟ اغه د انډیوال ښځه چې دې د مریضۍ په بانه بیولې وه. هی خدای وهلیه!
د نثار خوله وازه شوه. ملګري ته یې وکتل. په زوره یې وخندل:
–آاااا! اوهوهوهوهوووووو…
خو ډنګر سړی شیطان ته برګ شو:
–آ؟ ته څه لګیا یې؟ د کوم انډیوال؟
– ولې؟ اغه د واده په ورځ کنه. تا ویلې نثار دی که قهار دی؟
سوربړتی نثار ایله اوس پوه شو. سترګې یې یو دم رډې راووتلې. مخ یې لا سور شو:
– څه شی، څه شی؟
ډنګر ملګري یې ژر وویل:
– دا، دا، په خدای چې دا دروغ وایي. زه دا بېخي پېژنم نه.
نثار چیغه کړه:
– نو د واده نه څه خبر شو؟ د اغې د مریضۍ نه څه خبر شو؟
ډنګر سړي د دې پوښتنو جواب نه درلود. خوله یې تاوه راتاوه کړه:
– زه نه پوهېږمه. څه خبر یمه. خو قسم چې دروغ وایي.
نثار په فلزي متر پسې منډه کړه. له ډنګر سړي لاره ورکه وه. شیطان په وازو سترګو کله یو کله بل ته کتل. لکه په خپله خبره چې پښېمان وي. ویې ویل:
– وی، اغه انډیوال دې دا دی؟ ډېر وبښه!
سړی شیطان ته برګ شو. دې کې نثار د فلزي متر شړک ورکه. ډنګر له درده اخ که. د ملګري لاس نه یې کلک ونیول. خلک ټول شول. شیطان په غرور ما ته وکتل. ما یې مټه ونیوله. په دکاندارانو مې غږ که:
– ای ماما! تاسې صبر! صبر! دا دروغ وایي. په جنګ مو اچوي.
شیطان هک پک شو. نثار زور وهه چې له خلکو ځان خلاص کي. ویې ویل:
– ټکي په ټکي رښتیا وایي. په خدای که یې ژوندی پرېږدم!
– جنتي شې! دا شیطان دی. سترګو ته یې ګوره!
ما د شیطان تورې عینکې لېرې کړې. د ډنګر سړي سا سوزېدله. زما خبره یې غبرګه کړه:
– هو کنه هو. امدا دی. ما اغه بله ورځ یو ته قسم ورکه.
دکاندار زړه نازړه شو. په شک یې کتل. اوس د ټولو خلکو مخونه موږ ته وو. شیطان د لاس خوشې کولو کوشش وکه. ما هغه د اوږد دېوال څنګ ته بوت چې خلک خبرې وانه وري. په موبایل کې مې تصویر وښود. وپسېدم:
– وایه! هارون چېرته دی؟
شیطان مخ مړاوی که:
– تا ماسره چل وکه. پرښته خو خلک نه غولوي.
– زه اوس بنیادم یم. بنیادم هره نخره کوي.
– نه، نېک بنیادم هم څوک نه غولوي. هیله کوم. لاس مې خوشې که!
– ډېر مه کړتېږه! د پوښتنې جواب راکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه د هارون نه خبر نه یم. باور وکه!
– ښه خبر یې!
– چې خبر وم په خدای چې ویل مې. دا دی ستا په هکله چې څه فیصلې شوې درته وایم.
هغه د ابلیس د تخت په لوی تالار کې د مجلسونو معلومات راکړل. خو د هارون له پېښې یې ځان ناخبره وښود. مانه منله:
– خبر یې. اوس قرآن راوړم. ستا مخ ته یې تر هغو نیسم چې اقرار وکې.
د شیطان سترګې له اوښکو ډکې شوې:
– زړه دې نو! زه که هرڅه ووایم ته یې نه منې.
ما ته عجیبه وه «شیطانان خو نه ژاړي. د هغوئ زړونه سخت وي» سوربرېتي تشار لاهم د ځان خلاصولو لپاره لړلږزور وهه. مګر سترګې یې په شیطان کې وې. ما د هغه ډنګر ملګري ته غږ که:
– ای ماما جنتي شې! د هاغه جومات نه قرآن شریف راوړه!
سړی په منډه لاړ او په منډه راغی. شیطان له قرآن څخه مخ تا ووه. ما کلک ونیو. هغه لکه مریض کوکرې وسونګېده. مګر اقرار یې نه کوه. نرۍ نرۍ باران شو. دواړو دکاندارانو په بې صبرۍ کتل. د باران څاڅکي غټ شول. د شیطان له بدن څخه نرۍ ځغه هار وخوت. ما ویل دا غږ د څه شي دی؟ شیطان وښورېد. لکه ستنې چې پکې چوخېږي. له ږګېرویو سره یې وویل:
– ای خورې! ګوناکاره نشې. قرآن کریم دې باران ته نیولی دی.
ما قرآن تر ټیکرې لاندې که. له ځان سره مې وویل «وی خیر دې ویسې! نېکي یې وکړه. ای چې اوس هم اقرار نه کوې خبر به نه وې نو» هغه مې د نژدې دروازې تر پیک لاندې بوت. د بدن ځغه هار یې غلی شو. د هوسایۍ سا یې واخېستله. ویې ویل:
– مننه مهربانې پرښتې! ما ته مې ماشوقه بې حده ګرانه ده. که په وخت ورنشم خفه کېږي.
وی.ی.ی! دا خو معشوقه هم لري. ومې پوښتل:
– نه، ته رښتیا میین یې؟
شیطان په عاجزۍ مخ وخوځوه. زما ستونی ډک شو:
– الله دې هېڅ میین نه جدا کوي!
په زړه کې مې ویل «اخ چې همداسې زه هارون ته منتظره یم او هغه وارخطا وي چې ناوخته شو» شیطان ته مې کړ:
– ستا معشوقه نیکبخته ده. تا غوندې میین لري. ځه، زر ځان رسوه! ځه!
شیطان زما لاس ته اشاره وکړه. ما ویل وی. ولې مې عاشق د معشوقې نه ګرځولی؟ دا ظلم دی. د هغه لاس مې پرېښود. شیطان چترۍ په سر ونیوله. روان شو. تشار بیا فلزي متر ملګري ته واړوه. شور او کنځلې شوې. زه د خپلې ناکامې مینې په چورتونو کې ډوبه وم. ترنګ شو. موبایل ته مې د هارون بل تصویر راغی. جیټکه مې وخوړه. شیطان ته مې وکتل. هغه په تشه کوڅه کې تېز روان و. د لرګیو دړ ته یې ځان رسوه. دلته و چې سر مې کار وکه. ما ویل وی. دا خو غواړي په دړ کې له سترګو پناه په پېرۍ بدل شي. د دروغو قسمونه یې خوړل. د معشوقې خبره یې هم رښتیانه ده. دوئ خو له مینې کرکه لري. پسې منډه مې کړه. شیطان هم په ځغاسته شو. هه هه هه. د دړ په خوله کې مې ګیر که. لاسونه یې لکه چاینبر سره وو. ما ته د پیرالسبي لاسونه او له بارانه پټېدل رایاد شول. په خپلې کم عقلۍ غصه راغله. چترۍ مې ترې وغورځوله. بدن یې بیا ځغه هار وکه. وسونګېد. برګ شو:
– ای ای دا څه کوې؟ ترا وسه دې څه ویل؟ ما ته ماشوقه منتظره ده.
د لرګیو د دړ خاوند له سپین پټو څخه خوله وباسله:
– شابه شابه د نر لورې! ستا خبره څنګه نه منې؟ په دا یخ کې یې راچپه که! ویمه ښه یې وغربوه! دده پیر خانه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته په دکان کې هم خلکو خندل. نثار بیا زما د کار نتیجې ته منتظر شو. شیطان مې وجړ کوه. ما ویل:
– ما نشي غولولی! چې د هارون ځای ونه ښيې نه دې پرېږدم.
شیطان چیغه کړه:
– خوشې که مردار مخې! ویم خوشې که! زما قوم به دې ټوټه ټوټه کې...
باران نور هم تېز شو. د شیطان له بدنه داسې لوګي وختل لکه په سکروټو چې اوبه شیندې. هغه اوس په ټول قوت زورونه وهل چې تر ښېرې لاندې پټ شي. خو ما نه پرېښود. زګېروي یې ورو ورو په رمباړو بدلېدل. بالاخره یې په چیغو وویل:
– هو، هارون موږ تښتولی. ما مشرانو ته وسپاره. پرې مې ده!
– ورو غږېږه! راځه د ښېرې لاندې ټوله کیسه وکه!
هغه په نورستان کې د ملکانو د غونډې صحنه بیا ن کړه. خو ویل یې اوس له هارونه خبر نه یم. ما نه منله. هغه ټینګار کوه:
– رښتیا وایم. د اور په ذات قسم که خبر یم. زموږ له مشرانو پوښتنه وکه! خوشې!
دا ځل زما باور راغی. هغوئ په خپل ذات ناحقه قسم نه خوري. د شیطان لاس مې په قرآن کېښود. توبه یې وباسله، ورک شو. د دړ خاوند په دواړو لاسونو سر ونیو:
– وه پیره بابای! ددې بلاګانو نه مو وساتې!
دکاندارانو یو بل ته غېږه ورکړه. په باران کې ماته راغلل. نثار پرله پسې ککره خوځوله. ویې ویل:
– لورې! شیطان خدای وهلي دسې شیان ویل چې هر چا باور کوه.
– جنتي شې! هغه نو بل څه کمال لري؟
دا مې وویل په باران کې روانه شوم. ما باید تراتلسمې یا سوله راوستې وه، یا مې هارون له سیاسته باسلی و. دا خو نه کېدل، چې هغه له څورېدو بچ وای بیا به هم ښه وه. له خفګانه مې زړه ستوني ته راغلی و. زرګل هم خپل کوشش کوه. ویې ویل:
– خورې! ما په حوزه کې جنجال وکه. ما لې هارون خو پېری نده. بدن لري. لیدل کېږي. نیول کېږي. تاسې یې باید پیدا کئ!
خو ما په پولیسو کې دا وس نه لیده. د میزان په یوولسمه مخامخ د ابلیس کلاته ورغلم. هغه او شیطانان یې بنګېدل او خوځېدل، لکه د خدای ذکر چې کوي. زما شاته وچه کلکه کوچۍ له خوارې لور سره روانه وه. یو شیطان په منډه راغی. ویې ویل:
– زما مهربانه پاچا! کوچۍ سپین وزګړی راوستی.
ما په غټو غټو کتل. دوئ اوس خپل راز راڅخه نه پټوه. خو کوچۍ نه شیطان لیده، نه یې خبرې اورېدلې. ابلیس ورته په سوزېدلي غږ وویل:
– وه زما بچۍ! سپین وزګړی دې ناحقه راوستی کنه نو. زه د تاویذ شکرانه نه اخلمه.
د ښځې او لور سترګې ټپغې ټپغې وختلې. باور یې درلود چې پیر صیب وزګړی لیدلی نه دی. که ولي نه وي نو له غیبو څنګه خبرېږي؟ دواړه د پیر صیب پښو ته پرېوتلې. د مریضې د جوړولو غوښتنه یې کوله. ابلیس ښځې ته تعویذ ونیو:
– هه بچۍ! جوړول د الله لاس کې دي. موږ خپل بندګي کوشش کوو. څه، دا یې په مټې پسې وتړه!
ښځې او لور تعویذ په سترګو او شونډو ولګوه. په سینې پسې یې کلک ونیو، ووتلې. ابلیس ماته نزدې راغی. ویې ویل:
– ورشه دغه ښځې پوه که چې پیر السبي دروغ وایي!
مریدان پاڅېدل. عینکې یې لېرې کړې. د ټولو سترګې یو شان وې. تر موږ راتاو شول. زه نه وېرېدلم. ابلیس ته مې کړ:
– ته خو دروغ وایې نو. چې بنیاد مان یې نه مني بېله خبره ده.
–آپام پام پام! پیر صیب ته دروغجن مه وایه! غرقه به شې. خدای دې غرقه که!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو هررر وخندل. ابلیس مخامخ ولاړ و. مریدان لکه په اتڼ کې، تر موږ ګرد تاوېدل. ما سر وخوځوه:
– خیر! بالاخره به افغانان هم هوښیار شي.
– هههههه ګوره ګوره وایه خوله به دې خوږه وي.
– ښه څه! زه پوهېږم. هارون تاسره دی.
– وه لعنت په بنیادم! دی کنه نو. ما کله ویلي چې ندی؟ اختطاف کړی مې دی. ویم زندی کړی مې دی.
– اخ مه کوه! مه یې ځوروه! تاته یې څه ویلي؟ خوشې یې که!
– په سترګو قوماندان صیب! مګر د میزان په اتلسمه. په یو ولس نیمو بجو.
مریدانو بیا په زوره وخندل. زما وینه په جوش راغله. سا اخېستل مې تېز شول. خپل موبایل مې وښود:
– ای ای لعینه! پوهېږې په دې کې څه دي؟
– ستا بدرنګه تصویرونه. هههههههه
بیا د خندا شور جیګ شو. ما ابلیس ته د هغه خپل غږ چالان که. ومې ویل:
– دا مې اوس ثبت که. پولیسو ته یې ښییم.
– وی ادې! اله اله پټ مې کئ! وډار شو مه. ټرت! هههههههه...
زه د پولیسو حوزې ته لاړم. زاړه او ځوانان پراوړدو چوکیو ناست وو. غلي غلي پسېدل. زه مخامخ د حوزې د خېټور امر دفتر ته ننوتلم. هغه چوکۍ ته کږه تکیه کړې وه. پر مړاوو سپینږیرو یې سترګې برګې وې. یو تن ته یې ګوته ونیوله:
– ای هوښیاره! اسلمی خو ستا زوی دی کنه. اغه په کریکټ کې ټولې کوشې ته کنځلې کړي. تربیه د سې وي؟...
زه یې ولیدم. سترګې یې تنګې کړې:
– ته دلته چا پرېښودې؟ وځه! زه مصروف یم.
– امر صیب! یوه دقیقه! ما هارون پیدا که.
– ښه؟ کومه دی؟
– پیر السبي اختطاف کړی دی.
له امر سره خلکو هم وخندل. خو ما ورته په موبایل کې تصویرونه وښودل. ومې ویل:
– دا ګوره! سخت ظالمانه یې ځوروي. دا یې خپل غږ دی.
ټولو د ابلیس خبرې واورېدلې. سپینږیرو یو بل ته وکتل. امر ماته موسکی شو:
– ته دونه عقل نه لرې؟ موجرم کله ام په جرم اقرار نه کوي. ټوکه یې کړې ده. بل چا به اختطاف کړی وي.
– جنتي شې! ټوکه پکې چېرته ده؟ هغه نه ډارېږي. برالا وایي.
– داه! بیا وایي پولیس ظالمان دي. ښه دې سره څه کی؟ ای جلی! عقل لرې؟ اختطاف د یو مقصد دپاره کېږي. پیر صیب څه ضرورت لري؟ الله پاک دونیا او اخېرت دواړه ورکړي. د غریبو سره، د پولیسو سره، د محکمې سره، د هرچا سره کومکونه کوي.
– امر صیب! فکر وکه! هغه دونه پیسې د کومه کړې چې ټولې دونیا سره کومکونه کوي؟
– د هر ځایه چې یې کړې، کومک موهم دی.
– خدای ته وګوره! داسې مه وایه! نو که غل هم د خپل مطلب لپاره له چا سره کومک وکي شریف سړی شو؟
یو دم سپینږیري پاڅېدل. امر بېرته کېنول چې په حوزه کې د چا د وهلو اجازه نه شته. سترګې یې په ما برګې کړې:
– ای ای احمقې! ثبوت لرې چې پیرصیب پیسې غلا کړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه خدایه پاکه! غلا خو وړه ګناه ده. ما د اختطاف ثبوت راوړی دی.
– ته لېونی یې لېونی! ځه ورکېږه! نور په پیرصیب پسې مه غړېږه! ځان ام ګوناکاره کوې، موږ ام!
– نه نو، هاغه ثبوت چې شته نه یې منې، هاغه چې نشته غواړې یې. دا څنګه چل دی؟ مجبوره یم وزیر صیب ته لاړه شم.
– ځه ځه! ولسمشر ته خو لاړه شه! ورکېږه!
زه ووتلم. پوهېدم چې وزیر به هم همداسې جواب راکې. ژړا راغلې وه. د زرګل څنګ ته لاړم. هغه د دفتر ځینې سامان آلات په کڅوړه کې اچول. د جامو د تنهۍ په شان ګردې وړې سترګې یې راواړولې. ویې ویل:
– بس وبه منو چې تقدیر نه بدلېږي.
– وروره خدای ته وګوره غلی شه! زما کمزورۍ ته دلایل مه لټوه! زه دلته راغلم چې لږه آرامه شم.
– ښه نو ځان واچوه! زه دروازه بندومه. زر بېرته راځمه.
– نه کېنه بیا به لاړ شې! چې آسمانونو کې وم یوازې مې زړه نه تنګېده. دلته تنګېږي.
– دقه سې! چې بېرته لاړه شې چیشی به کې؟
هغه زما پر ناکامۍ باور درلود. ما ترې مخ واړوه. دې کې مې د هغه تش دفتر ته پام شو. ما ویل:
– ستا مامورین ولې کم دي؟ سامان ولې کور ته وړې؟
زرګل اسویلی وکه:
– پولیس شک لري چې د مولانا د پوډرو آوازه ما اچولې وه. تحقیق یې پیل کړی.
– ښه؟ څه یې ویل چې راډیو تړي؟
– راډیو خو پرېده! ماته تاوېږي، چې بندي مې کي.
– وی، تا د بچیانو لپاره څومره احتیاط کوه؟ ته په راډیو کې په ما پسې بدورد ووایه. زه نه خفه کېږم. مقصد ځان بچ که!
زرګل وخندل. زما مړوند یې ونیو. ویې ویل:
– خپله خوله به ماته کمه! بس ده! په وېره کې جوند نه کېږي. زه درسره یمه. اقه به کوو چې راته ښه ښکاري.
د هغه په سترګو کې کلک عظم معلومېده. پخوانی زرګل نه و. ما خپل مړوند ته وکتل. سور نه و. ومې ویل:
– جنتي شې وروره! الله دې په هېڅ میدان کې مه ماتوه! ښه دی چې تا لرم. که نه نو...
– که زما منې! یو وار پیرصیب ته په نرمه ووایه! ازمایښتي. نرمې او به هرې سوړې ته لار باسي.
– ته اوس هم ابلیس ته پیر صیب وایې؟
– عادت.
دواړو وخندل. ما ته هسې هم بله لاره پاتې نه وه. سبا بیا ورغلم. ابلیس په لوی سکرین کې د لوی تالار د ترمیم لاربښوونې کولې. ما یې تخت اول ځل ولید. جاه و جلال ته مې خوله وازه شوه. ابلیس مخ راواګرځوه:
– لعنت په بنیادم! د پولیسو لښکر دې څه که؟
ما د زرګل د لاربښوونو مطابق سترګې ښکته واچولې. ومې ویل:
– هیله کوم. هارون پرېده!
– اها، دادی اوس دې سمه لاره ونیوله.
ما د هغه سترګو ته ژور وکتل. عجیبه وه. نرمې خبرې آن په شیطان اغېزه وکړه. ابلیس ګوته ځمکې ته ونیوله:
– دلته د موقع پېژندل ډېر موهم کمال دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سر وخوځوه. غوښتل مې له دغې موقع ښه ګټه واخلم. ومې ويل:
– زه وعده کوم. نه به تا سره کار لرم، نه ستا شيطانانو سره.
ابليس د منني لپاره په سينه لاس کېښود. خو يو دم يې په سترګو کې لمبه وځلېدله. جدي شو. غږ يې جيګ که:
– ناوخته دی. موقع دې له لاسه ورکړه.
زما اميدونه بېرته تالاترغې شول. سينه مې له درده وپړسېدله. مخ مې سور شو لکه لمبو ته چې دې نيولی وي. ومې ويل:
– اوس څه وکم چې ته هارون پرېدې؟
– لځه ګډه شه!
زما ماغزه سرچپه شول. د ځان د کنټرول لپاره مې سترګې پټې کړې. ژوره سا مې واخېستله. ابليس په سکرين کې کارګر احتياط ته وبلل. ما ډکې سترګې پرانېستلې. هغه سر وخوځوه چې وايه! زما شونډې ورپېږدېدلې:
– اول هارون پرېده!
ابليس په خندا کې خپلو مريدانو ته مخ که:
– اوهوهوووو! دا خو هرکار ته تياره ده ای. مينه ام بد شی ده ولا. نه يې شرو کوو؟
ټولو بيا هرررر وهل. زه په ګونډو شوم. ما ويل:
– زاری کوم. هارون پرېده!
ابليس لا په زوره وخندل:
– ويش ويش بېچاره! اول چې مې درته ويل نه دې منله. اوس د جزا نه بغير لاره نشته.
– زما قبوله ده.
– څه شی؟ لځه ګډا؟ کېنه بابا! دا خو سات تېري ده. زموږ ښځې پکې ښه خوشاله دي.
– هرې جزا ته تياره يم. مړه مې که!
– ګوره ګوره! چالاکي ته ګوره! ستا سا د هارون په سا پورې تړلې ده. زه خبر يم، ښه؟
– ښه بله جزا راکه!
ابليس مخ مړاوی که:
– څه خير. تا ته مې لور ويلي. زړه مې نه کېږي. ته قراره کېنه! يوازې د هارون د غوښو شکول ګوره!
زما وينه وخوټېدله. زغم مې ختم شو. په منډه کې مې غږ که «لاس ورنه وړې خبيثه!» يو دم له چته او سپنيز قفس راپرېوت. له ابليس سره ټولو شيطانانو وخندل. ما د قفس په دروازه زور ووهه. خلاصه نه شوه. د کلا د لويې دروازې ساتونکي تل بنيادمان وو. ابليس څلورتنه را وغوښتل. په آرامه يې وويل:
– بچيانو! دا بېچاره لړه لېونۍ ده. دم مې کړه. انشاالله جوړېږي. په احتياط يې وباسئ چې ژوبل مو نکي!
ما چيغې وهلې چې دروغ وايي. دا ابليس دی. تاسې د شيطانانو نوکران يئ. خو ساتونکو په احتياط له قفسه وباسلم. د کلا له لويې دروازې بهر يې خوشې کړم. غمجن يې راپسې کتل. زما د زړه زور بېخي اوبه شوی و. سلګۍ مې ووهلې. په پښو کشولو مې د کور لار ونيوله.
د ميزان ۱۴مه شوه. د بي بي مهرو د غونډۍ په لمنه کې خلک کم ګرځېدل. له وروستيو تودو ورځو يې خوند اخېست. ماشومان پر پخو زينو کوزاو بر کېدل. په دې غم کې نه وو چې دنيا څو لوېشتې ده. ما د مرسل د کلانو څنګ ته تيخور ماشوم په غېږ کې ونيو. هغه خندل. له ما يې ټول غمونه هېر کړل. موريې د بوتل په اوبو لستونۍ مينځه. کيسې يې هم کولې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اسې مېړه مې بد ندی. خويندې يې شيطانې دي. الخ، ويمه په ژبو يې سرطان شين شه!
نورو ښځو وخندل. ما ويل:
– جنتي شې! د شيطانانو سره ګوزاره نه کېږي. تې ووځه! ځان ته کور جوړ که!
– اوح اوح، اسې ښه وايې. غوښې خو مې په نوکارو وشکوي. اسې شيشکې دي چې چې چې...
– وه! دا نو ولې؟ هم يې بد ايسې، هم دې وتلو ته نه پرېږدي؟
– دغه ده نو. اسې تا لکه چې واده ندی کړی؟
– جنتي شې! واده خو د دوو مينو يو ځای کېدل دي. د غمونو ورکېدل دي. د خوشاليو زياتېدل دي.
ښځو هررر وهل. ما شوم وډار شو. زه پوه نه شوم چې زما په خبرو کې د خندا ځای چېرته و؟ زرګل را ورسېد. ماشوم مې مور ته ورکه. له زرګل سره په پولو ګرځېدم. ښځو لاهم زما خبرې ته خندل. زرګل وپوښتل:
– څه خبره ده؟ دلته څه کې؟
– دا ځای ښه دی. وروره ته ودرې! له وښتانو دې زرک وغورځوم.
– ښه ښا. بېګا مې د خپلوانو واده و. ايوانان مې اوس ام امقلته دي. نن يې راولمه.
– واده و؟ بېچاره نجلۍ. په خوشالۍ يې راولي، په غم يې کېنوي.
– چيشی؟ ښه ښا! ناوې. امدقه سې شيطاني قانون ده. که الک اوښيار وي نو ښه. که نه خدای دې مل شي!
زموږ څنګ ته د ماشومانو تيږې په لاسو کې وې. لړم لړم نارې يې وهلې. ما زرګل ته کړ:
– ای وروره! تا ويل د ابليس نزدې کسان پېژنم.
– هو، قاضيان وو. سترې مشي ورسره لرمه. هههه، د شيطانانو سره سترې مشي لرمه.
– خير دی. دلته يې راغوښتی شې؟
– چيشي ته؟
– دلته د پټېدو ځای نشته. نيسو يې. د هارون پټه تې اخلو.
زرګل سر وخوځوه. د اوږې بيک يې په پوله کېښود. موبايل يې وويست. زه يې په غوږ کې وپسېدم:
– پوه نشي چې مادرته ويلي!
ټيليفون رخ شو. زرګل قاضي صاحب ته په ژوندی خپرونه کې د مېلمه کېدو بلنه ورکړه. ويل پر خلکو د تعليمي خپرونو اغېز څېړو. له هغې خوا جواب منفي و. ځکه يې بل ته زنګ ووهه. په پای کې يې بيک بيا اوږې ته واچوه. ويې ويل:
– د شيطان زامن دي. ته د خبرې سر واخله دوئ اخېر ته رسي. دواړو ويلې د ميزان تر اتلسمې وخت نه لرو. اخ اخ اخ!
د زرګل بيک لاندې پټې ته ولوېد. د ثبت وسايل تيت شول. موږ تېز کېوتلو. ما چارجر جيګ که:
– هه! دا جوړ دی. ښه نو، شيطانان زموږ مرګ ته منتظر دي. هی وروره! ما کله ناکامي ليدلې نه وه. سخت درد لري.
– خورې! اقه د بوټې لاندې بېټری راکه! خير ويسې! مالې دلته چې څوک ناکامي ونه ويني کاميابېدی نشي.
– پوېږم. فرق لري. ستاسې په ژوند کې کاميابي موهمه ده. زموږ، کار.
– مه يې برابروه! ستاسې بې غمه جوند ده.
– نه نه، کاميابي ښه ده. ژوند ورسره پرمختګ کوي. او موهمه داده چې خوشالي راوړي.
– اغه خوشالي په توپ وله چې په زړه چاودون راځي.
– نه وروره! يوازې د خوشالۍ د راتلو اميد په ډېر څه ارزي. دا ماته مالومېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نو بیا ولې خفه یې؟
– جنتي شې! غم دادی کنه، چې د هارون د موندلو امید نشته.
زړه مې وپړسېد. نور مې خبرې کولی نه شوې. زرګل بیک اوږې ته که. وبنګېد «بلا وه برکت یې نه و» هلته نزدې د ښځو غږ شو. هغوئ بچیان شړل چې لړم یې ټک نه وهي. خو ما شو مانو چیغې کړې چې را ووت. یو دم د تیږو باران شو. ما ته په شش درک کې د ابلیس کلا د لړمانو سوړه وبرېښېده. چو سته روانه شوم. ما ویل:
– ځم که کوم غټ شیطان ګیر کم.
– دقه سې! تا خو ویلې اغوئ نه وځي کنه. ودرې ودرې! زه درسره یم.
– نه پرېږده! که وو بیا درته وایم.
زه په شش درک کې د برق پایې ته پناه ولاړه وم. د کلا دروازې ته مې کتل. هلته غریبان له غټو او شتمن له وړو تحفو سره په قطار کې ولاړ وو. د شړېدلې واسکټ والا غوایه را وستی و. دلته مخامخ په دریم منزل کې چاغې ښځې جامې غړولې. غږ یې که:
– ای جینۍ! ځه! دلته مه دړېږه!
ما سترګې جیګې کړې. ښځې تېره تېره کتل. پوه شوم چې د بد فعلې نجلۍ ګمان یې کړی دی. ومې ویل:
– جنتي شې تروري! یو چا ته منتظره یم.
– هاو هاو، ریښتیا وایې. ځه دا کارونه بل چېرته کوه!
ما ویل «بنیاد مان دي نو. د یو کس په ګناه بل نیسي» حرکت مې وکه. له لېرې را تاوه شوم. د ښځې د کور لاندې ودرېدلم، چې ښکاره نه شم. شېبه پس یو ځښور ځوان ځنګ ته راغی. وبنګېد «ما ته ولاړه یې؟» ما تروه وکتل. ځوان پخ وهل. حیرانه وم چې د ښځو په ځورولو کې د دوئ ګټه څه ده؟ ومې ویل:
– وروره مه کوه! خلک بلدېږي. بیا ستاسې ښځو ته هم دا سې وایي.
ځوان خوله کږه کړه:
– سل مرمۍ خو یې وولم.
– څه شې؟ بل سل مرمۍ ولې او خپله؟
د ځوان سترګې له هوسه ډکې وې. موسکی موسکی کېده. ما شا کړه. خو هغه نه غلی کېده «ای ښایستې! سات به دې تېر شي» دې کې موټرسایکل راغی. له درز سره چیغه شوه. ما مخ وګرځوه. موټرسایکل والا وتښتېد. ځښور ځوان پروت و. له شکېدلې ځنګلې او زنګانه یې وینه تلله. خلکو جیګ که. ما په منډه له درملتونه ډیټول او پلستر را وړ. د ځوان په زخمونو مې ولګول. هغه زګېروي کول. له شرمه یې نه راکتل. ګوډ ګوډ روان شو. ما بیا مخ د ابلیس کلا ته که. غلې ولاړه وم. چې یوه پښنه به مې سترې شوه په بله به مې زور واچوه. سپینږیری بابا له کتاب فروشي څخه مخامخ راغی. ما ویل خیر! هغه په کمزوري غږ وپوښتل:
– تاسې تمامه ورځ دلته ولاړه یئ! څوک لټوئ؟
ما لنډ جواب ورکه:
– ژوند.
بابا یوه شېبه غلی و. سر یې وخوځوه:
– د ژوند په لټون کې ام جلا خوند دی.
هغه بېرته وګرځېد. په خبره کې یې څه وو. ما ته یې قوت راکه. په پښو مضبوطه ودرېدلم. مګر تر ماز یګره هېڅ پېښ نه شول. بالاخره لکه د ښتو او میرو ستو مانه د کور په لور وخوځېدم. د سېرښنا هوټل د تلاشۍ پخې ښځې ته مې کاغذې کڅوړه ورکړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هه ترورې! تازه مرخانۍ مې پيدا کړې. تاسې چې يې عُناب بولئ.
ښځې راته غاړې واچوله:
– وی، اله قوربان دې شمه! زه څونه ورېسې ګرځېدمه. ډېره زياته مننه.
– جنتي شې!
ما غوښتل تېره شم. ښځې له متې ونيولم. ويې ويل:
– ای لورې! ستا دا «جنتي شې» په ما دونه ښه لګېږي. هرکله درته دوعا کوم. خدای دې ښه مېړه او خوشاله ژوند درکې!
زه د زړه په زور موسکۍ شوم. سبا مې بيا د ابليس کلا څارله. له ځان سره مې ويل چې پاتې درې ورځې به هم دغه سې تېرې شي. اخېر هرڅه ختم. د هارون بې روحه څېره مې سترګو ته ودرېدله. زړه مې ډوب شو. د دريم منزل چاغه ښځه لاندې راغله. ماته وتورېدله. درملتون والا هم رابرګ شو. حوصله مې نه وه. روانه شوم. د سړي کمزوري غږ مې واورېد:
– لورې! دا ستا دپاره وايي. چې په بده پېښه وانه وړې. راځه دوکان کې کېنه! هغه ځای خوندي دی.
دا هاغه پېروني بابا و. چاغې ښځې او درملتون والا په غټو غټو کتل. موږ دکان ته ننوتلو. بابا راته چای راوړ. ويې ويل:
– چورت مه خرابوه! کرکه د ځينو يوازيني کمال دی. که يې بدلولی نه شو، د ضرر مخه خو يې نيولی شو.
ما مخ له کلا راوګرځوه. موسکۍ شوم. بابا زما څېرې ته ځير و. په ګوته يې په نښه کړم:
– ته ماته خفه ښکارې. د کوم لوی مشکل سره دې خپرې دي. ګوره! همت او حوصله د لاسه ورنکې!
– جنتي شې بابا! نه کېږي.
– کېږي. په کاميابۍ باور ولره!
– که د کاميابۍ امکان نه وي؟
– نه نه. په ياد لره! د ناکامۍ تر رسېدو پورې هره شېبه د کاميابۍ امکان شته.
يو ځوان دکان ته ننوت. کتاب يې وغوښت. بابا په الماری کې لټول پيل کړل. زما خيال ته هارون راغی. په دفتر کې به يې بې کاره وخت په مطالعه تېروه. دې کې مې د کلا مخ ته جيګپوړی شيطان وليد. يو دم روانه شوم. پښه مې له وړې الماری سره ولګېدله. کتابونه په ښويه غولي تيت شول. ما زر زر ټولول. خو سترګې مې په کړکۍ کې وې. بابا غږ که:
– لورې! زه يې کوم. ځه ځه! خدای دې کاميابه که!
زه تېزه ووتلم. شيطان په سپين پټکي کې پوخ مولوي ښکارېده. ما غوښتل په داسې ځای کې يې ګير کم چې له سترګو د پټېدو امکان نه وي. شيطان موټر ته وخوت. زه په ټکسي کې ورپسې وم. هغه په وزير اکبرخان کې رستورانت ته ننوت. لېږې کونج يې ونيو. څو د ضرورت په وخت کې د غټې ستنې پناه په پېړې بدل شي. ما ټول رستوارنت له نظره تېر که. اکثره خارجيان وو. د لارې د سر مېز ته کېناستم. له شيطان څخه دوو غټو چينايانو پناه کړې وم. ما ويل چې هغه کله بېرته وځي وبه يې نيسم. ناڅاپه يو ړيبرور کس زه له متې کلکه کړم. ويې ويل:
– پاڅې! راځه!
– جنتي شې! څه خبره ده؟
– شور مه جوړه! بيا درته وايم.
ما ويل زه درسره نه ځم. د خلکو سترګې راواوښتلې. ړيبرور يو دم په غېږ کې جيګه کړم. روان شو. ما ځان ترې خلاص که. په زوره مې ټېل وهه. سړی وار شو. په مېز ولګېد. په ځمکه ولوغړېد. تشې يې نيولی و. له درده يې چيغې وهلې. خارجيان په بيړه ووتل. دې کې پينځه ړيبرور پرما راوګرځېدل. شيطان اوس په پېړي بدل شوی و. لکه روانه سکروټه راغی. په ما يې وخندل. يو ړيبرور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

موبایل کې مولانا ته زما د نیولو خبر ورکه. دلته پوه شوم چې شیطان ماته دام ایښی و. ټوله ډله یوځای د رستورانت په دروازه وتلی نه شوه. زه یې منځ ته کړم. ما اول شاتني کسان په زوره ټېل وهل. وروسته مې مخکینیو ته ډیکه ورکړه. هغوئ یو پر بل ولوېدل. زه په منډه د ټکسي شترنګ ته کېناستم. ټکسیوان له یو کس سره خبرې کولې. ما په تېښته کې ورغږ که چې زه بیا درته ټلیفون کوم. هغه راپسې منډه واخېستله. ما په اکسلرېټر پښه ټینګه کړې وه. د هوایي میدان پر سرک تېزه روانه وم. شاته د مولانا کسان نه ښکارېدل. زه مکرویانو ته ننوتلم. موټر مې په یو پارکینګ کې ودروه. ځوان چوکیدار ته مې کیلي او پیسې ورکړې. هغه کله ما، کله پیسو ته کتل. له خولې یې غږ نه خوت. ټکسیوان ته مې غړیز پیغام ولېږه:

– جنتي شې تره! موټر مې د څلورم مکرویان د دریم بلاک چوکیدار ته سپارلی. خدای بردې نو مبېږې. وایې خله!

چوکیدار موسکی شو. زه ترې لاړم. شینوزاده روغتون ته ننوتلم. د شاه توت تر نیالګي لاندې پر کانکریټي چوکۍ کېناستم. څنګلې مې ورنونو ته تکیه کړې. مخ مې د ورغوو په کاسه کې کېښود. په فکر کې مې پو ښتنې ګرځېدلې «شیطان څنګه پوه شو چې زه کلا ځارم؟ بنستېپال د کومې لارې خبر شول؟ هغوئ دا پلان په ګډه سنجولی و، که بنستېپال یې استعمال کړل؟» دې کې چا له لاسه ونیولم. ما شېږ وهل. ماشومانو کټ کټ وخندل. دا د هارون خوریان اتل او زلما وو. زه هم په خندا شوم:

– وی قربان! تاسې شو خان دلته څه کوئ؟

اتل د دریم منزل په لور سر واچوه. په تندي پروت پیکی یې وښورېد:

– ابۍ مې ډاکټر له راوستې ده.

زلما ککره وښنډله. چوټې یې یوې او بلې اوږې ته شړک ورکه:

– دروغ، دروغ، دروغ. ما راوستې ده.

د دوئ دعوا شوه. هریو ځان د ابۍ غمخور باله. په یوبل یې وارونه وکړل. ما دواړه په غېږ کې ونیول:

– جنتي شئ! که داسې کوئ ابۍ خفه کېږي. په هغې دواړه ګران یئ. اوس ووایئ، چا راوستې ده؟

– مونږ دواړو.

نجلۍ هم زړه نا زړه ومنله. ما دواړه ښکل کړل:

– وینئ! تاسې هم خوشاله، ابۍ هم. په هغې څه شوي؟

زلما وویل:

– هارون ماما پسې خپه ده. ډېره، ډېره، ډېره خپه ده.

– په کومه کوټه کې ده؟

ماشومانو پاس د ښځو برخې ته بوتلم. خوبانه ترور په کټ کې پرته وه. زما په لیدو یې مخ لاګونجې شو. عایشې ته یې کړ:

– دا ماله مه پرېده، دا غویمه!

زه بېرته ووتلم. پر کانکریټي چوکۍ کېناستم. ما ویل «هارون تر ما په هغې ډېر ګران دی. زه روغه ګرځم. هغه ورپسې مري. کاش چې ما هم مور او پلار لرل» زلما په نازک لاس زما مخ ځان ته تاو که:

– ای تروره! غویمه ښه جینۍ ده که بده؟

د اتل سترګې بوټې راووتلې. په خپله وازه خوله یې لاس ونیو. زه موسکۍ شوم. ومې ویل:

– جنتي شې! دا بدې جینۍ ته وایي.

زلما زما په مخ دواړه لاسونه کېښودل:

– ته خو بده جینۍ نه یې، کنه؟ کنه؟ کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما شونډې ویتې او اوږې جیګې کړې. زلما پښې وترپولې:

– نه یې. نه یې. نه یې.

د اتل زړه تنګ شو:

– هاو. نده. پرې یې ده! اغه نه ګورې؟ غومبري یې تک سره دي. مریضه ده بېچاره ګۍ.

هغه ما ته راتاو شو:

– ترورې! د پیچکاري نه یربږې؟

له لاسه یې کشه کړم:

– راځه! زه ډاکټر ماما له ویمه چې شربت درکي. د سې مزه دار دی، لکه فانتا.

– جنتي شې! مریضه نه یم.

زلما وویل:

– ښه ښا، تا ام خپله ابۍ راوستې ده.

– نه، زما ابۍ نشته. زما هېڅوک نشته.

– خیر دی. مه خپه کېږه! زه دې ابۍ. اتل دې بابا. هیهیهیهي

اتل هم په خندا تائید کړه. غاړې یې واچوله. زما تبه ګرم شو. سترګو مې نم وکه.

پولیسو د سېرېنا هوټل شاوخوا ونیوله. برېتور قوماندان د مولانا له غوټ ربړور کس سره ننوت. د هرکلي په ځای کې خارجیان سره وښورېدل. د هوټل غومبرور منېجر د لاس په اشاره وښودله چې مشکل نه شته. پولیسو ټول هوټل تلاشي که. زه یې ونه موندلم. له دې ځایه مټک راډیو ته لاړل. زرګل ورسره کوټه په کوټه وګرځېد. ویې پوښتل:

– قوماندان صیب! پرښتې څه کړي؟

– هغې سرې وهلی. شاید مړشي.

– دقه سې! تاسې اشتبا کړې. اغه د سې جلۍ نده.

– هه، بېخي. اسماني پرښته ده.

– کمه ام نده.

د مولانا ربړور کس هغه ټېل وهه. سټډیو ته ننوت. زرګل سور شو:

– ای ای! تاسو د چا د ځورولو حق نلرئ!

ربړور کس یې خبرې ته ارزښت ورنه که. د لوېې ښیښې تر څنګ یې پرمېز د غږونو میکسر ولید. له لسګونو تڼیو څخه یې یوه تاوه کړه. زنګس شو. د لوېې ښیښې له لارې یې د ننه پر ګرد میز باندې مایکروفون ته وکتل. د میکسر تنۍ یې بېرته وڅرخوله. د مایکروفون زنګس ورک شو. له سټډیو څخه ووت. برېتور قوماندان ته یې د وتلو اشاره وکړه. هغه زرګل ته وویل:

– راځه!

– دقه سې! ما چیشی کړي؟

– تا ډېر څه کړي. خو اوس دې کور تلاشي کوو.

د زرګل په کور کې یې هم پیدا نه کړم. د مولانا کس په سپکو سپورو له دروازې ووت.

مازیګر د هارون سور چرګ د نرۍ کړکۍ له لارې لاندې تاکاوۍ ته کتل. غاړه یې اوږده اوږده کوله. هلته اتل وچه ډوډۍ او د اوبو بوتل شاته نیولي وو. د مېلمنو د کوټې تر څنګ پسخانې ته ننوت. ما ته یې لاس اوږد که:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هه ترورې دا واله! مه يرېږه! مور د کارتوني نه چل ياد کړی. څوک نه خبرېږي چې ته دلته يې.
ورسره سم زلما راغله. د بېنډيو قاب يې غلی راکه. ما خوراک ته ضرورت نه درلود. خو هغوئ خفه کېدل. دواړه مې په مخ ښکل کړل. ورته ومې ويل چې د ابۍ خيال وساتي. ماشومانو په ګډه سرونه وخوځول. هغوئ په موسکا تاوېدل راتاوېدل. زما پټ ساتل ورته لويه قهرماني ښکارېدله. بېرته پاس وختل. مور يې په پخلنځي کې لوښي مينځل. ابۍ يې په توشکه پرته وه. زګېروي يې ختل. زلما يې څنګ ته کېناستله. په ګونجې مخ يې لاس ور کېښود. خوبانۍ ترور خواړه وکتل. ويې ويل:
– تاسې نه وګرځمه! ما پرېدئ! ځئ مستي وکئ! شپه راځي.
اتل سر وخوځوه:
– مستي کوو کنه. هاو. خو ندوره مستي ده.
زلما په ټيټ سر هيهيهي کړ. له ابۍ څخه يې وپوښتل:
– تاله امږوږی راوړمه؟
– نه، نه يې شمه خوړی. دا زړه مې د سې بند دی بند. غټه تيږه پې ايښې ده.
زلما يې ګرېوان ته وکتل. لاس يې که. خوبانۍ ترور ونيوله:
– دا څه کې؟
– تيږه لرې کومه.
اتل کټ کټ وخندل. خوبانه ترور هم په هماغه تکليف کې موسکۍ شوه:
– نا، ويمه لکه تيږه چې پې ايښې وي. دوعا کوه چې هارون ماما دې راشي!
– ابۍ! ته مه خپه کېږه! ماما مې زمونږ پلار غوندې نه دی. راځي. ښا؟
د خوبانۍ ترور سترګې ډکې شوې. دا وخت د پښو ترپی راغی. هغې سر جيګ که. غفور ماما و. ويې پوښتل:
– وه سرېه! څه وشو؟ د زويکي مې پته ولګېدله؟
– هاو، پوليس وايي زر به يې کورله راولي.
– دروغ مه وايه!
– دروغ ولې وويمه؟
– ولې نېغ راله نه ګورې؟ نه نه. هاروني مې لاړو. بيا به يې ونه وينمه.
هغې ژړا شروع کړه. مېږه، لور او لمسيان يې په غلي کولو سترې شول. بالاخره يې سر کېښود. د پيشو مياو مياو راغی. د ماشومانو غوږونه څک شول. دواړه پاڅېدل. عايشې غږ که:
– جنګ ونکئ!
هلک په دهلېز کې د تاکاوۍ زينې ته ودرېد. نجلۍ لاندې راکېوتله. ما ويل:
– جنتي شې! تشو متيازو نيولې يم. څه وکم؟
زلما په منډه د مېلمنو د کوټې تشناب وکوت. هغه قلف و. مخ يې ما ته کړ:
– ته صبر! پرتوګ کې يې ونکې! ښا؟ ښا؟ ښا؟
ما ويل نه يې کوم. هغه په منډه پاس وختله. شېبه پس خور د وړور په اوږه د انګورو چېلې ته جيګه شوه. ژړا يې پيل کړه. مور او نيکه يې راووتل. وروځې يې بره لاړې چې څنګه ختلې ده؟ زه غلې د دهلېز ته جيګه شوم. تشناب ته لاړم. هلته غفور ماما زينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودله. لمسۍ یې کېناسله. ټول یو ځای کور ته ننوتل. غفور ماما ته لکه شیطان چې ویلي وي، د تشناب د دروازې لاستی یې تاو که. دننه زما زړه ودرېد. ماشومانو په غټو غټو یو بل ته وکتل. غفور ماما له لور څخه وپوښتل:

– دلته څوک دی؟ ادې دې ده؟

عایشې خوله ویته او سر کوږ که. دې کې له کوټې څخه د خوبانې ترور زګېروی راغی. عایشې اشاره وکړه چې مور مې په کوټې کې ده. اتل او زلما لا زیات وارخطا شول. غفور ماما په لاستې زور ووهه. اوږده پزه یې په ګوتو کشه کړه. لور ته یې وویل:

– دا د غم دړه دننه بنده ده. ته پیچتاو راوړه چې قولف خلاص کم.

عایشه روانه شوه. اتل یو دم په ژړا کوټې ته ننوت. هلته په توشکو وکولېده. نارې یې وهلې:

– اله ویې خوړمه. ویې خوړمه...

زلما حیران حیران وکتل. مور او نیکه یې منډه کړه. عایشې خپل د تور خال والا غومبرې په سپېړه ووهه:

– وی خدایه په زوی مې څه وشوه؟ اله صدقه دې شمه! چرته چرته؟ څه شي وخوړلې، څه شي؟

زلما له دروازې څخه جواب ورکه:

– پړانګ وخوړ.

مور یې تروه وکتل. اتل هم خور ته برګ شو چې څومره کم عقله یې. ژړا او کولېدو ته یې دوام ورکه:

– اله غومبسه ده. کمیس له مې ننوتله. اله زر کوئ!

هغوئ یې کمیس وباسه. هېڅ شی نه و. زه تاکاوی ته کېوتلم. زلما ولیدلم. له خندا شنه شوه. سمدلاسه کوټې ته ننوتله. د وروړ کمیس یې له مور څخه کش که. ویې ویل:

– غومبسه لاړه. ما ولیدله.

عایشه سسته کېناستله. غفور ماما له پیچتاو سره تشناب ته راغی. دروازه خلاصه وه. تندی یې ګونجې شو. زلما وویل:

– ته څنګه سړی یې؟ خلاصه او بنده دروازه نه پېژنې.

غفور ماما چورتي شو. عایشې خپلو اولادونو ته په شک وکتل.

د میزان په ۱۶مه غفور ماما د جمعې لمانځه ته روان و. سپینه ټوپۍ یې په سر کړه. خوبانې ترور ته ځیر شو. د هغې سترګې پټې وې. ستوني یې له زګېرویو سره غژس کوه. لور ته یې اشاره وکړه چې څنګه ده؟ د هغې سترګې ډنډ شوې. سر یې وڅنډه چې ښه نه ده. غفور ماما اسویلی وکه. لور یې دهلېز ته ووېستله. ویې ویل:

– بچې! چاره نیشته. څه چې د خدای رضا وي.

د لور مخ یې له ژړا سره ګونجې شو. له سترګو یې اوښکې وڅڅېدلې. سلګۍ یې ووهلې. خو غبړ یې نه باسه چې ادې یې وا نه وري. غفور ماما له ډکو سترګو سره د لور پر اوږه لاس کش که. ویې ویل:

– مونږ باید هر حالت له تیار اوسو!

د عایشې سلګیو زور واخېست. سرې په غېږ کې ونیوله:

– بس بس! ته دسې مه کوه نو! ادې له زړه ورکه! زه به مونځ وکم. که خدای د دغې جومې له برکته ورحمېږي.

ما د خوبانې ترور زګېروي اورېدل. د شینوزاده روغتون ډاکټره رایاده شوه. هغې ویل داسې ناروغ یې اول ځل لیدلی دی. معاینات یې سم دي. خو فشار یې په یوه دقیقه کې ټیټ وي، بله کې جیګ. که نن سبا کې یې زوی پیدا نه شي مري.

ما ښام په تاکاوی کې ګرځېدم. له ځانه مې کرکه کېدله. هېڅ لاره مې پیدا نه کړه چې بنیادمان ابلیس وپېژني. که نه، هارون به تر اوسه بندي نه و. دلته و چې د الماری په ښیښه کې مې ځان ولید. رڼا یې کوله. ما ویل بس پیدا مې کړه. تر اوسه مې بنیادمانو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خوله ویل چې هغه ابلیس دی، دا ځل په عمل کې ثابتوم. که ضرورت شو وبه ښییم چې زه هم آسماني پرښته یم. هو، د پرښتو قوتونه به مې لاړ شي. عادي بنیادم به شم. خو په عوض کې به غورځنګونه سوله وکي. د ابلیس پا چاهي به ختمه شي. هارون به را خلاص کم. تقدیر به یې بدل شي. د خپلې مینې په زور به د هغه په زړه کې هم مینه پیدا کم. اخېر به دواړه یو ځای شو. دا پلان را ته بالکل کامیابه ښکارېده. سمدلاسه مې ټلیفون وکه. د سپرېنا هوټل منېجر وروستی ماډل آیفون له جېبه وویست. وروستي ماډل لنډکروزر ته ننوت. دروازه یې پورې کړه. د ښار شور ورک شو. له خندا سره یې غومبري لا وپړسېدل. ویې ویل:

– وه په خیر! په خیر! پرښته جانې څنګه یې؟

ما په ټیټ غږ جواب ورکه:

– جنتي شې تره! ښه یم. ته څنګه یې؟ لورکۍ دې ښه ده؟

– شوکر شوکر. ستا مشورې کار وکه. لانجې یې پرېښودې. اوس د مېړه سره خوشاله ده. ټول درته دوعا کوو.

ما په زړه کې ویل «کاش چې هارون زما مشوره منلې وه» د منېجر غږ راغی:

– ته چېرته یې؟ زموږ سودا ده. پولیس راغلي وو. ستا کوټه یې وکتله.

هغه ټول جریان ووایه. ما اسویلی وکه:

– څه ووایمه تره؟ ناحقه په لانجه واوښتم.

– زه ام پوه شومه. اوس خبره حل شوه که نه؟

– کوشش کوم. ما ویلې نه کېږي چې د غورځنګونو مشران او پیرصیب مېلمانه کئ؟

منېجر په چورت کې د غټو غومبرو مخ کوږ ونیو. زه یې په چوپتیا پوه شوم. ومې ویل:

– نه نه، مصرف یې په ما. خو هغوئ باید فکر وکي چې تاسې د لور د واده ډوډۍ ورکوئ.

– د واده نه خو ډېر وخت تېر دی. ښه خیر، کوم زېری دی که څنګه؟

– همدا اسې یې وبولئ.

– هههه ماته یې ام نه وایې؟ ښه څه وخت یې راوغواړم؟ څو کسه؟

– سباته. د غورځنګونو د اجرایوي شورا غړي او پیرالسبي. ټول به شل پینځه ویشت کسه شي.

– په سترګو. اسې ام پیرصیب سبا راځي.

– جنتي شې! په تالار کې یې کېنوئ، ښه؟ کمرې باید چالانې وي. بیا یې تلویزون ته ورکوو.

هغه د موټر کیلي تاوه کړه. د اینجن د چالانېدو غږ شو. منېجر وویل:

– بې غمه شه! زموږ کمرې کله ام نه بندېږي.

سهار مې ترکړکۍ ولیدل چې غفور ماما ووت. د پیشو په غږ مې ماشومان وبلل. قرآن شریف مې ترې وغوښت. اتل یو ټوک له الماري څخه واخیست. تاکاوۍ ته کېوت. عایشه ورپسې غلې غلې روانه وه. زما په لیدو یې جیټکه وخوړه. شاته لاړه.

ماشومان پاس دهلېز ته وختل. عایشې په پخلنځي کې ځان مصروف وښود. زلما ماته اشاره وکړه. زه غلې له کوره ووتلم. کله چې غفور ماما راغی، عایشې ورته کیسه وکړه. اتل غوږ نیولی و. نیکه یې مورته برګ شو:

– تا به راله ټلیفون کړی و. بلا وهلې وې؟ ښه ځا، بچي مه پویوه! اغه مرداره بیا راځي.

– نه، چې بیا دسې ونکي.

– ودې کي! مونږ به اغه بې حیا ونیسو. ښه وال به ورکو.

غرمه په سپرېنا هوټل کې د غورځنګونو کسان بېلابېلو مېزونو ته ناست وو. یو بل ته یې نه کتل. د تود سوپ قاشقې یې له غاښونو سره کرپېدلې. لکه دښمنان چې هره شېبه د بدې پېښې امکان ویني. ابلیس وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بچيانو ! سياست بهر كوئ ! دلته د خوښۍ خبره ده.
ټولو غېږې ورکړې. خنداګانې شوې. زه د دروازې شاته غلې وم. د ډوډۍ په پای کې ډاکټر دقيق د مېلمنو مخ ته ودرېد. نوی ماډل آيفون يې منېجر ته ډالۍ کړ. مولانا لپټاپ راوړی و. ما ويل لباسې دونيا ته ګوره! غريب چې ورته ضرورت لري ولاکه يې په سترګو وويني. مګر شتمن ته د لسم ډپاسه يو ولسم ورکوي. د ابليس وار شو. هغه مخ ته ووت. د سرو برابر سيټ يې ورکړ. زه د غه وخت ته منتظره وم. تېزه ننوتلم. د ټولو سترګې را واوښتلې. ډاکټر دقيق او مولانا خو داسې کټل لکه د پېريو ورکه چې يې موندلې وي. ابليس موسکی و. زه سيخ د هغه څنګ ته لاړم. له متې مې کلک ونيو. مخ مې نورو ته واړوه:
– جنتي شئ! ما تاسې ته ډېر وويل چې دا ابليس دی. تاسې نه منله. اوس به در ته ثابته کم.
د غور ځنګونو د کسانو خولې وازې وې. د پيريانو په بڼه شيطانانو لمبې وکړې. هاغه چې د انسان په بڼه وو په عينکو کې يې اور وځلېد. د هوټل منېجر له ډاره لېرې ودرېد. ما د ابليس عينکې کش کړې:
– وګورئ! د سترګو ګاټې يې منځنی تور خال نلر...
ابليس ته په کتو مې خبره په خوله کې وچه شوه. د هغه سترګې سمې دمې وې. ډاکټر دقيق وپوښتل:
– ښه نو څه خبره ده؟
د ټولو شور جيګ شو. د تورو عينکو شيطان غږ کړ:
– توبه وباسه! په پير صيب تومت مه وايه! په دوزخ کې به وريته شې!
زما وار پار خطا شو. ما ويل:
– نه نه، لينزونه يې اچولي. صبر صبر! د شيطان جامې په ځان پسې نښتې وي.
کله چې مې چپنه کشه کړه. هغه هم په لاس راغله. هکه حيرانه شوم. ابليس موسکی و. نورو ته يې مخ کړ:
– بچيانو! دا وايي چې جامې په چا پسې نښتې وي اغه ابليس دی.
هغه زما ټيکری کش کړ. په اوږو پسې مې کلک و. ويې ويل:
– وينئ؟ ابليس څوک شو؟
ټولو ويل همدا ده. ما غږ کړ:
– نه نه، زه آسماني پرښته يم. زمو ږ هم جامې نښتې وي. بدن مو رڼا کوي. اوس يې درښيم.
ما څراغونه مړه کړل. مګر بدن مې رڼا نه کوله. اول ځل مې ولړه او تنده احساس کړه. پام مې شو چې د پيريانو په بڼه شيطانان هم نه وينم. د مولانا سترګې رډې رډې راوتې وې. له ګنجي سر څخه يې جالۍ خولۍ کش کړه. وبنګېد «جزاک الله! خوسې خو دونه نازکه نه ده. ای د بختور په نصيب به آسماني پرښته وي» ډاکټر دقيق وپسېد «اغه زه يم» مولانا وخندل. ډاکټر دقيق بيا وپسېد «وبه ګورې بچو» ما ويل «وه خدايه! دوئ خو منلې ده چې آسماني پرښته يم. نو ولې را سره نه درېږي؟» څراغونه مې بېرته ولګول. له دستکول څخه مې قرآن را وويست. ومې ويل:
– صبر صبر! زه دا درغجن پير ته قسم ورکم، بيا مالومېږي.
د انسان په بڼه شيطانان لېرې شول. ابليس هم شاته لاړ. زه خوشحاله شوم چې اوس مې راګير کړ. ابليس وويل:
– بچيانو! ويې نيسئ! دا موږ ټول ګوناکاره کوي. په قرآن شريف ناحقه قسم ورکول څو نه عذاب لري؟
بنيادمانو زه کلکه کړم. ما زور ووهه. پخوانی قوت نه و. وارخطا وم. د هارون د بچولو اخيري چانس له لاسه وته. عذر مې وکه. ما ويل په دې کې ستاسو هم ګټه ده. مګر نه، خوشې يې نه کړم. نور نو مې زړه بېخي اوبه و. صعف راته. ابليس مولانا ته کړ:
– الکه دا جينۍ در وله. د الله بنده ګان له دې عذابه خلاص که!
ډاکټر دقيق لکه ما شوم بېروس شو. مګر مولانا په منډه د ابليس لاسو نه په سترګو ومښل. کسانو يې زه موټر ته وخېږولم. زما پښې سستې وې. ما ويل اوس به وولېږم. سترګو ته مې خوبانه ترور ودرېدله. ما ويل هغه به تر هارون مخکې مړه شي. د نورو به يې څه حال وي؟ تر څو د مولانا کسان موټر ته ختل ما د هوټل د تلاشۍ ښځې ته مسېج وکه. اول د ابليس د موټرو کاروان له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوټله ووت. ورپسې ډاکټر دقیق و. کله چې د مولانا وار شو، د هوټل د امنیت قوماندان ودرول. د مولانا ټول ساتونکي د هوټل په قوماندان ورغلل. مګر هغه صبر ته بلل. دروازه یې نه خلاصوله. بالاخره مولانا خپله کېوت. قوماندان ته برګ شو:
– وه الکه ای! خوسې که لاره خوسې که! اجل دې راغلی ده؟
قوماندان د دروازې له ورې دریځې بهر وکتل. بېرته یې مخ راوګرځوه:
– وبښئ مولانا صیب! بهر مشکوک موټر و. اوس اغه لاړ. ځئ! ځئ! په خیر لاړ شئ!
کله چې هغوئ موټرو ته وختل زه نه وم. هرې خواته راپسې تیت شول. د تلاشی ښځې زه د هوټل له جنوبي دروازې وباسلم. په فروشګاه کې د خلکو په ګڼې ګوڼې ورګډه شوم.
زما له تېښتې ابلیس خبر شو. د سرو زرو او قیمتي تیږو په شانداره تخت کې وښورېد. وغورېد. پاڅېد. وګرځېد. د ایشېدونکو جوسو بوتل یې په سر واړوه. له ښکرونو او تاج څخه یې لمبې ختلې. ویې ویل:
– لعنت په بنیادم! ځان ته د میلیونونو خلکو رهبران وایي. یوه ښځه سمبالولی نه شي. شوده ګان!
چاغ وزیر خپله ځوړنده خېټه په دواړو لاسونو وسولوله. سر یې په تعظیم ټیټ که:
– زما ګرانه پاچا! بنیادمانو ته همداسې رهبران ښه دي.
– دا خو ده. ښه نو، تاسې ورته د پرښتې ځای وښیئ چې بېرته یې ونیسي!
– سخته ده. د اغې د بدن ځلا ورکه شوه. زموږ کسان یې پیدا کولی نشي.
ابلیس وپشېد. وګرځېد. د سکروټو په شاهانه کوچ کې کېناست. ویې ویل:
– دا ستا وظیفه ده. ته خو پوهېږې، د اور عالي ذات ته صادق کسان چې وظیفه نشي کولی په خپله استعفا کوي.
– باید یې وکي! مهربانه پاچا! د هوټل ویډیو مو په تلویزونو کې خپره کړه. اول خو خلک پرښته وژني. که نه و، زموږ د نېټ پاڼه ټول افغانان ګوري. هلته مو هم ولیکل چې د هارون پل موندل شوی. پرښته خامخا خبرېږي. تماس نیسي.
– ډېر ښه! یره کندو! په خېټه کې دې غول دې، په سر کې ګُل.
دواړو په زوره وخندل. په بازار کې هم ټول شیطانان له خندا شنه شول.
ماسپښین زه ځوړنده پړنده د غفور ماما کور ته ننوتلم. زلما د تاک تر چېلې لاندې له نانځکې سره غږېدله. اتل په تار پسې موټرګی کشوه. وارخطا راغلل. دننه د عایشې غوږونه څک شول. د کړکۍ له شنې پردې یې وکتل. ما غوښتل د هارون په ورکېدو کې خپله ملامتیا ومنم. بیا ورته پربوځم، چې غفور ماما او خوبانه ترور په وهلو وهلو راباندې زړه یخ کې. دا یوازینۍ نیکي وه چې ما کولی شوه. خو ماشومانو تاکاوۍ ته کشولم. د څو شېبو لپاره ورسره کېوتلم، چې خفه نه شي. هلته په دهلېز کې اوږده وغځېدم. ستوماني مې پلمه کړه. دې کې پاس غفور ماما سودا راوړه. عایشې سمدلاسه وویل:
– اغه شرمېدلې راغله. لاندې د ماشومانو سره ده.
– وه لېونۍ! تا نو بچیان ولې پرېښودل. خلکو تلویزون کې لیدلې ده. وایي ابلیس دی. اله زرکوه راځه! چې څه پې ونکي.
ماشومانو هم واورېدل. زه یې پټه کړم. غفور ماما په تاکاوۍ کې د مېلمنو کوټه وکتله. بېرته ووت. زلما وپوښتل:
– بابا! پیشو لټوې؟
– هاو، غټه پیشو.
– دلته نیشته. ځه! بره لاړ شه!
هغې د غفور ماما غټ لاس ونیو. د زینې خواته یې کشوه. نیکه یې سترګې برګې کړې:
– خوشې که جینۍ! وال درکوم.
زلما ووېرېدله. غفور ماما تشناب خلاص که. وروسته پسخانې ته ننوت. زه یې د بسترو تر څنګ ولیدلم. سسته ناسته وم. هغه غاښونه وچیچل. له لاسه یې کشه کړم. په څټ کې یې سپېړه راکړه:
– هی د شیطان ذاته! ما ویلې چې ته ولې دونه رذیله یې؟ اوس پوه شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه زانګېدلم. خو غږ مې نه کوه. د غفور ماما سترګې تکې سرې وې. ټول لړزېده. بيا يې وارونه وکړل:
– اح، اح، وخوره ابليسه! زوی خو دې راله ورک کو. اوس مې مسيان نه پرېږدې؟
عايشې غږ که:
– هی مرداري! هی خدای دې مړه که!
هغې مې مخ ته سپېرې ونيولې. لاسونه يې د پلار غوندې درانده وو. په سترګو مې تياره شوه. ماشومانو په ژړا مور او نيکه کشول «مه کوئ! مه يې وهئ!» ما د زړه په زور وويل:
– جنتي شئ! ما وبښئ! زه تاسې ته ملامته يم.
غفور ماما او عايشې پرله پسې وارونه کول. سا يې سوزېدله. د زينې په لور يې ټېل وهلم. غفور ماما کړ:
– ځه چې حوزې ته يې وسپارو! چې نور وراني ونکي.
اتل يو دم په زينه بره منډه کړه. ويل که خوشې يې نه کئ ما به هم ونه وينئ. زلما هم ورسره ملګرې شوه. عايشه وويرېدله. پلار ته يې غذر وکه چې ما پرېږدي. زه کوڅې ته ووتلم. کړه وړه روانه وم. ټيکرې راپسې کشېده. نه پوهېدم چې چېرته ځم. ماشومانو راپورې خندل. اتل او زلما هريو ته ډيکه ورکوله. مګر هغوئ نه تلل. زه ډېوال ته تکيه کېناستم. موبايل ته مې زنګ راغی. ما له چا سره غږېدل نه غوښتل. اتل مې موبايل له جېبه وباسه. زرګل و. د هوټل ويډيو يې په ټلوېزون کې ليدلې وه. اتل ورسره وغږېد. د کوڅې خلک ورو ورو راټولېدل. بد بد يې راته کتل. چا ويل وژنو يې. چا ويل دولت ته يې سپارو. دې کې زرګل ورسېد. ما ته يې په شا سپېرې راکړې. ويل موټر ته وخېژه چې حوزې ته دې بوځم! خلکو آفرين وو ايه. هغه په خوشحال مينه کې خپل کور ته بوتللم. زما په ليدو يې دواړه بچيان مور ته وتښتېدل. زرګل په دويم منزل کې سرو توشکو ته اشاره وکړه:
– ته کېنه زه راځمه!
له ډېوال څخه يې د پلار د ځوانۍ تصوير برند برند کتل. په اول منزل کې يې ښځه سره او شنه کېدله:
– ما تا ته ويلي نه وو؟ دا غم دې چيشته راوستی ده، آ؟ ما خو د اوله پېژندله.
د ماشومانو په سترګو کې انديښنه وه. ګوتې يې مروړلې. زرګل برګ شو:
– غلې جلۍ! دا خبرې پرېږده! لږه د مستو اوګره وکه چې ځان يې درد کئ! اله زر کوه!
– اوح اوح اوح! پير يې راغلی ده. دسې منډې وهې. خاورې به ورکمه.
– لاحولو ولا! نه کنه، دا د خدای نازولی مېلمه ده. ما او تا غوندې خلک يې د پښو خاورو ته نه رسېږي.
– ښا! ما غوندې ښځه يې د پښو خاورو ته نه رسېږي آ؟ زه به اوس ددې ابليسې خو ښه شمه.
هغې زينې ته حرکت وکه. ماشومان وسونګېدل. زرګل ښځه کلکه ونيوله. ټېل يې وهله:
– ته په خبره نه يې؟ دا ټول دروغ دي. چې اوګره نکې مه يې کوه! لانجې ام مه جوړوه ګوره!
د ښځې سور مخ په ژړا ګونجې شو. زرګل ما ته يو ګيلاس ايشېدلې اوبه راوړې. ما په ګنګسوالي کې وويل:
– جنتي شې! ځان ته مشکل مه جوړوه! زه وځمه.
– دقه سې! څوک دې پرېږدي؟ هه دا وسکه! پسته د مستو اوګره راوړمه چې ځان دې ټکور شي.
زما ايله اوس اوښکې راغلې. د هوټل کيسه مې پيل کړه. لاندې د زرګل ښځه په موبايل کې وپسېدله:
– د پوليسو حوزه ده؟... مالې اغه ابليسه چې تاسې يې لټوئ زمونږه کره پټه ده... نه نه، پرښته.
پاس زما په لاس کې د ګيلاس اوبه تو مرې شوې. زړه مې له هرڅه موړ و. زرګل ته مې وويل:
– جنتي شې! سبا اتلسمه د ميزان ده. هرڅه ختم دي. هسې مې تاسې په تکليف کړئ. وبښئ!
ما ته نور هېڅ شي ارزښت نه درلود. ما ويل چې مرګ زر راشي، چې له دغو غمونو خلاصه شم. زرګل سر وښوړه:
– ايچيشی ختم ندي. ته دا خبرې پرېږده! د محمد سمير په نوم يو چا د هارون جای ليدلی ده. پسې ځو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په موبایل کې مسیج را وښود. زما سترګې رڼې او سا اخېستل تېز شول. او به مې وسکلې. بدن ته مې د قوت راتګ احساس که. ما ټلیفون وکه. اول مې ژوره سا واخېستله، بیا مې وپوښتل:

– جنتي شئ! تاسې سمیر خان یئ؟

– بلې بلې! امر وکئ!

– تاسې لیکلي چې د هارون ځای مو لیدلی. دا رښتیا ده؟

سمیر چا ته وپسېد «صیب! پیدا شوه. څه ورته ووایم؟» هغه سړي هم په ټیټ آواز وویل «سبا لس بجې. غازي سټېډیوم» ما واورېدل. خو د سړي غږ مې ونه پېژند. سمیر له ما وپوښتل:

– تاسې څوک یئ؟

– زه؟ زه یې خپلوانه. څنګه رښتیا ده که نه؟

– بلې هو.

– هارون چېرته دی؟

– امدلته نزدې.

– بندي دی؟

– نه.

– نو ولې کور ته نه راځي؟

– خپله نه غواړي.

– دا څه وایې؟

– نه پوېږم. اوس مازیګر دی. زه لرې یم. سبا سهار لس بجې غازي سټېډیوم ته راشئ! هرڅه به خپله وګورئ.

ټلیفون بند شو. نور زنګ نه تېرېده. زه په کوټې کې وګرځېدم. سا اخېستل مې سخت وو، لکه سالنډي چې لرم. سبا به وروستۍ ورځ وي. یا به دواړه مرو، یا به بچېږو. خدایې مې زړه وشو چې زرګل ته د هارون تصویرونه وښییم. هغه په سلګو سلګو وژړل. د پولیسو د موټرو غږ شو. دروازه وټکېدله. د زرګل ګردې وړې سترګې بې واره وڅرخېدلې. زما هم زړه وښوېږېد. ومې ویل:

– جنتي شې! زه باید سبا حتمن سمیر ووینم.

زرګل سر وخوځوه. تېز د بلې خوا کړکۍ ته لاړ. ما ته یې لاندې دېوال وښود:

– په دقه جای اقه بام ته تلی شې؟

ما وکتل. دېوال ټیټ او نری و. دروازه پرله پسې ټکېدله. در به هار شو. پولیس په دېوالو واوښتل. دروازه وازه شوه. زرګل تېز حویلۍ ته کیوت. له خېټور قوماندان څخه یې د تلاشۍ لیکلې اجازه غوښتله. هغه د سپېږو وارونه وکړل. ښځه یې په منډه ورغله. په عذر یې وویل چې مېړه مې مه وهئ! قوماندان شاته شو. لاس یې کوټو ته ونیو:

– راوباسه! پرښته راوباسه!

– دقه سې! پرښته چېرته ده؟

– لرې ورک شه! رېند رېند مه کېږه! موږ خبر یو چې دلته ده. زر کوه!

قوماندان یې ښځې ته وکتل. زرګل پوه شو چې هغې خبر ورکړی. ویې ویل:

– ښه ښا. اقه پرښته؟ یو ې دیقې ته راغلې وه. بېرته لاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې یې دویم منزل ته نظر واچوه. قوماندان پاس وخوت. د زرګل رنګ زېړ شو. مګر زه د کړکۍ له لارې تبنتېدلې وم. هغه د هوسایۍ سا واخېستله. قوماندان په مخابره کې د کابل ښار له حوزو وغوښتل چې زما د نیولو کوشش وکي. د حویلۍ په دروازه کې یې زرګل او ښځې ته وویل چې سبا هر ومرو حوزې ته ورشي. ټول پولیس ووتل. زرګل د ځراغ په رڼا کې ښځې ته کړ:

– ښه ځا! دا ما پرښتې ته جای ورکړی. ته مې پولیسو ته سپارې؟

– نه، ما اغه شیطانه بندي کوله.

زرګل سر وځنډه. ویې ویل:

– چې په ما باور نلرې نو بیا ولې راسره جوند کوې؟

زرګل طلاق ته اشاره کوله. د ښځې رنګ پک والوت. له ډک ستوني یې غبږ ووت:

– ما چې اغه ولیدله په سترګو مې شپه شوه. په ځان نه یمه پوه شوې چې چیشی کومه.

– دقه سې! پوېږې؟ اول وار دې په خپل واده پښېمانه کړمه.

ټکسي د غازي سټېډیم د دېوال ځنګ ته ولاړ و. ما له نیمکښې ډالې کتل. د غټ انار په اندازه لوډسپیکر مې په لاس کې و. ټکسیوان د ډالې ځنګ ته ورو ورو غږېده «ای اروې؟ په ما پیرصیب بې ایسا به ګران ده. اتې که بل ځوک و خبره مې ورختموله. مګر ستا د برکته خو مې زوی پوډر پرېښو دل. غم مکوه! سبا هم په سرو لمبو کې کومک ته درځم. اتې نو زموږ لارې بېلېږي! ای نه ځو؟ چې پولیس رانسي» یو ساعت پس همدا ټکسي د غفور ماما د کور له دېوال سره جوخت ولاړ و. کوڅه ځای ځای ځراغونو روښانه کړې وه. زه چټک د موټر سر ته وختلم. په دېوال واوښتلم. غلې تاکاوۍ ته کېوتلم. میاو مې که. اتل او زلما یو په بل پسې راغلل. زما لیدو ته خوشحاله شول. ما د ابۍ پوښتنه وکړه. د دواړو سترګې ډکې شوې. اتل وویل:

– مړه کېږي.

– خدای دې نکي! تاسې پاس لاړ شئ! زه به د غفور ماما نمبرې ته زنګ ووهمه. تاسې به موبایل ابۍ ته ورکئ!

هغوئ سرونه وخوځول. اتل په تګ کې وپوښتل:

– ته ورېږې یې؟

– جنتي شئ! زما غم مه کوئ! ځئ نو چې ځوک پوه نشي!

هغوئ وختل. موریې لمونځ کوه. نیکه یې خبرونه اورېدل. زلما یې ټلېفون غلی له جېبه وباسه. هغه کلک ونیو. زلما وویل:

– لږ ګېم کومه ورېیه!

– غلې شه جینۍ!

– زه تا باندې ګرانه نه یمه.

– هاو، نه یې. ځه!

– ځه، تا بابا نه کومه!

نیکه یې متوجه شو. له تلوېزونه یې مخ وګرځوه. اورېده پزه یې په ګوتو کشه کړه. ویې پوښتل:

– څه خبره ده؟

زلما موبایل بیا کش که:

– ګېم کومه ګېم. په خبره نه پوېږې؟

نیکه یې موسکی شو. موبایل یې خوشې که. زلما تر لږ ګېم وهلو وروسته د هلېز ته ووتله. په زوره یې وټوخل. دا وخت ټلېفون وترنګېد. هغې لوډسپیکر ووهه. ویې ویل «ښه ښا ابۍ ته یې ورکومه» موبایل یې ور وړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هه خبرې وکه!
خوباني ترور په سختۍ سترګې خلاصې او مخ تاو که. له زګېروي سره يې وپوښتل:
– څوووک دی؟
زلما يې ټليفون په غوږ پسې ونيو. ما په ټيټ غږ وويل:
– تروري! سترګې دې روښانه! هارون جان مې پيدا که.
د هغې د مخ ګونجې ارتې شوې:
– وی هاروني مې! چرته دی؟ چرته دی؟ ته يې څوک؟
عايشه په منډه د مور څنګ ته راغله. د غفور ماما هم پام شو. تلويزون يې بند که. ما ويل:
– پرښته بدبخته يم.
زما د نوم په اورېدو غفور ماما په سږمو کې وپشېد. د خوبانې ترور بدن سست شو، پرېوتله. ويې ويل:
– دروغ وايې. تا کنچنۍ پېجنمه.
– جنتي شئ! زه رښتيا وايمه...
غفور ماما ناري کړې:
– تاله ما ندي ويلي چې مونږ نه لرې ګرځه! قسم چې دا وار دې وجنمه!
هغه د زلما په لاس کې ټلېفون بند که. يوه شېبه چوپه چوپتيا وه. زلما وبنګېدله:
– خپله يې پيدا کولی نشي. بل څوک پرېدي نه.
– چوپ!
د غفور ماما په چيغه ټول شټ وهل. عايشې په احتياط وويل کاش چې د هارون ځای يې ښودلی و. غفور ماما برګ شو «عقل لرئ؟ تاسې اوس ام په شيطان باور کوئ؟» خوبانې ترور غږ که:
– دا زړه مې دسې سولېږي راسولېږي. څه شی نيشته چې ويې خورمه؟
پس له څو ورځو د هغې اشتها پيدا شوه. پلار او لور بيا يو بل ته وکتل. عايشې منډه واخېستله چې ډوډۍ راوړي.
ما له ملا اذانه عبادت کوه. اته نيمې بجې په تشناب کې وم. ماشومانو راته سوباړی او قرآن راوړ. ما يې په مخ قصداً او به وشيندلې. هغوئ غلي وو. د پخوا په شان يې ټوکې او شوخي نه کوله. د زلما سترګې ډکې وې. ويې ويل:
– پلارجان او ماما جان مې خوب ته راغلي وو. کله پلارجان په غېږ کې اخېستلمه، کله ماما جان.
زما هم زړه ډک شو. ما ويل:
– بې غمه شئ! ستاسې ماما به روغ جوړ کور ته راځي.
اتل راته په هنداره کې کتل. ويې ويل:
– ته ام راشه!
– جنتي شي! زما مالومه نده. څه چې د خدای رضا وي.
زلما غږ که:
– خدای زما خبره مني؟
زه موسکۍ شوم. هغه مې په مخ ښکل کړه:
– ته څه غواړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چې ته او ماما جان مې واده وکئ.
زما سترګې غتې غتې وختلې. له تشنابه ووتلم. سوباړې مې په لستوڼي ننوېست. زلما غبرګه کړه:
– زه پوهېږم. فلم کې یې ویلې، جینۍ چې الک بچوي پې مینه وي.
اتل وربانديې سترګې برګې کړې. زلما سر ښکته واچوه. ما ته د هغې په سپینو خبرو خندا راغله. دړواړه پاس وختلو. عایشي دسترخان صافي کوه. د ټولو څېرې له غصې وپړسېدلې. ما وویل:
– جنتي شئ! زه یو ازې خدای پاماني ته راغلم. کېدی شي دا زموږ اخیري دیدن وي.
خوبانه ترور نېغه شوه:
– هله سرېه پولیسو له ټلیفون وکه!
غفور ماما تېز په د سپاک لاس وچ که. پسخانې ته یې منډه کړه. د بېلچې له لاستي سره راووت. ما ویل:
– زه نن د هارون جان د بچولو جنګ ته ځم. هیله کوم! دعا راته وکئ!
ماشومانو په یو غږ وویل:
– خدای پاک دې کامیابه که!
غفور ماما غاښونه وچیچل. په بېلچه یې کلکه ووهلم. ما ویل د ملا هډوکي مې دانه دانه شول. ماشومانو وژړل. دواړه د هغه مخ ته ودرېدل. زه تېزه روانه شوم. غفور ماما هله هله کوڅې ته راغی. زما د ټکسي نمبره یې واخېستله. بېرته تېز کور ته ننوت.
لس کم لس بجې وې. زه غازي سټېډیوم ته ننوتلم. زموږ مرګ ته یو ساعت او څلوېښت دقیقې پاتې وې. د فوټبال په میدان کې لکه په شین فرش روانه وم. د وریجو بوی و. زرګل په وړو ګردو سترګو له دریځې کتل. دا سټېډیوم ته د اوبو رسونې کوټه وه. زه د میدان په منځ کې ودرېدلم. ابلیس مې د مهمو اشخاصو په ځای کې ولید. د پخوانیو پاچاهانو په شان له تاج سره پر تخت ناست و. شاته یې په تورو عینکو کې وزیران ښکارېدل. بنیادمانو تخت اوږو ته جیګ که. ډاکټر دقیق او مولانا د میدان په پای کې د وریجو د غټو دېګونو او کبابو د پخلي سیل کوه. زما په لیدو جوړه جوړه راغلل. مخامخ ودرېدل. ما وپوښتل:
– دا پخلی د څه لپاره دی؟
ډاکټر دقیق وخندل:
– په ښېښې! نن د یوې معشوقې او عاشق ارواح یوځای کېږي. د خوشالۍ جشن دی.
دواړو کټ کټ وخندل. ما پاس وکتل. د ابلیس تخت یې ورو ورو په زینو کوزوه. ومې ویل:
– تاسې دواړه دا دی ښه سره جوړ یئ. خو خلک په خپلو کې جنګوئ. شرمېږئ نه؟
مولانا اعجازالحق جواب را که:
– او ښیاران خو الحمدلله جنګ نه کوي. او کمقلان پرېده چې ختم سي!
دواړو هررر وخندل. ما ویل:
– په ځان خاندئ؟ که کم عقلان هم دي، ستاسې خو ورونه دي. ستاسې وجدان، ستاسې انسانیت چېرته دی؟
ډاکټر دقیق سر وښنده:
– دا زاړه اصطلاحات دي. نوي یاد که! وایه ستاسې قدرت، ستاسې دولت چېرته دی؟ چې په یو غږ درته یو میلون کسه حاضر کم. چې په یو چک درته بانک تش کم.
– ښه داسې؟ الله تعالی ته به څه جواب وایئ؟
مولانا وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زموږ غور ځنګ خو جزاک الله د اسلام قایمېدو ته کار کوي. نو الله تعالی باید راضي وي.
د ډاکټر دقیق وار شو:
– او مونږ ویاړو چې د مسلمانانو د پرمختګ د پاره مبارزه کوو.
– ښه څه داسې یې وبولئ چې ما ومنله. نو د خپلو هدفونو لپاره هرې ناروا ته لاس اچوئ؟
مولانا موسکی شو:
– دین ته د خدمت د پاره هر کار جواز لري. که اغه د شیطان سره دوستي هم وي. په دې کې حکمت ده.
زه حیرانه وم چې د دولت او قدرت شوق دوئ څومره له عقله وېستلي دي. ابلیس یې راورسوه. ما ورڅخه وپوښتل:
– هارون چېرته دی؟
ابلیس مخ د مهمو اشخاصو ځای ته تاو که. اوس هلته هارون ولاړ و. جامې یې لکه د ملنګانو شکېدلې شکېدلې وې. په پړسېدلي مخ کې یې شنه ټپونه ښکارېدل. سترګې یې بېخي تنګې وې. ما ته یې تېره تېره کتل. زما زړه پښنو ته وښوېید. د ستړیوم غټې ساعت ته مې وکتل. لس بجې او لس دقیقې وې. مخ مې ابلیس ته که:
– مه کوه! بنیادمان خپل ژوند ته پرېږده!
هغه د ملنډو خندا وکړه. له تخته نرم کېوت. په سوزېدلي غږ یې جواب راکه:
– ستا مشکل امدا دی کنه. یوه خوا وینې. په هر بنیادم کې هم شیطان شته هم پرښته. په خپله یې انتخابوي چې څوک شي. موږ ورته د شیطان کېدو ګټې وایو. تاسې ورته د پرښته کېدو. نو اغوئ چې شیطان انتخابوي د چا څه کار دی؟
– منم. مګر که پرښته شي، نه به یې دلته وجدان ځوروي، نه هلته دوزخ.
– هه، کلیمه ګوی خامخا جنت ته ځي. څه اول، څه اخېر، فرق نه کوي. خو ته غواړې بنیادمان د ځان په شان بې خونده کې. او اغوئ موږ غوندې مستي غواړي، لانجې غواړي. چې سات یې تېر شي.
ما کتل. د غورځنګونو مشرانو هېڅ عکس العمل ونه ښود. حیرانه وم چې دا ولې؟ ما ابلیس ته کړ:
– په ناپوهۍ کې به شیطان شي، هو. خو بنیادم ته خدای ماغزه ورکړي. چې ځان او جهان وپېژني. بیا هاغه وخت فکر نه کوم.
ابلیس کټ کټ وخندل:
– بیا به هم شیطان شي. تر شیطان بل هوښیار شته؟
– چې داسې ده نو هارون جان دې ولې بندي کړی؟ خپل اختیار ته یې پرېږده کنه!
– داح. ما خو درته وویل چې په کابل کې زما پایتخت دی. څوک چې زما له قانونه سرغړوي مجرم دی.
ما قصداً د ابلیس خوله لټوله. څو په دې ډول وخت له یوولس نیمو بجو واړوم. ومې پوښتل:
– د هارون ګونا څه ده؟
– ای بدرنګې! ډېرې پوښتنې نه کوې؟
زه وارخطا شوم چې بحث بند نه شي. ډاکټر دقیق ابلیس ته غږ که:
– زموږ مهربانه پاچا!
– قربان!
د ابلیس وزیرانو د ډاکټر دقیق له خوا د مهربانه پاچا ویلو ته چکچکې وکړې. ډاکټر له خندا شین شو:
– مننه مننه. ما ویل پرې چې پرښته زړه تش کې! د مړي په ژوندي دونه حق وي.
ابلیس سر وخوځوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– سمه ده بچی. ګوره بدرنګې! د هارون ګونا داده چې د وجدان له قیده وتلی نشي.
– هو نو. د بنیادمانو وجدان خو ستا مخه نیسي. ښه څه، زما سره دې ولې راخښستې ده؟
– څه مې کړي وو؟ ته د بنیادم په شکل زما پایتخت ته راغلې. د مختلفو نظرونو تر منځ سولې ته دې لاس واچوه. زما د پاچایي د ختمولو کوشش دې وکه. دا لوی جرم دی. او مجرم باید جزا ووینې. امدا نصاف دی. ندی؟
ما د غورځنګونو د اجرایه شورا غړو ته وکتل. هغوئ هم له ابلیس سره مخالفت نه کوه. ما وویل:
– هو نو، ستا په قانون کې هر ښه کار جرم دی. ستا انصاف د بنیادمانو ځورول دي. خو زما انصاف د هغوئ بچول.
ابلیس بیا کټ کټ وخندل:
– اغه دی هارون. بچ یې که!
ما نارې کړې:
– هارون جانه! غفور ماما او خوبانه ترور درته منتظر دي.
هارون راکوز شو. تنګې سترګې یې سرې وې. ګاټې یې غبرګ ښکاریدل. زه پوه شوم چې شیطان پکې دی. هغه یو دم چاړه په لاس حمله وکړه. ما د ځان بچولو لپاره له هرې حملې سره شاته ټوپ وهه. د غورځنګونو مشرانو خندل. ابلیس غږ که:
– واخله واخله! خپل بوبین میین بوځه!
په شاته شاته تګ کې زما پښه بنده شوه. ولوېدلم. هارون له چړې سره راغی چې په ټټر کې مې ووهي. ما زر وړوکی قران مخ ته ونیو. د هارون لاس په هوا کې ودرېد. وربږدېد. ما ترې چاړه واخېستله. واړه لرګي مې د ګوتو ترمنځ ننوېستل. لنډ سورت مې ووایه. کې مې کاږلې. هغه له چیغې سره جیټکه وخوړه. سست په ځمکه کېناست. اوس یې د بدن درد حس که. زګېروي یې وختل. پوه شوم چې شیطان ترې ووت. خو ما نه لیده. د ابلیس څېره لکه سکروټه تکه سره شوه. اول ځل مې د هغه په تورو عینکو کې لمبې ولیدلې. لکه لېوه وغورېد. د غورځنګونو په مشرانو یې امر وکه:
– زما بچیانو! دا احمقه ښه وډبوئ! بیا دواړه بهر د مظاهره چیانو جنګ ته وباسئ چې مردار شي!
مولانا سلامکی ووهله:
– په سر سترګو مهربانه پاچا. الکانو! وهئ یې!
ډله خلک په ما راغلل. زرګل د اوبو رسونې په کوټې کې لوی وال وڅرخوه. کړکۍ ته یې منډه کړه. خو او به په چمن کې ونه پاشل شوې. وال یې بیا تاو راتاو که. د دروازې ګرز شو. زرګل ورېږدېد. ساجده ننوتله. په وازه خوله یې وویل:
– وی الا! دا خو رشیتا آسماني پرشته ده. او پیرصاب ابلیس دئ.
زرګل د هغې په لاس کې غټې چړې ته حیران حیران کتل. ویې پوښتل:
– ته دلته چیشی کی؟
– زه ستا کورته پټه درغلې وم. هارون مې لټوئ. بالا ستا او د پرشتې ټلیفوني خبرې مې واورېدلې. تاسې غوشتل پر پیرصاب نلونه ایله کئ چې بدن یې وسوزیږي. ما ول دا ستاسې بله دسیسه ده. راغلم د واټرپمپ برق مې شاټ کئ.
زرګل چیغه کړه:
– دقه سې! لېونۍ یې؟ دا دې چیشی وکړه؟ اغوئ پرښته او هارون وجني.
– زه کمقله نه پوېیدم. بد مې کړي.
دلته ما بنیادمانو ته هم قران ونیو. هغوئ یې خیال ونه ساته. د سوټیو ګوزارونه یې کول. ما په زړه کې وویل «شیطان بنیادم تر خپله شیطانه بدتر وي. هېڅ ډول مقدسات نه پېژني» ما له لستوني سوباړي وباسه. هم مې پې وار کوه، هم دفاع. نارې مې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زرګله وروره! اوبه خوشې که!

د زرګل جواب مې وانهورېد. بیا بیا مې غږونه وکړل. بې ګټې وو. ما د ټولو د ګوزارونو مخه نیولی نه شوه. هغوئ ډېر وو. زخمي زخمي شوم. مګر په پښو ولاړه وم. قرآن مې په موټي کې کلک نیولی و. ګورم چې زرګل او ساجده را ورسېدل. زما په پلوي یې جنګ شروع که. ما ویل:

– جنتي شئ! جنګ ګټه نلري. اوبه خوشې کئ!

زرګل د ساجدې له خوا د سیسټم د خرابولو وویل. هغې مړې مړې کتل. سخت قهر راغی. زما یې ټول پلان خراب که. دلته و چې هارون مې ولید. هغه هم زما څنګ ته ودرېد. اخ په ما د مینې څپې راوګرځېدلې. قهر او دردونه مې هېر شول. په ځان کې مې بیا قوت احساس که. د غورځنګونو مشرانو په هارون ور ودانګل. ما نو هغه ژوبلېدو ته پرېښوده؟ مخ ته شوم. په کلکه مې مقابله کوله. خو زور مې ونه رسېد. زه ولوېدم. اوس نو د دښمن ګوزارونه په هارون لګېدل. ما له ډېرې بې وسۍ وژړل. اوښکې مې له وینو سره چمن ته وڅڅېدلې. دې کې مې غوږ ته د زرګونو خلکو چیغه راغله. تاسې غازي سټېډیوم ته ننوتلئ. د غورځنګونو مشران در ته خوشحاله شول. ابلیس ساعت ته وکتل. زما او د هارون مرګ ته پینځه دقیقې وې. پر تاسو یې غږ که:

– زما ایماندارو بچیانو! ستاسې د دین او وطن دښمنان په ځمکه پراته دي. هرڅه چې ورباندې کوئ ویې کئ!

تاسې په قهر وړاندې راغلئ. ما ویل څه، هرڅه ختم شول. خو یو دم خبره سرچپه شوه. تاسې زه په احتیاط له ځمکې جیګه کړم. خو بانه ترور مې ولیدله. هغې تر هارون مخکې ماته غاړه واچوله. په مخ یې ښکل کړم. زما له سترګو د خوشحالۍ اوښکې وبهېدلې. خلکو زما نور پلویان هم پورته کړل. غفور ماما په جیګ غږ وویل:

– ابلیسه لعینه! خلاصېدی نشې!

د ابلیس سترګې ټېغې وختلې. له وزیرانو سره په شا لاړ. د غورځنګونو مشران هم په تېښته شول. تاسې پسې منډه واخېستله. ابلیس نارې کړې چې زه پیریم. که زما خبره ونه منئ خدای تعالی به جزا درکي. خو چا نه اورېدلې. هغوئ د نغریو سکروټې وارې کړې. ستاسو مخ ته یې سره دیګونه چپه کړل. مګر تاسې په سرو سکروټو وختلئ. د ابلیس وزیران او د غورځنګونو مشران مو ونیول. آفرین! خو هغه خپله د سټېډیوم سر ته جیګېده چې ځان شاته واچوي او وتښتي. زه کږه ولاړه وم. مخ او سر مې په وینو وو. خو په ځان کې مې بیا د پرښتو د طاقت احساس وکه. ما ساعت ته وکتل. تریو ولسنیمو اوښتې وې. زرګل وپوښتل:

– ای خورې! کار وشو؟

– ما ویل بالکل وشو. زه په ګوډه پښه په ابلیس پسې خوشې شوم. هغه مې پاس د ټوپ وهلو په وخت کې کلک ونیو. تاسو ته مې غږ که چې شیطانان مه وهئ! یوازې پښې او لاسونه یې وتړئ! چې ونه تښتي. کور مو ودان! تاسې همداسې وکړل. نو زما قدرمنو وطنوالو! دا وه ټوله کیسه. اوس نو راځئ چې د پای ټکی ورته کېدو!

پرښتې ابلیس د خلکو مخ ته ودروه. زرګل په دسمال د شونډو او تندي وینه پاکه کړه. غږ یې کړ:

– صبر صبر خورې! یوه خبره معلومه نه شوه. دا مظایرو ته راغلي خلک څنګه سرچپه شول؟

– هغه خو ما بیګا د سټېډیوم په دېوال لوډسپیکرونه ولګول.

پرښتې په خپلې غاړې کې امیل ته اشاره وکړه:

– د دغه مایکروفون څخه یې زمونږ ټولې خبرې اورېدلې.

ابلیس له قهره وپشېد. پرښتې وویل:

– جنتي شئ! یو څوک خو اوبه راوړئ!

خلک سره ښورېدل. یو تن غټ بوتل راوړ. پرښتې یې سرپټی خلاص کړ. د ابلیس پر سر یې ونیو. ویې ویل:

– فرمان صادر که چې ستا ټول شیطانان د بنیادمانو سیمې پرېدي! او ستا تخت او بازارونه بنیادمانو ته وسپاري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابلیس بوتل ته په ټیغو سترګو کتل. سر یې وښوراوه:
– زه دا سې نه کوم. دا ظلم دی. موږ هم خدای پیدا کړي یو.
پرښتې یې په سر او به تو یې کړې. له څغه هار سره ټپونه جیګ شول. د ابلیس له خولې زګېروي ووتل. هغې بیا بوتل کوږ کړ. او به تویې شوې. د ابلیس رمباړې آسمان ته وختلې. خو تر دریم ځل مخکې زرګونه شیطانان په سټېډیوم کې را ښکاره شول. یوتن د نورو په استازولۍ وویل:
– زموږ ګران پاچا خوشې کړئ! موږ وعده کوو چې بیا دې وطن ته نه راځو.
پرښتې وخندل:
– تاسې اوس هم د غولولو کوشش کوئ؟ د افغانانو متل دی، ړوند یو ځل امسا ورک کوي.
مخ یې ابلیس ته کړ:
– صادر که فرمان! که نه، بنیاد مانو ته وایم چې ستا ټول شیطانان په او بو کې ولمبوي.
ابلیس وربړېدېد. سترګو یې بیا لمبې وکړې. په لړزنده لاس یې له جېبه د سکروټو قلم او کاغذ ووېست. فرمان یې ولیکه. امضا یې کړ. قلم او کاغذ لکه سپرغۍ هوا ته والوتل. ټول شیطانان بېرته ورک شول. ورسره ځمکه ولړزېدله. خلک وارخطا شول. له پرښتې یې پوښتنه وکړه چې دا څه وو؟ ابلیس زهرجنه خندا وکړه. ویې ویل:
– دا زما تخت او بازارونه ویجاړ شول. تاسې څه فکر کوه؟ زه یې مفت درسپارم؟ ای زما شیطانان خو لاړل. مګر زما مریدان شته. هغوئ به زموږ کارونه مخته وړي. پوه شوئ؟ خوشحالي مه کوئ! خلاصېږئ نه!
پرښتې د هغه لاس په قرآن کېښود. قسم یې ورکړ. ابلیس په چیغه ورک شو. خلکو چکچکې وکړې. پرښتې په لوډسپیکر کې وویل:
– جنتي شئ! تاسې پوه شوئ چې مشکل موڅه و؟ مشکل دا و چې د شیطان په ظاهر غولیدلي وئ. ګورئ شیطان څه ښکر نه لري. څوک چې مو د نظر د اختلاف په سر جنګوي هماغه شیطان دی. زما و منئ! د نظر اختلاف ښه دی. د یوې موضوع ټولې خواوې پکې روښانه کېږي. سمه نتیجه تې وځي. په تاسې کې ښه هاغه دی چې د بل سم نظر په ورین تندي و مني. له مخالف نظر سره دښمني نه، سوله وکئ! هر چاته وخت ورکئ چې د خپل نظر ښه والی ثابت کي. اصلي او دایمي سوله امدا ده. بیا دې ابلیس راشي کنه! نه هغه څه کولی شي، نه یې مریدان. بل، خپل سیاسي مشران وڅارئ! چې بیا مو د ابلیس مریدان رهبران نه شي. ګورئ! هغوئ ستاسې په زور مشران دي. که په غلطه روان وو لارې ته یې راولئ! که نه کېدله، لېرې یې کئ! سم خلک مشران کئ! مېنه ناک خلک مشران کئ! چې هم مو دا دنیا ښه شي هم هغه.
د خلکو شور شو. هرچا ویل همداسې کوو. د غورځنګونو مشرانو زارۍ کولې. خوشې کېدل یې غوښتل. زرګل غږ کړ:
– درنو هېوادوالو! اوس نو مهرباني وکئ! دا د ابلیس مریدان عدالت ته وسپارئ!
خلک له ځایه ونه خوځېدل. د پرښتې سیل ته ولاړ وو. په مخ زخمي ساجده راغله. هغې ته یې غاړې واچوله. ویې ویل:
– ماوبخشه! تاسره مې ډېر بد کړي. بېخي درڅه شرمېږم.
– وی، جنتي شې! تا چې هرڅه کړي ښه دې کړي. په خپلې مېنې ولاړه وې. هر څوک دې تا غوندې شي.
پرښتې سترګې زرګل ته واړولې:
– ته په رښتیا خوږ بنیادم یې. زه به ستا خاطرې لکه قیمتي غمې ساتم.
– دقه سې! مه کوه چې ژړا راځي!
له پرښتې سره ټول سټېډیوم پخ وهل. ساجده هارون ته نژدې ورغله. د هغه پړسېدلی مخ ځوړند و. ساجده وپسېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هارون جانه! ستا ژوند پرشتې وژغورئ. ترما اغه ستا ډېره حقداره ده. زه نه خپه کېږم! ورسه!
هارون د ساجدې ډکو سترګو ته ځیر و. خپلې یې نمجنې شوې. ګوډ ګوډ پرښتې ته مخامخ ودرېد. هغې وپوښتل:
– جنتي شې! ته څنګه یې؟ مخ او ځان به دې درد کوي.
– نه، ښه یم.
– شکر چې ښه یې.
هارون ژوره سا واخېستله. ویې ویل:
– ما کمقل نه منله چې ته پرښته یې.
– یوه زه نه یم. دلته ډېرې پرښتې دي. څوک یې نه پېژني.
– خو ته زما سره د جوند دپاره له اسمانه راکېوتې یې.
پرښتې سر وخوځوه:
– هو. مګر موږ او تاسې ډېر فرق لرو. ستاسې خویونه بدلېږي را بدلېږي. کله کله ستاسې په قهر کې مینه وي او په خندا کې غصه. په دروغو کې مو ثواب وي، او په رښتیا کې عذاب. موږ داسې نه یو. موږ په یو شي پوېږو، چې ښه ښه دي او بد بد.
– خو تا زما دپاره دونه سختۍ وګاللې.
– جنتي شې! ما د خپلې مینې لپاره ګاللي.
– خو هدف له ونه رسېدلې.
– بالکل ورسېدم. نن مې د مېین د مرګ ورځ وه. خو ژوندی پاتې شو. د یوې معشوقې لپاره تر دې لویه خوښي څه وي؟
له هارون سره په ستهډیوم کې د ټولو سترګې ډکې شوې. پرښتې لاس او سر وخوځول:
– مه مه مه! که تا دلته ژړل زه به هلته ژاړم. که تا خندل زه به هم خاندم. هیله کوم! ما مه ژړوه! وخانده نو!
هارون له اوښکو سره پخ وهل. ټول ستهډیوم موسکی شو. پرښتې د هغه لاس ونیو. زړه یې پکې ډوب شو. ویې ویل:
– کله چې مې ستا عملپانه لیکله ما لیدل. تا هېڅکله ښځو ته په هوس نه کتل. مګر بیا دې هم له داسې ښځې سره ګډ ژوند غوښت چې درسره د زړه مینه ولري، چې په غم او ښادۍ کې درسره ولاړه وي. ما ویل دا خو زه هم کولی شم. مګر غولېدلې وم.
– نه یې غولېدلې. څه چې واده وکو!
– جنتي شې! زه اوس پوه شوم. ستا زړه پاک و. ښځو ته دې ځکه په هوس نه کتل چې هغوئ ستا په نکاح نه وې. که نه، هسې خو دې خوښېدلې. موږ پرښتې بیا جنسیت نلرو. ما خپله څېره او خویونه ستا لپاره ښځینه کړل. زما له تا سره یوازې د زړه مینه ده. چې کافي نده. خو ساجده او ته یو بل ته مکمله مینه ورکولی شئ.
هغه موسکۍ شوه. د دواړو په اوږو یې لاسونه کېښودل. وېسېد له «نېکمرغه ژوند ولرئ!» دې کې یې بدن لکه څراغ وځلېد. د ټولو سترګې وبرېښېدې. کله چې رڼا ورکه شوه پرښته هم نه وه.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library